

Anh Bạn, Cậu Nghe Nói Về Khổ Qua Chưa

Contents

Anh Bạn, Cậu Nghe Nói Về Khổ Qua Chưa	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	8
4. Chương 3	14
5. Chương 4	22
6. Chương 5	26
7. Chương 6	31
8. Chương 7	36
9. Chương 8	39
10. Chương 9	43
11. Chương 10	47
12. Chương 11	51
13. Chương 12	54
14. Chương 13	58
15. Chương 14	61
16. Chương 15	66
17. Chương 16	69
18. Chương 17	72
19. Chương 18	76
20. Chương 19	79
21. Chương 20	83

Anh Bạn, Cậu Nghe Nói Về Khổ Qua Chưa

Giới thiệu

Tên gốc: Bằng Hữu, nữ thánh thuyết quá khổ qua màEditor: TịnhThể loại: Chủ công, 1×1, HE, thụ truy công, thanh t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ban-cau-nghe-noi-ve-kho-quua-chua>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Edit: Tịnh

Mùa hè.

Không, chính xác hơn mà nói là đầu hè.

Còn chưa nóng lắm, chỉ mới mặc đồ ngắn mà thôi, nhưng sẽ không nóng đến mức ra mồ hôi. Hơn nữa có gió nhẹ, tiếng gió nhẹ phất qua giữa những tán cây. Đối với Lục Khoảnh mà nói, trong thời tiết này mà ngồi đối diện với cửa sổ, một tay xoay bút viết một tay chống đầu, không chút để ý nghe giáo viên giảng bài có lẽ là chuyện vô cùng dễ chịu.

Nếu mỗi một học sinh cấp ba đều có thể trôi qua nhẹ nhàng như Lục Khoảnh vậy, có lẽ cũng sẽ không có nhiều người vì kỳ thi Đại học mà tự sát rồi. Thành tích của Lục Khoảnh nghiêm khắc mà nói thì chỉ có thể coi là trung bình, nhưng mà miễn cưỡng cũng có thể qua được. Với hắn mà nói, như thế là đủ rồi.

Cho nên mỗi ngày sau giờ học, hắn đều chạy cực nhanh đến sân thể thao để chơi bóng rổ. Tuy rằng hơi nắng có chút đen, nhưng Lục Khoảnh cũng không để ý chút nào.

Lục Khoảnh là người tay dài chân dài nhất trong đám bạn cùng tuổi.

Cho dù thành tích không tốt lắm, là “Người khổng lồ” trong đội bóng rổ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Lục Khoảnh trở thành nam thần của trường. Bạn nói gì? Điểm đó cũng không đủ trở thành nam thần á? Vậy thì bạn thật sự quá out rồi.

Lục Khoảnh thế nhưng là “Khổ qua nam thần” đấy nhé.

Vì sao lại gọi hắn như vậy ấy hả? Bởi vì Lục Khoảnh rất thích ăn khổ qua.

Đây chính là thời kỳ cao lên, đặc biệt là với nam sinh, sức ăn vô cùng lớn. Nhưng mà Lục Khoảnh mỗi lần đi nhà ăn chỉ luôn gọi bốn chén cơm, hai phần đồ ăn, một phần khổ qua thịt bò, một phần khổ qua xào trứng. Thói quen này của hắn không chỉ bị một bà dì làm trong căn tin nhớ kỹ, mà lại làm cho hắn nổi tiếng khắp toàn trường.

“Bà biết không? Trường chúng ta có người rất thích ăn khổ qua đó.”

“Chuyện này thì có gì đâu? Bà đây còn thích ăn trứng đây này.”

“Thế nhưng người ta đẹp trai khủng khiếp!”

“Hả?!”

“Người khổng lồ, trong đội bóng rổ của trường đó!”

“Tui biết cậu ta nè! Quả thật rất đẹp trai lại rất thích ăn khổ qua..... Khổ qua nam thần!”

“Đúng đúng, Khổ qua nam thần rất thích hợp với cậu ấy.”

Mọi việc cứ như thế lén lư truền từ trong đoạn nói chuyện của nữ sinh, càng ngày càng nhiều người biết “Người khổng lồ” của đội bóng rổ thích ăn khổ qua, vì thế Lục Khoảnh trở thành nam thần nổi tiếng trong trường.

Không sai, Khổ qua nam thần.

2. Chương 1-2

Edit: Tịnh

Ngày thứ hai thật sự khó chịu quá đi mất. Mới từ nhà trở lại ký túc xá của trường vào chủ nhật, còn chưa kịp khôi phục bình thường, ngày hôm sau đã phải đối mặt với sự ân cần dạy bảo của giáo viên. Đúng thế, học sinh cấp ba khổ bức như thế đấy.

Đương nhiên, Lục Khoảnh sẽ không nghiêm túc nghe giảng bài rồi. Hắn lười biếng ghé trên mặt bàn, ánh mắt thẳng tắp về phía chồng sách cao ngất trước mắt, trong tay còn xoay cây bút không có nắp.

Đếm ngược 100 ngày nữa thì đến kỳ thi Đại học rồi. Lục Khoảnh nghĩ, lúc đó chắc chắn sẽ có hoạt động tuyên truyền gì đó.

Quả nhiên, vừa tan học, một nữ sinh cùng lớp, đồng thời cũng là người trong hội học sinh tới tìm.

“Khổ qua, gọi ông đó.”

Lục Khoảnh ngồi thẳng lên, nhìn nữ sinh cao cao buộc tóc đuôi nói không ngừng chuyện sau giờ học đi họp hội học sinh. Thật phiền phức, bao giờ cũng họp vào buổi trưa là sao.

Hắn mới thất thần một lúc, liền bị nữ sinh bắt mắt gọi trở lại.

“Ông nghe chưa?”

“Ok, ok. Tui biết rồi.”

Lục Khoảnh bắt đầu dĩ đáp.

Có lẽ cũng chỉ là mấy chuyện linh tinh thôi chứ gì, cái gì mà quá trình, sắp xếp, đúng ra mà nói thì, chẳng liên quan gì đến Lục Khoảnh hết. Hắn ở nhóm thể dục, nhưng không chịu nổi hội học sinh suốt ngày gọi tất cả các nhóm đến, với cái tên đẹp đẽ là “Nghiên cứu thảo luận”.

Lục Khoảnh thử thăm dò: “Tui có thể không đi không?” Về mặt hắn có chút ủy khuất, ánh mắt được ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào. Con trai tuổi này rồi mà còn mang theo non nớt, vừa nhìn tuyệt đối không giống như người đã lớn.

Nữ sinh đó đột nhiên sưng sốt, nhưng lập tức kiên quyết từ chối hắn.

Lục Khoảnh thấy không có hi vọng, đành phải rầu rĩ không vui lại nằm sắp xuống, dúm đầu vào trong cánh tay.

Hắn là thật sự có chút mệt, muốn về ký túc xá sớm để ngủ trưa đây này. Dù sao buổi chiều sau khi tan học còn phải đi tập luyện với đội. Nhớ đến đây, Lục Khoảnh lại càng không tình nguyện. Hội học sinh chơi trò gì thế chứ? Cả ngày họp, hoạt động vẫn giống y chang như trước đó thôi.

Sau khi tan học vào giữa trưa, Lục Khoảnh liền cùng nữ sinh kia cùng nhau đi tới phòng học chỗ cầu thang để họp. Hội học sinh cũng có khoảng hơn hai mươi người, nhưng người thật sự tham dự thì chỉ là những người cốt cán, còn như Lục Khoảnh chỉ đến để *đả tương du, thật sự là “**a dime a dozen”. Bởi vậy khi nhìn thấy mấy đứa bạn khác cũng mang theo vẻ không cam lòng và đau khổ, nhìn thấy đối phương cũng cười khổ mà mang theo sung sướng khi người gặp họa. Ha ha, may cũng không trốn được.

(Đả tương du phát âm[da jiangdou] ngôn ngữ trên mạng ý là cười ngựa xem hoa)

*(**a dime a dozen” là một thành ngữ tiếng anh, là một cách nói khác của cụm từ ‘very common’ — rất tầm thường, hoặc ‘something you see all the time’ — những thứ mà lúc nào bạn cũng có thể nhìn thấy. Ở đoạn này có thể có nghĩa là Lục Khoảnh rất tầm thường =)))*

Sau đó chính là thời gian dài đằng đẳng của cuộc họp.

Lục Khoảnh chán muốn chết nhìn người trên bục kia, cái thằng đang nói đó hình như là trưởng bí thư hội học sinh. Nghe nói gia cảnh nhà cậu ta rất tốt, là con nhà giàu, thành tích học tập cũng không tệ. Hình như..... tên là Bạch Hạ Di?

Người dong dài như thế, tương lai nhất định có thể làm nhân viên tiếp thị giỏi nha. Ồ, bạn nói con nhà giàu không thể làm nhân viên tiếp thị được sao? Thôi đi, dù sao cũng chẳng phải việc của tui.

Ở trong lòng tùy tiện sắp đặt cho người ta, trái lại trên mặt Lục Khoảnh lại không lộ một chút nào, giống như dáng vẻ bình thường của hắn.

Bạch Hạ Di sau khi nói xong đi xuống khỏi bục, như có như không nhìn thoáng qua phía hắn. Cũng khó

trách người ta nhìn hần. Ánh mắt của hần cứ đuổi theo nhất cử nhất động của người trên bục, muốn người khác không chú ý cũng khó.

Họp khoảng hơn nửa tiếng, cũng không có gì khác nên giải tán. Lục Khoảnh vừa thấy đồng hồ treo tường trong phòng học, thế mà chỉ còn lại có mười phút ăn cơm, trong lòng càng không vui nổi.

Hôm nay, rất muốn ăn khổ qua.

Lục Khoảnh cũng không phải mỗi ngày đều ăn khổ qua, tin đồn trong sân trường cũng có chút nói phóng đại sự thật lên. Một tuần sáu ngày, hần chỉ ăn ăn khoảng ba bốn ngày thôi, nếu mà hôm nay không có khổ qua, hần cũng sẽ chấp nhận ăn chút đồ ăn khác.

Nhưng mà đã hai ngày rồi chưa ăn khổ qua đó..... Lục Khoảnh nghĩ đến đây, nhất thời liền cảm giác rất không vui, cả người đều suy sụp. Nếu trên đầu của hần có lỗ tai, vậy thì có thể nói là lỗ tai đã mềm mềm rũ xuống rồi.

Lúc này có người đến gọi hần, Lục Khoảnh vừa thấy, là nữ sinh cùng lớp và một vài bạn khác trong hội, trong đó cũng có Bạch Hạ Di. Gọi hần cùng đi ăn cơm.

Lục Khoảnh bình thường ít nói, nhưng lúc này lại chủ động mở miệng.

“Chúng ta nhanh chóng đi đi, chậm thì sẽ không có đồ ăn đâu.” Cuối cùng Lục Khoảnh vẫn duy trì hình tượng, không trực tiếp nằm trên mặt đất, lăn lộn muốn ăn khổ qua.

Đương nhiên, mọi người đối với mặt này của hần thì có thể lý giải được. Nữ sinh lớp khác trêu chọc hần: “Sao, muốn ăn khổ qua à?”

Lục Khoảnh mặt không chút thay đổi, lại đi nhanh hơn. Nữ sinh cùng lớp nhìn thấy hần như vậy thì biết ngay là hần không vui, vì thế nói mọi người cũng đi nhanh hơn.

Căn tin đã không bao nhiêu người, mấy món đồ ăn thừa trong mấy cái khay ở các ô cửa thật khiến người khác không có khẩu vị.

Lục Khoảnh cầm khay cơm đi đến ô cửa mình thường tới, thì thấy, còn dư một phần khổ qua cuối cùng, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể căng thẳng cũng bình tĩnh lại.

“Lại là nhóc sao, đến đây, còn lại phần cuối cùng này, cho nhóc đó.” Dì phát cơm thấy hần đến trở nên rất nhiệt tình, cho hần toàn bộ khổ qua còn lại.

Lục Khoảnh nghĩ nghĩ, lại muốn một phần rau xanh.

Lúc mọi người ngồi cùng một chỗ ăn cơm, mấy nữ sinh vừa ăn vừa nói chuyện trên trời, nói cười vui vẻ. Nam sinh chỉ có hấn và Bạch Hạ Di, Bạch Hạ Di không gọi cơm, chỉ là cầm một lon 7 Up, im lặng nghe các nữ sinh nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên cười một cái. Mà vùi đầu đau khổ ăn Lục Khoảnh vẫn cảm giác không quá tự tại, giống như có người nào đó đang nhìn chăm chăm mình, nhưng khi hấn dừng ăn ngẩng đầu truy tìm ánh mắt đó, lại không phát hiện có chỗ nào kỳ quái.

Lúc này, có người đến gần hấn.

“Lục Khoảnh, cậu vẫn luôn thích ăn khổ qua như vậy sao?”

Nữ sinh lớp bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn khổ qua trong khay của hấn.

Lục Khoảnh nhét vào miệng một ngụm khổ qua thật to, mặt không chút thay đổi nói: “Từ nhỏ đã thích ăn.” Hấn chỉ cảm thấy nhàm chán, chuyện hấn thích ăn khổ qua này toàn trường đều biết, hỏi ra vấn đề này quả thực là không biết gì.

Đương nhiên là không biết gì rồi, đồ đàn. Nếu không thì sao cậu lại trả lời chứ?

Không biết vì sao tính tình nam thần nào cũng kém như vậy ta? Cũng không phải tự nhiên mà được thiết lập như vậy đâu à nha.

Nữ sinh kia có chút xấu hổ, cũng không chủ động nói chuyện với hấn nữa. Nhưng các nữ sinh tóm lại là không thể ngồi yên, ngoài Lục Khoảnh, còn có Bạch Hạ Di mà. Vì thế lại hỏi Bạch Hạ Di.

“Bạch Hạ Di, cậu không ăn cơm à?”

Bạch Hạ Di sững sốt một chút, không nghĩ tới đề tài sẽ kéo lên người mình, nhưng rất nhanh lại cười lên: “Bởi vì không muốn ăn, nên không ăn.”

Các nữ sinh líu ríu nói với cậu cái gì mà phải ăn cơm đúng giờ, phải khỏe mạnh linh ta linh tinh. Bạch Hạ Di cũng chỉ là ôn hòa cười đáp lại.

Lại nói tiếp, Bạch Hạ Di cũng là nhân vật rất nổi tiếng trong đường đó nha. Trưởng bí thư hội học sinh, top 10 của lớp, bề ngoài cũng không tệ, tính cách ôn hòa. Tuy rằng không cao bằng “Khổ qua nam thần”, nhưng cũng là người có độ nổi tiếng khá cao.

Lục Khoảnh ngược lại là không nói chuyện với cậu, dường như chỉ có ấn tượng với tên của cậu thôi.

Nhưng lần này ngồi cùng bàn ăn cơm, thật sự là có cảm giác tồn tại. Lục Khoảnh âm thầm bĩu môi, có lẽ, người cũng không tệ lắm. Ít nhất là hấn không thể nào bình tĩnh đối phó với nữ sinh như vậy.

Nhưng mà, hình dung này rất nhanh đã bị phá vỡ.

“Vậy cậu thích ăn khổ qua không?” Câu hỏi đó vẫn là từ nữ sinh lớp bên cạnh, chưa từ bỏ ý định lại lần nữa chuyển đề tài lên người Lục Khoảnh.

Nghe được hai chữ “khổ qua” trên mặt Lục Khoảnh không biểu hiện gì, trong lòng đương nhiên là vô cùng để ý. Có câu nói như thế này: *Ai cũng hi vọng thứ mình thích được mọi người yêu thích.*

Hắn làm bộ như vô tình quay đầu nhìn Hạ Di. Chỉ nhìn thấy người kia sau khi nghe được vấn đề này, độ cong khóe miệng càng cong hơn, ánh mắt hơi hơi nheo lại, có vẻ tâm tình rất tốt.

“Không thích. Có thể nói là, tớ ghét khổ qua nhất.”

Sau đó hơi chút quay đầu lại, cười với Lục Khoảnh, nói.

“Xin lỗi, Lục Khoảnh.”

Làm cái quỷ gì vậy? Tên này, đang khiêu khích với hắn sao? Về mặt Lục Khoảnh bình tĩnh, trong lòng lại xù lông.

Các nữ sinh cũng không dám nói thêm nữa, không khí trong lúc nhất thời có chút đông cứng.

“A, hết giờ rồi, tớ về ký túc xá trước, các cậu tiếp tục ăn đi.” Người khởi xướng lại làm ra vẻ không sao cả, mỉm cười nói lời tạm biệt. Trước khi đi, còn ném lon 7 Up vào thùng rác của căn tin ở xa xa.

Trong chốc lát, Lục Khoảnh và các nữ sinh vẫn chưa lấy lại tinh thần, cho đến khi nghe thấy tiếng “Bịch” của lon nước rơi vào trong thùng rác, mới hồi phục tinh thần lại, bắt đầu nói giúp.

“Lục Khoảnh, ông đừng tức giận, chắc cậu ấy không cố ý đâu.”

Lục Khoảnh ăn ngậm khổ qua cuối cùng vào trong miệng.

“Không có việc gì, tui cũng về ký túc xá đây. Các cậu cứ từ từ mà ăn.”

Miệng hắn ăn khổ qua, vừa ăn vừa nói, mơ hồ không rõ, ngược lại chọc cười các nữ sinh.

Về phần tên kia.

Không phải người cần để trong lòng.

Không quan trọng.

Thế nhưng, vẫn có chút tức giận.

Hết chương 1

3. Chương 2

Edit: Tịnh

Sau đó hội học sinh lại triệu tập mọi người họp một lần nữa, lần này thì là chính sự — bắt đầu bố trí hội trường và diễn tập hoạt động. Với tư cách là thành viên cưỡi ngựa xem hoa của nhóm thể dục, Lục Khoảnh lại bị phân phối khá nhiều việc vặt của hoạt động. Chuyển loa, dựng biểu ngữ, thậm chí còn khuôn vác đạo cụ lúc diễn tập, tất cả việc này không hiểu sao đều rơi xuống trên đầu Lục Khoảnh.

Không có việc gì, tay chân hần dài nha. Đừng nhìn đáng vẻ Lục Khoảnh lười biếng, khi hần làm việc lại vô cùng tập trung.

Sau khi bố trí tốt hội trường, Lục Khoảnh thậm chí mệt đến toàn thân đầy mồ hôi, lập tức ghé vào một cái bàn trống, không nhúc nhích.

Nữ sinh cùng lớp đưa cho hần chai nước, sau đó ngồi ở bên người hần, do dự nửa ngày mới mở miệng.

“Khổ qua, đều do tui không tốt.”

“Sao vậy?” Lục Khoảnh than thở lười cử động, chỉ là nâng lên ánh mắt ý bảo nhỏ nói tiếp.

“Đều, đều do bọn tui lần trước kéo ông và Bạch Di đi ăn với nhau, kết quả lại gây ra chút chuyện không thoải mái. Vốn tui tui cũng không cảm thấy gì, thế nhưng lúc này cậu ta phân phối thiệt nhiều công việc vất vả cho ông. Sao cậu ta có thể làm như thế chứ! Thật sự là —”

Nữ sinh càng nói càng kích động, đáng vẻ lòng đầy căm phẫn.

Hóa ra là nhìn thấy được à?

“Tui biết.” Lục Khoảnh ngược lại là không quan trọng, chỉ là hấn nghiêng đầu nhìn Bạch Hạ Di đang cầm bản kế hoạch để sắp xếp mọi chuyện, trong lòng không khỏi cho Bạch Hạ Di một nhận xét kém. Đối phương vừa vận cũng nhìn lại, thế nhưng còn lộ ra khuôn mặt cười sáng lạn với hấn.

Lục Khoảnh quay đầu. Hừ, người không thích ăn khổ qua đều không phải người tốt.

Sau đó Lục Khoảnh rốt cuộc không tiếp xúc qua Bạch Hạ Di nữa, dù sao vẫn là lúc quan trọng nhất của cấp ba, rất bận rộn ôn tập. May mắn, lúc trước khi tuyên thệ tốt nghiệp, không cần hấn làm vài hoạt động đó nữa. Lục Khoảnh và Bạch Hạ Di đại biểu cho lớp của mình lên tuyên thệ.

Lúc Bạch Hạ Di tuyên thệ, Lục Khoảnh nhìn chằm chằm người ta, còn bị bạn xấu phỉ nhổ hấn coi trọng người ta.

Tên kia mặc lễ phục cũng *đẹp đó chứ.

(Nguyên văn “nhân khuôn nhân dạng” thường sử dụng trong trường hợp những người hành động không hợp với vẻ ngoài của mình)

Hôm nay, Bạch Hạ Di mặc đồng phục, là áo sơ mi quần tây giông giống như Nhật Bản. Sớm trắng cậu mặc hiện ra khí chất đặc biệt, thoát nhìn rất năng động, hiển nhiên là hình tượng của nhân vật chính trong tiểu thuyết.

Sau khi cậu đọc tuyên thệ xong, ở phía dưới các nữ sinh đều hét lên. Sắp tốt nghiệp rồi, nếu không điên cuồng một lần, thì còn dịp nào nữa đây?

Lớp của Lục Khoảnh ở phía sau lớp cậu. Khi đến lượt Lục Khoảnh đọc tuyên thệ, hấn còn có chút kích động. Tuy rằng tính tình ngày thường đều lười biếng, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn sẽ đột nhiên nổi lên nhiệt huyết.

Thật sự sắp tốt nghiệp rồi.

Ngoài cửa sổ, còn bao lâu nữa thì ve sẽ kêu nhỉ?

Như cũ, sau khi kết thúc thì sẽ họp phụ huynh.

Thành tích của Lục Khoảnh, hơn một phần năm. Thành tích của hấn trước nay đều rất ổn định, cha mẹ cũng đều tương đối yên tâm về hấn, sớm đã quyết định tốt ngành nghề và đường ra rồi. Cho nên tất nhiên là thoải mái hơn các bạn học khác nhiều.

Sau khi kết thúc họp phụ huynh, hấn đưa mẹ mình vẫn còn đang lải nhải lên xe về nhà, lại lấy cơ hội học sinh có chuyện, để mình ở lại.

Trong trường học đều là xe của phụ huynh, lướt qua là có thể thấy được phụ huynh đang cầm phiếu điểm răn dạy con mình đang cúi đầu.

Lục Khoảnh dứt tay vào trong túi áo, chậm rì rì đi về phía trước.

Muốn trước khi tốt nghiệp, đi dạo trong trường học một lần, đem hết hình ảnh khu dạy học, ký túc xá, sân thể dục khắc vào trong lòng. Như vậy, ngày tốt nghiệp sẽ không còn gì tiếc nuối nữa, có thể không quay đầu lại rời khỏi trường rồi.

Lục Khoảnh chính là một người như vậy, bề ngoài lạnh lùng, bên trong lại rất trọng tình trọng nghĩa.

Đi dạo một vòng, trường học vẫn rất lớn, chờ đến khi đi qua hết những nơi quen thuộc một lần, sắc trời cũng đã chạng vạng sắp tối rồi.

Nếu lúc này hắn vẫn còn đi học, có lẽ, lúc này hắn đang chơi bóng ở sân bóng rổ. Lục Khoảnh đột nhiên nảy ra một ý định, đi đến sân bóng rổ ném mấy trái bóng để nhớ một chút kỷ niệm của mình và đồng đội trong đội bóng rổ.

Muốn đến sân bóng rổ, chắc chắn phải đi qua khu nhà dạy học C, tất cả đều là phòng học của học sinh cấp ba bọn họ.

Lục Khoảnh còn chưa đi đến gần khu vực bãi cỏ xanh dưới khu, từ xa xa đã nhìn thấy hai người đang đứng ở cửa bên của khu dạy học, một cao một thấp. Người thấp là phụ huynh, là phụ nữ, mặc một chiếc váy thoát nhìn rất cao sang, còn người cao kia có lẽ là học sinh, cúi đầu, có lẽ là đã bị răn dạy được một lúc rồi.

Lục Khoảnh không muốn quấy rầy người khác, đành phải dừng chân lại quan sát từ xa. Mà hắn xuất phát từ tò mò, neho lại mắt lại nhìn, người đó thế mà lại là Bạch Hạ Di.

Nghe nói..... hình như lần này cậu ta thi không tốt lắm thì phải?

Nhưng mà định nghĩa của người thuộc Top 10 trong lớp thì chắc chắn là không giống với loại người không có lý tưởng như hắn rồi.

Mặc dù nói, chuyện bị làm khó dễ lần trước đã qua từ lâu, Lục Khoảnh gần như cũng đã quên mất rồi, nhưng khi lại nhìn thấy người này, đột nhiên tất nhiều chuyện lại nổi lên.

Hắn lặng lẽ từ đường bên cạnh đi đến gần chỗ hai người kia một chút, cho đến khi có thể miễn cưỡng nghe thấy tiếng mới dừng lại, mượn thân cây che mình lại.

“..... Mất mặt!”

Lục Khoảnh chỉ nghe được hai chữ này. Bởi vì lúc mẹ của Bạch Hạ Di nói hai chữ này, giọng cao vút, hơn nữa lặp lại rất nhiều, cứ vài câu thì nghe được một lần.

Bà ấy quay lưng lại với Lục Khoảnh, nhìn từ góc độ này, Lục Khoảnh có thể nhìn thấy mặt của Bạch Hạ Di.

Mặt không chút thay đổi, khác với dáng vẻ tươi cười ôn hòa khi ở trong trường của cậu, thoát nhìn tựa như dã thú đang ngủ đông, ẩn nhẫn, lúc nào cũng có thể bộc phát.

So với ấn tượng của mình thì không khác chi hết, dịu dàng chỉ là mặt nạ của cậu ta mà thôi. Lục Khoảnh khẳng định ý nghĩ trong lòng mình.

Đột nhiên người phụ nữ kia cho Bạch Hạ Di một cái tát, quả thật dọa Lục Khoảnh giật mình. Cơ thể của bà bởi vì tức giận mà phát run, mà Bạch Hạ Di lại không hề lên tiếng, nếu không phải nhìn thấy ngực cậu ta phập phồng, Lục Khoảnh thậm chí còn cho rằng có phải cậu ta đã ngất rồi không.

Đột nhiên nổi lên sự áy náy khi nhìn lên chuyện riêng của người khác, hơn nữa tình hình phát triển cũng có chút vượt qua dự kiến của mình, Lục Khoảnh có chút chột dạ lén lút xoay người rời đi.

Nhưng lại có chút đồng tình với Bạch Hạ Di.

Học sinh xuất sắc quả thật không dễ làm mà.

Phòng dụng cụ ở bên cạnh sân bóng rổ, Lục Khoảnh có chìa khóa phòng dụng cụ, bởi vì giáo viên thể dục rất thích hắn, cho riêng hắn một cái chìa khóa, để hắn lúc nào cũng có thể đến đây chơi bóng rổ.

Chọn một quả tương đối cứng, chắc là không có bị bay hơi, Lục Khoảnh đột nhiên dùng lực, cầm bóng xông ra ngoài.

Cơ thể hắn rất linh hoạt, xông thẳng qua sân bóng rổ, cho dù trên sân bóng chỉ có một mình hắn, Lục Khoảnh cũng nghiêm túc giống như đang thi đấu.

Va chạm, ôm bóng, lách qua người khác.

Lục Khoảnh nhớ lại nhiều hình ảnh khi đi thi đấu cùng với đội bóng của trường, trong lòng đột nhiên ấm áp.

Cọ sát với nhau ba năm mới có đồng đội ăn ý như vậy. Tuy rằng năm nay bởi vì phải ôn thi cấp ba mà không thể đi thi đấu ở bên ngoài, nhưng hắn vẫn kiên trì đến luyện bóng. Thỉnh thoảng gặp được chuyện không vừa ý, thì sẽ đến sân bóng chơi một lúc.

Giống như theo những giọt mồ hôi kia, những chuyện không vui cũng sẽ bốc hơi mất.

Lục Khoảnh mỉm cười, dưới ánh nắng chiều tà ném quả bóng ra ngoài.

Không vào!

Không tự chủ, Lục Khoảnh từ cười mỉm chuyển thành nụ cười tiêu chuẩn.

Sắc trời càng ngày càng tối, bản thân hắn cũng chạy đi chạy lại trên sân bóng hơn mười lần, mệt đến mồ hôi đầm đìa, nhưng toàn thân lại thoải mái. Lục Khoảnh cởi áo ra, chuẩn bị đi đến phòng dụng cụ lấy quần áo dự bị, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy, không biết từ lúc nào, trên ghế ngồi bên cạnh sân bóng rổ nhiều hơn một người.

Bạch Hạ Di?

Lục Khoảnh nhíu mày, sao cậu ta lại ở đây?

“Cậu..... Sao cậu lại ở đây?” Lục Khoảnh hơi do dự một chút, nhưng vẫn chào hỏi với người kia.

Bạch Hạ Di nhìn chằm chằm vào hắn, tầm mắt nhìn theo Lục Khoảnh đi thẳng đến phòng dụng cụ dần dần nhỏ lại, cho đến khi hắn đi đến trước người mình, tự nhiên chào hỏi với mình. Ánh nắng chiều tà hoàn toàn bị Lục Khoảnh chắn lại ở phía sau, chỉ còn lại một quãng ánh sáng ấm áp bao phủ, khiến cho hình dáng của hắn càng trở nên rõ ràng hơn.

Cậu nhẹ nhàng cười cười, trả lời nho nhỏ: “Không có gì, nhìn thấy cậu chơi bóng ở đây nên ngồi xuống.”

Ở khoảng cách gần, trái lại Lục Khoảnh lại nhận thấy màu hồng không bình thường trên mặt Bạch Hạ Di. Ế. Nhớ lại buổi chiều không cẩn thận nhìn thấy một màn kia, Lục Khoảnh cũng không hỏi tiếp nữa.

Mỗi người đều có khó khăn của mình, tự mình không đi giải quyết, thì vĩnh viễn cũng không giải quyết được. Người bên ngoài không có quyền xen vào.

Tuy rằng nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Lục Khoảnh cũng phải là người lạnh lùng như vậy.

Hắn do dự một chút, vẫn mở miệng mời.

“Nếu đã đến đây rồi, có muốn chơi bóng cùng nhau không?”

Bạch Hạ Di nghe thấy câu này, trái lại vẻ mặt đầy kinh ngạc, nhưng lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, cảm

xúc trầm trọng bao phủ trên người cậu không cánh mà bay theo nụ cười đó.

“Được thôi.”

Khiến Lục Khoảnh kinh ngạc là, Bạch Hạ Di là một học sinh ưu tú, thế mà lại chơi bóng rổ cũng không tệ. Hai người ở trên sân bóng rổ truyền bóng cho nhau, ngăn cản sự di chuyển của đối phương, tuy rằng không ăn ý bằng mình cùng đồng đội đã luyện tập qua nhiều lần, thế nhưng lại rất có xúc cảm (*cảm giác*) khi chơi.

Nhưng so với một mình mình ném bóng thì vui hơn nhiều.

Lục Khoảnh mím chặt môi kiềm chế thở dốc, tay không ngừng động tác dẫn bóng, tìm kiếm cơ hội ném rổ. Ở phía sau hắn, Bạch Hạ Di ghé sát vào thân thể hắn, giống như vừa phòng bị, giữ chặt để không cho hắn có thể cử động được.

“Muốn ném sao? Tôi cố ý không cho cậu ném đấy!” Bạch Hạ Di khiêu khích nói nhỏ bên tai hắn.

Chính là lúc này! Lục Khoảnh quay người về phía trước một bước tạo ra kẽ hở, xoay người nhảy, bóng rổ đã rời tay bay ra, như một đường vòng cung bay về phía cái rổ.

Bóng — vào!

“Tôi lợi hại không?” Lục Khoảnh thở ra một hơi, đắc ý nhướn mày nhìn Bạch Hạ Di. Ngày thường, hắn ít khi lộ ra vẻ mặt như thế, hôm nay như vậy ngược lại càng hiện ra tinh thần phấn chấn hợp tuổi.

Vừa mới thi đấu một trận nhỏ quá kịch liệt, Bạch Hạ Di mệt hơn một chút, cậu thở phì phò, nhưng thế nào cũng không nhịn được sự vui vẻ trên môi, từ mỉm cười, trở thành cười to, cuối cùng thậm chí cười đến đau thắt lưng.

Bị Bạch Hạ Di lây nhiễm, Lục Khoảnh cũng phá lên cười theo— chỉ là mặc kệ cười như thế nào, ánh mắt bọn họ vẫn luôn nhìn nhau, giống như một đôi bạn ăn ý đã nhiều năm.

Tiếng cười không kiêng nể gì của thiếu niên quanh quẩn trong sân bóng rổ vắng vẻ, nhanh như chớp dần dần bay lên trên bầu trời đã tối dần.

“Đợi chút nữa cùng nhau về nhà không?” Sau khi cười đủ, Lục Khoảnh mở miệng hỏi. Bởi vì trận bóng vừa rồi, cảm tình giữa hai người bọn họ đã tăng lên— từ bạn học có chút không hợp trở thành bạn bè.

“Ok. Cậu đạp xe tối sao?”

“Ừ.”

“Tôi cũng thế. Bây giờ chúng ta đi lấy xe đi?”

“Vậy cậu chờ tôi đi lấy quần áo.”

Chờ khi hai người bọn họ sóng vai dắt xe của mình từ trong gara ra, sắc trời đã hoàn toàn chuyển từ màu xanh sẫm thành màu đen, màu chỉ thuộc về đêm hè.

Lục Khoảnh và Bạch Hạ Di câu được câu không nói chuyện phiếm, chậm rì rì dắt xe đạp ra, gió mùa hè mát mẻ thổi qua những giọt mồ hôi, lại không làm dịu đi không khí giữa bọn họ. Cho đến khi đi đến lối rẽ, bọn họ mới tạm biệt nhau.

“Bye bye.”

“Bye bye.”

Lục Khoảnh gật đầu với Bạch Hạ Di, xoay người ngồi lên xe đạp, vô cùng *tiêu sái đạp xe hòa vào trong dòng xe cộ mênh mông. Chỉ là, hắn không biết, người bị hắn bỏ lại vẫn lẳng lặng nhìn hắn từ phía sau.

(Tiêu sái có thể hiểu là phóng khoáng, không vướng bận)

4. Chương 3

Edit: Tịnh

Chớp mắt, Kỳ thi Đại học đã tới rồi. Lần kiểm tra trước vẫn còn giống như ngày hôm qua, thế nhưng hôm nay đã nghe thấy tiếng chuông vang lên trong trường thi của cuộc thi cuối cùng.

Cho dù là đã được tính trước hết rồi, Lục Khoảnh lúc này cũng không thể ổn định được kích động trong lòng. Sau khi nộp bài xong, hắn bước nhanh đến nơi trước khi thi đã hẹn với bạn, nhìn trên mặt mỗi đứa bạn đều mang theo nhẹ nhõm chạy tới đây. Một đám người cười nói, hận không thể viết ba chữ “Giải phóng” ở trên mặt.

Trong lớp, Lục Khoảnh rất thân với một người, bởi vì vóc dáng cao gầy mà được đặt cho biệt danh là “Gậy trúc”. Phạm Song vừa đến đã lập tức ôm bờ vai của hắn, bắt đầu trêu chọc.

“Khổ qua, đợi chút nữa ăn cơm cậu không được gọi khổ qua nhá! Tụi tôi không chịu được đắng đâu đó!”

Loại đùa giỡn này Lục Khoảnh đã tập mãi thành quen, đối với chuyện này, mặt hắn không thay đổi trả lời.

“Ồ.”

“Hức hức hức, Khổ qua đối xử với người ta thật lạnh lùng.” Phạm Song vừa nghe, nhanh chóng phát ra tiếng khóc nức nở ngã vào trên vai Lục Khoảnh, nhưng mà trên mặt lại nén cười đến vặn vẹo.

Tính cách Phạm Song hoạt bát, thường xuyên đùa giỡn, đối lập với tính cách trầm tĩnh của Lục Khoảnh. quả thật là một trời một vực. Có lẽ là bổ sung cho nhau, hai người bọn họ từ lúc nhập học đã dính với nhau, quan hệ vô cùng tốt.

“Oh.” Lục Khoảnh đặt tay lên mặt Lục Khoảnh, nghiêng mặt bàn tay, dùng sức khiến cho khuôn mặt kia càng vặn vẹo hơn: “Hôm nay vì phụ lập tức hừ người.”

“Đừng, đừng mà! Hoàng Thượng! Thần thiếp sai rồi!” Phạm Song mở to mắt, giả vờ giả vịt vùng vẫy.

Bạn cùng lớp xung quanh nhìn hai người bọn họ kẻ xướng người họa, cả đám đều cười.

Vất vả lắm Phạm Song mới thoát khỏi bàn tay ác độc của Lục Khoảnh, lớp trưởng cũng đã đếm đủ người đến tham gia tụ tập, một đám người cùng xuất phát đến quán ăn đã đặt trước.

Quán ăn ở gần trường học, lúc bọn họ đến thì đồ ăn nóng hôi hổi đã được đặt lên bàn.

Mọi người đều đói bụng đến kêu lên, đã có người nóng vội lên đến trước bàn, gấp lên một miếng sủi cảo trong suốt bỏ vào trong miệng, lại không ngờ rằng ăn vào thì đắng ngắt.

“Má ơi, ai gọi sủi cảo khổ qua vậy trời!”

Tất cả mọi người cười vang nhìn về phía Lục Khoảnh. Phạm Song lập tức nhảy ra làm tư thế chuẩn bị tấn công. “Móa! Ai bảo cậu nóng vội, ăn sủi cảo khổ qua tôi chuẩn bị cho nam thần chó! Mối thù ăn vụng hôm nay, tôi sẽ không đội trời chung với cậu!”

“Cậu tới cắn tôi đi!”

“Này! Chạy đi đâu!”

Mọi người vì thế lại cười thêm một lần nữa. Lục Khoảnh cũng cười, chỉ là trong lòng vô cùng phiền muộn. Hôm nay là bữa cơm liên hoan cuối cùng, sau này cũng không biết còn có thể gặp được đủ những đứa bạn cùng lớp này hay không nữa.

Trong bữa tiệc, mọi người thả lỏng hết tâm tình, khui từng chai bia ra, bọt bia và mùi bia không ngừng tràn ra trong những cái chạm ly trong phòng.

Lục Khoảnh đã uống hai chai. Phạm Song, người anh không ra anh em không ra em với hắn trong phút chốc đã bị chuốc hết sáu chai, lúc này đã mượn rượu giả điên.

Phạm Song gấp lên một miếng sủi cỏ khổ qua trong suốt cuối cùng, run rẩy đưa đến trước miệng Lục Khoảnh.

“Khổ qua à! Không, Lục Khoảnh! Miếng sủi cỏ này, tôi, tôi mời cậu!” Hai má Phạm Song hồng hồng, tay run rẩy, nhưng ánh mắt lại sáng ngời: “Làm anh em ba năm, sau này phải liên lạc nhá! Phải liên lạc nhá!”

Miếng sủi cỏ đó lúc ẩn lúc hiện trước mắt Lục Khoảnh, thiếu chút nữa đã chạm đến trán Lục Khoảnh. Lục Khoảnh nắm chặt cổ tay Phạm Song, ổn định sủi cỏ, một ngụm ăn hết.

“Được.” Lục Khoảnh nghiêm túc trả lời.

Ăn xong bữa cơm liên hoan thế nhưng mới vừa qua chín giờ, chỉ là uống quá sung, dự định đi karaoke sau đó chỉ có thể mắc cạn mà thôi.

Lục Khoảnh và bọn họ không tiện đường, mà cũng không có say, vì thế định quay lại trường lấy xe đạp chậm rãi dắt về..

Những ngôi sao lấp lánh trong bóng đêm, gió nhẹ phất qua làm giảm đi khô nóng do bia rượu mang đến. Tửu lượng Lục Khoảnh không tồi, lúc này chỉ là có chút hơi say, lại chưa tới mức là say. Hắn một mình đi trên đường về trường, trên người vồn vện mang theo một cây bút và một tờ *giấy chứng nhận (*giấy chứng nhận là học sinh khi đi thi*). Xe đến xe đi dưới ánh đèn lập lòe, những người thoáng thấy từ xa, đều nhanh chóng hóa thành những cái bóng trong bóng đêm. Lúc này, Lục Khoảnh chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nhỏ của mình mà thôi.

Tình cảnh này khiến Lục Khoảnh nhớ lại mấy tháng trước, hắn và Bạch Hạ Di sóng vai dắt xe như vậy, đi ở trên con đường này.

Không biết cậu ta thi như thế nào rồi?

Sau lần phân cao thấp rất vui vẻ ở sân bóng đó, Lục Khoảnh đã xem Bạch Hạ Di như bạn bè, thỉnh thoảng gặp gỡ cũng sẽ nói chuyện phiếm vài câu. Bạn bè ấy mà, dù sao cậu ta chơi bóng cũng không tệ, người cũng không tệ, tuy rằng là con nhà giàu thế nhưng cũng không có tính xấu của con nhà giàu, tuy rằng..... tuy rằng cậu ta không thích ăn khổ qua.

Lục Khoảnh nghĩ đến điểm này, nhin không được mím chặt môi, lộ ra vẻ mặt hơi ủy khuất.

Dù có trầm ổn như thế nào thì cũng vẫn chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi. Thứ mình thích, đương nhiên sẽ hi vọng mọi người đều thích.

Bình thường Lục Khoảnh sẽ không hiện ra loại suy nghĩ ngây thơ này, chỉ là đêm nay dưới tác dụng của rượu, đầu óc thiếu sự điều khiển của lý trí, phần ngây thơ trong nội tâm đó tựa như lũ tràn ra khỏi miệng cống.

Tuy rằng đã đều tiêu tan, nhưng so với chuyện Bạch Hạ Di cố ý chinh hấn, Lục Khoảnh càng để ý hơn là — tên đó thể nhưng không thích ăn khổ qua.

Lục Khoảnh suy nghĩ lung tung, bước chân càng ngày càng nhanh, cuối cùng tức giận xông lên nào. Hấn ra sức chạy trốn, áo sơ mi trắng dễ khiến người khác chú ý, dưới bóng tối âm u hiện lên giống như một tia chớp.

Cho đến khi cổng trường hiện ngay trước mặt, Lục Khoảnh mới chậm rãi giảm tốc độ, mới nghe thấy tiếng gọi từ phía sau.

“Lục Khoảnh! Lục Khoảnh —!”

Lục Khoảnh dừng chân, nhìn lại. Mặc áo sơ mi đồng phục trường Bạch Hạ Di vừa gọi hấn vừa chạy tới.

Chuyện này đúng là trùng hợp, làm thế nào mà vừa mới nghĩ đến người này, cậu ta đã giống như tâm linh tương thông xuất hiện thế này?

Bạch Hạ Di chạy đến trước người hấn, miệng thở dốc, lên tiếng đặt câu hỏi.

“Cậu, cậu chạy cái gì chứ!”

Cùng lúc đó, cũng há miệng thở dốc, Lục Khoảnh cũng mở miệng.

“Cậu, cậu ở đây làm gì?”

Hai người nghe đối phương thở gấp nói không rõ câu hỏi, nhìn nhau, nhin không được phá lên cười. Lần cười này lại càng không cứu vãn được, vốn hô hấp cũng đã sắp khôi phục, vì việc này mà càng khó khôi phục hơn. Thế nhưng trên thế giới này khó không chế nhất, trừ khóc ra, thì không phải là cười sao? Đã muốn cười, vì sao lại không thoải mái một chút chứ?

Chú bảo vệ nhìn hai học sinh kia không hiểu sao lại cười ở trước cổng trường, cũng không mở miệng đuổi người. Dù sao, thi đại học xong rồi mà, bọn nhỏ cũng nên thả lỏng.

Lục Khoảnh cười lần này, thể xác và tinh thần vô cùng thoải mái, bề ngoài hắn vốn đã đẹp, khuôn mặt sáng lạn, dưới ánh đèn nê ông, ánh mắt hắn sáng rạng rỡ giống như ánh sao. Hắn vẫn cười, không chú ý tới tiếng cười của Bạch Hạ Di dần dần nhỏ lại, chỉ là mang theo đôi mắt cười dừng ở trên người hắn.

Một lúc lâu sau, Lục Khoảnh cũng cười đủ, hắn nâng tay vỗ vỗ bả vai Bạch Hạ Di.

“Sao cậu lại ở đây?”

Bạch Hạ Di vẫn chú ý động tác của hắn, ngay khi tay Lục Khoảnh đặt lên vai cậu, ý cười trong mắt cậu càng sâu hơn. Nhưng cậu lại không trả lời vấn đề của Lục Khoảnh.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi trở lại lấy xe.”

Lục Khoảnh lấy ngón tay chỉ cổng trường.

“Chúng ta vào thôi, không không đứng ở đây cũng rất kì lạ.”

Bạch Hạ Di đi trước hắn một bước, dùng hành động trả lời những lời này.

Hai người bước chậm trong vườn trường, tiếng côn trùng kêu vang, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng xào xạc khi gió lướt qua lá cây, trái lại lại rất dễ chịu.

Vừa vận động kịch liệt khiến Lục Khoảnh tỉnh rượu không ít, Bạch Hạ Di ở bên cạnh vẫn không nói gì, hắn muốn mở miệng thì cũng không biết nói gì, ngập ngừng không nói gì, rõ ràng là có chút không thích ứng. Lúc này hắn mới nghĩ đến, quan hệ giữa hai người bọn họ vốn cũng không phải là bạn bè thân thiết.

Ngược lại, Bạch Hạ Di nhạy cảm nhận thấy người bên cạnh không thích hợp, liền mở miệng chủ động mở đề tài: “Cậu biết không?”

“Biết gì?”

“Tôi không thích ăn khổ qua.”

“..... Ồ.”

Cậu ta không biết xấu hổ mà còn nói ra!

Những lời này lập tức khiến Lục Khoảnh nhớ tới chuyện ở căn tin lần đó. Lục Khoảnh nhướn mày, nghiêng đầu nhìn cậu. Còn Bạch Hạ Di thì trả lời lại bằng một cái nhìn ôn hòa.

“Cho nên trước đây, tôi cũng không thích cậu.”

Nhưng mà nói là nói như thế, Lục Khoảnh lại nhìn ra trong mắt Bạch Hạ Di sự trêu tức và thân thiết.

“..... Ồ!”

Lục Khoảnh mặt không chút thay đổi trả lời, lập tức nói thêm một câu.

“Tôi thích là được.”

Hắn nói lời này khi vẻ mặt chưa thay đổi, giọng điệu lại đúng lý hợp tình rất đáng yêu.

“Cho dù không ai thích?”

“Cho dù không ai thích.”

“Cho dù tất cả mọi người chán ghét?”

“Cho dù tất cả mọi người chán ghét.”

Bạch Hạ Di đặt từng câu hỏi, Lục Khoảnh trả lời từng câu một. Tuy rằng nội dung nhìn giống như cuộc nói chuyện phiếm không có dinh dưỡng, nhưng nếu có ai nghe được giọng điệu của hai người bọn họ, thì sẽ còn tưởng rằng là đang nói chuyện lý tưởng nhân sinh ấy chứ.

“Chỉ cần là sở thích của tôi, tôi sẽ kiên trì, cho dù người khác nói lời ong tiếng ve như thế nào, tôi cũng sẽ không thay đổi. Bởi vì nếu có thể bị tùy tiện thay đổi, thì không phải là thật sự thích.”

Lục Khoảnh dừng lại bước chân, nhìn chăm chú vào ánh mắt Bạch Hạ Di, nghiêm túc nói.

Sự nghiêm túc đó quá mức kiên định, khiến Bạch Hạ Di rung động, lại bắt đầu xấu hổ. Cậu có chút không dám nhìn thẳng đôi mắt sáng kia.

“Cậu vừa nói là thích tôi sao? Nam thần?” Vì giảm bớt sự xấu hổ đột nhiên xuất hiện, Bạch Hạ Di trêu đùa một câu, lại trong nháy mắt nói ra khỏi miệng, nghe được tiếng tim đập của mình.

Lục Khoảnh đưa tay đẩy nhẹ vai của cậu một cái.

“Cậu trêu tôi à?”

Bạch Hạ Di cười nhẹ một cái, lại quay mặt đi.

Lúc này đột nhiên nổi lên một cơn gió, nhẹ nhàng mà xẹt qua hai người.

Lục Khoảnh nhìn Bạch Hạ Di không nói lời nào, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của cậu.

“Thật là ghen tị với cậu mà. Tuy rằng gia đình của tôi điều kiện không tệ, thế nhưng loại điều kiện này phải trả giá thật nhiều. Không chỉ tất cả mọi chuyện đều phải làm tốt nhất, không thể thua người khác, thậm chí là ngay cả tôi thích gì, đều không thể do chính bản thân quyết định.”

Lục Khoảnh nghe vậy giật mình, hắn không ngờ tới “*Thì ra gia đình giàu có còn có loại quy củ này*”.

“Tôi chỉ có thể thích thư pháp, bởi vì tao nhã; Tôi chỉ có thể thích đàn violon, bởi vì chỉ có đàn violon mới có thể vào được xã hội thượng lưu; Tôi chỉ có thể thích gan ngỗng, rượu đỏ, bởi vì đó mới là thứ mà tôi nên ăn.”

Giọng nói Bạch Hạ Di lúc tự thuật rất vững vàng, thế nhưng run giọng khi nói lại toát ra sự không cam lòng ở sâu trong lòng cậu.

Lòng của Lục Khoảnh bởi vì cậu nói thẳng chuyện này ra mà chấn động. Nghĩ đến cảnh tượng ngày đó hắn nhìn thấy Bạch Hạ Di bị chính mẹ mình răn dạy, Bạch Hạ Di ỉn nhẫn như vậy— Lục Khoảnh than nhẹ, trong lòng nổi lên đồng tình. Câu tiếp theo của Bạch Hạ Di càng làm cho Lục Khoảnh mở to hai mắt.

“Đã từng — tôi cũng rất thích khổ qua.”

“Vây – vậy thì vì sao.....”

Nói ra lại không hỏi nổi nữa, bởi vì Lục Khoảnh đã biết đáp án.

Bạch Hạ Di giống như muốn bộc bạch bản thân mình dưới bầu trời sao tối nay, thản nhiên tiếp tục nói tiếp.

“Nhà tôi tất nhiên là không có khổ qua, cho nên lần đầu tiên tôi ăn khổ qua là ăn ở nhà một bà con xa, là một món khổ qua xào trứng. Hương vị đẳng đẳng, thế nhưng ăn rất ngon.”

“Ừm, tôi thích nhất.” Lục Khoảnh nói thêm vào.

Bạch Hạ Di cười một cái trấn an hẳn.

“Thật sự ăn rất ngon, cho nên sau khi trở về tôi liền năn nỉ mẹ, còn muốn ăn thêm một lần. Thế nhưng mẹ lại tức giận. Tôi không hiểu, vẫn nháo với bà, lại bị bà hung dữ dùng thước đánh vào tay.”

Lục Khoảnh nhin không được nhìn xuống hai tay rủ xuống bên người Bạch Hạ Di.

“Rất đau — thật sự rất đau! cho nên, không dám nữa. Không dám kiên trì thứ mình thích, không dám nói ra thứ mình thích. Bởi vì thật lòng nói ra sẽ chỉ nhận lấy sự trừng phạt.”

Tuy rằng nội dung trầm trọng, nhưng giọng điệu Bạch Hạ Di lại mang theo chút nhẹ nhàng, như là nói chuyện phiếm bình thường.

“Thật quá đáng!” Lục Khoảnh nhin không được nói, đồng thời mở ra hai tay ra, mạnh mẽ ôm Bạch Hạ Di vào ngực. “Thật quá đáng.” Hắn lại nhin không được nói lại một lần nữa bên tai Bạch Hạ Di.

Mà Bạch Hạ Di bị hành động đột nhiên này dọa sợ, phục hồi tinh thần, lại phân biệt không được tim đập là bởi vì kinh hãi, hay là vì cái gì khác.

“Cậu....” Dù là Bạch Hạ Di ngày thường rất tỉnh táo, cũng nói không ra lời.

Lục Khoảnh vỗ vỗ lưng cậu.

“Cậu không quen hả? Trong đội bóng, bọn tôi thường an ủi nhau như vậy đó.” Lục Khoảnh tự nhiên giải thích.

Anh em bị thương, tất nhiên là phải an ủi rồi! Cuộc nói chuyện có thể nói là tự bạch vừa rồi kia đã khiến cho Lục Khoảnh rất xúc động, hẳn xưa nay đều là làm việc theo ý mình, không ngờ trong nhà Bạch Hạ Di lại có chuyện như vậy, nên đồng tình, không nhin được ôm ôm Bạch Hạ Di.

“Tuy rằng tôi không biết giải quyết chuyện này như thế nào, tôi cũng sẽ không đánh giá bậy bạ. Nhưng mà, tôi hi vọng cậu có thể tìm thấy thứ cậu thật sự thích, hơn nữa còn rất kiên trì. Thích, là phải nắm trong tay.”

Lục Khoảnh vỗ lưng cậu, chân thành nói.

Bạch Hạ Di im lặng một lúc lâu trong ngực hắn, mới rầu rĩ nghẹn ra một chữ.

“Được.” *Tôi đã tìm được rồi.*

Cậu siết chặt một góc quần áo Lục Khoảnh.

Hết chương 3

5. Chương 4

Edit: Tịnh

Sau một lúc lâu, Lục Khoảnh buông ra trước. Dù sao cũng là đêm hè, ôm như vậy một lúc thì cũng nóng đến có một lớp mồ hôi mỏng. Ngược lại, Bạch Hạ Di còn có chút không được tự nhiên, đáng vẻ thoát nhìn có chút lưu luyến không rời.

“Tôi chuẩn bị đi rồi.” Lục Khoảnh tính toán thời gian, cần phải về rồi.

“Thời gian còn sớm mà.” Bạch Hạ Di đưa đồng hồ cho Lục Khoảnh xem giờ: “Hôm nay lớp các cậu không có hoạt động gì sao?”

“Liên hoan xong, cả đám ngã hết, tiến hành không nổi nữa.” Còn chưa tới mười giờ, Lục Khoảnh trả lại đồng hồ cho cậu: “Đúng rồi, tối nay cậu đến trường làm gì?”

“Bởi vì là ngày cuối cùng mà.” Bạch Hạ Di cười tủm tỉm trả lời.

“Ồ.” Lục Khoảnh đồng ý gật gật đầu.

“Bởi vì tôi sắp ra nước ngoài.”

Lục Khoảnh kinh ngạc mở to hai mắt: “Ra nước ngoài?”

Dáng vẻ ngốc ngốc đó của hắn khiến Bạch Hạ Di cười lên tiếng.

“Đúng thế, cho nên đến xem trường một chút.”

“Ồ.....” Lục Khoảnh có chút không vui, hắn còn cho rằng nghỉ hè này có thể hẹn người đi chơi bóng. Hơn nữa vừa rồi Bạch Hạ Di tự bạch chuyện thích ăn khổ qua khiến địa vị của cậu trong lòng Lục Khoảnh nháy mắt từ bạn bè bình thường tăng lên thành người bạn không tồi. Hắn rầu rĩ nói thêm một câu: “Chúc cậu

thành công.”

Bạch Hạ Di nhìn dáng vẻ này của hắn, tâm địa trêu đùa nổi lên, lập tức đưa mặt đến gần mặt Lục Khoảnh.

“Cậu là đang luyện tiếu tôi à?”

Lục Khoảnh mặt không chút thay đổi nhìn cậu, lại không nói chuyện. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, cuối cùng bởi vì động tác này quá mức ngây thơ nhàm chán, mới tách ra.

“Đừng lo lắng, tôi sẽ trở về tìm cậu.” Bạch Hạ Di thấp giọng cam đoan, tuy rằng vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, đáy mắt lại vô cùng nghiêm túc.

Lục Khoảnh cảm thấy cậu chỉ nói vậy thôi, dù sao thì ra nước ngoài, nào có nói trở về thì sẽ trở về. Hơn nữa, quan hệ giữa hai người bọn họ thân thiết đến mức đó sao? Nhưng mà xuất phát từ lễ phép và cho có lệ, hắn vẫn gật đầu.

Cuối cùng, hai người vẫn giống như lần trước, đứng ở ngã tư tạm biệt nhau. Chỉ là, lúc này người dắt xe chỉ có một mình Lục Khoảnh. Lục Khoảnh nghĩ rằng hắn là sẽ không gặp lại nữa, cho nên một câu “Gặp lại” nói rất trịnh trọng. Nhưng Bạch Hạ Di giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, không nhận câu “Gặp lại” đó, chỉ nói: “Bảo trọng”.

Tựa như đã thoát khỏi kỳ thi Đại Học tốt vậy, nghỉ hè Lục Khoảnh trải qua vô cùng sa đọa, hết ngủ thì ăn, hết ăn thì lại ngủ, trừ mỗi buổi chiều lái xe đi ra ngoài chơi bóng, bình thường ở nhà đều là bộ dáng ngồi ăn rồi chờ chết. Cuối cùng, thành tích thi thử không tệ lắm, người trong nhà mới thả lỏng chuyện đại sự ở trong lòng ra, lại nhìn dáng vẻ đáng tin cậy khi chọn ngành kiến trúc của hắn, đối với bộ dáng ăn uống lung tung này của hắn cũng mặc kệ.

Bình bình vững vàng, không đặc biệt xuất sắc, thể nhưng có thể chứa lại kẻ hờ để chọn đúng sở thích của mình, đây chính là cuộc đời của mình mà.

Phạm Song thường xuyên đến nhà Lục Khoảnh làm phiền hắn. Thành tích của người này không tệ, bị người trong nhà bắt buộc học ngành bác sĩ nha khoa, đang đau đớn vật vả vì tám năm đại học sắp tới, thế muốn kì nghỉ hè cuối cùng trôi qua thật kiêu xa... Dâm... Dật.

Lúc này y đang chơi xấu, ngã trái ngã phải nằm ở trên ghế sofa nhà Lục Khoảnh, Lục Khoảnh ngồi ở trên sàn, trong tay hai người đều cầm một cái điều khiển, đang chơi Hồn Đấu La Online.

Cuối cùng, lúc đến ả Boss cuối, Phạm Song điều khiển nhân vật của y nhảy về phía trước, linh hoạt tránh khỏi một chiêu của Boss, Lục Khoảnh ở bên cạnh lập tức thay y báo thù — hắn nổ súng tiêu diệt một điểm cuối cùng trên thanh máu HP. Trên màn hình rơi ra vật phẩm khi qua ả, khiến cho hai người vui vẻ vỗ tay chúc mừng.

“Phu quân, gần đây kỹ thuật của chàng thật sự là càng ngày càng tốt, moaz moaz chut.” Phạm Song bò xuống sô pha, ôm bả vai Lục Khoảnh, đùa giỡn với hắn, cố ý nói ba chữ cuối ông a ông ọ. *(Có ai giống ta có suy nghĩ khác về câu trên hơn....mua ha ha)*

Về mặt Lục Khoảnh không thay đổi, trước sau như một bình tĩnh ôm ngược lại bả vai Phạm Song bả vai, từng câu từng từ chữ nói rõ ràng: “Moaz moaz chut.”

Phạm Song vui vẻ: “Phu quân, chàng đúng là đại bảo bối, nhất định có thể mở rộng hậu cung ở trong Đại học.” Lục Khoảnh đối với câu nói này từ chối cho ý kiến, yên lặng ăn xuống nút start, khiến cho Phạm Song trở tay không kịp bị đánh mất một cái mạng.

Lại qua một ải, hai người tắt máy chơi game, quyết định đi ra ngoài kiếm ăn. Nhưng mà sau khi làm ra quyết định này ba giây, Phạm Song lập tức hối hận, lăn lộn đùa giỡn nhất định muốn ăn đồ Lục Khoảnh nấu. Cha mẹ Lục Khoảnh đều đi làm vào ban ngày, buổi tối về nhà, bởi vậy không thể không khiến cho Lục Khoảnh luyện được nấu ăn rất ngon.

“Muốn ăn gì?” Lục Khoảnh cầm lấy chìa khóa và tiền.

Phạm Song mắt sáng lên: “Đều muốn ăn — trừ khổ qua.”

Lục Khoảnh làm bộ muốn thả chìa khóa xuống: “Không nấu nữa.”

“Đừng đừng đừng! Cậu nấu gì tôi cũng ăn, được rồi chứ?” Phạm Song lập tức xin tha thứ.

Lục Khoảnh lúc này mới vừa lòng gật đầu, đi ra cửa.

Cơm tối quả nhiên là một bữa tiệc khổ qua. Phạm Song vừa ăn vừa cảm khái: “Khổ qua, cậu thật sự là cực phẩm nam thần, lên được phòng khách xuống được nhà bếp.—khuyết điểm duy nhất chính là quá thích khổ qua.” Y vừa nói vừa truyền bá tư tưởng: “Nếu ngày nào đó cậu nói chuyện yêu đương, nếu làm không tốt thì bạn gái của cậu còn có thể ghen vì khổ quá mất.” Phạm Song thả chén đĩa xuống, làm ra vẻ mặt vô cùng đau đớn: “Trời ơi! Trời ơi! Thật sự là quá thảm mà, chắc chắc chắc.”

Dù là Lục Khoảnh đã quen y đột nhiên “Phát bệnh”, nhưng cứ liên tục như thế này thì cũng không thể nhịn được mà đầu đầy hắc tuyến.

“Bạn Phạm Song, mời bạn yên lặng ăn cơm.”

“Nói ra thì, A Khoảnh, cậu làm nam thần cũng được ba năm — tuy rằng tôi thấy cậu có lẽ đã là nam thần từ nhỏ — nữ sinh tỏ tình với cậu không có một trăm thì cũng được mười, cậu thật sự không để ý ai sao?” Phạm Song hỏi, về mặt không có làm quá như vừa rồi nữa. Y cực ít gọi Lục Khoảnh như vậy, một khi gọi như vậy, chính là lúc nghiêm túc. Lục Khoảnh cũng đặt chén đĩa xuống, cẩn thận suy tư một lúc rồi mới trả lời y.

“Không có người mà tôi thích.” Làm một người “rất được yêu thích”, Lục Khoảnh đối với tình cảm cũng rất chân thành. Thích, chính là suốt cả một đời.

Trái lại Phạm Song hiểu được ý tứ hần muốn biểu đạt, nhưng vẫn là tiến thêm một bước, tra hỏi.

“Vậy cậu thích người như thế nào?”

“Tôi không biết.”

Lục Khoảnh quả thật là không biết. Người tỏ tình với hần rất nhiều, nhưng không có ai để lại cho hần ấn tượng gì, giống như chuồn chuồn lướt nước, chạm vào mặt nước trong như gương một chút, sau khi chạm xong vẫn trong như gương.

Phạm Song thở dài một hơi: “Thật là một ngây thơ boy. Yên tâm đi phu quân, tôi sẽ giúp cậu.”

“À — ờ.” Lục Khoảnh nhún nhún vai, nhưng trong lòng lại ầm ập.

Tuy rằng ngày thường Phạm Song thường xuyên chọc hần cười, nhưng đa số là vì y là người tốt. Bây giờ y nói như thế, tuy rằng thoát nhìn là đang nói đùa, nhưng Lục Khoảnh lại biết y chỉ là đang lo lắng cho mình. Rất nhiều người đều không hiểu vì sao Lục Khoảnh thoát nhìn im lặng ổn trọng, lại cùng Phạm Song tính tình phóng khoáng có thể ở cùng nhau. Chỉ có chính bọn họ mới hiểu được, Phạm Song tùy tiện mà lại sẵn sàng, có thể nhận thấy được tâm tình của Lục Khoảnh trầm mặc đầu tiên; Lục Khoảnh bên ngoài bình tĩnh nhưng lại trọng tình, hần cũng dung túng Phạm Song quấy rối. Cho dù tính cách trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, nhưng bọn họ lại hiểu rõ đối phương nhất.

“Trái lại tôi muốn nhìn xem tiểu tam nào dám giành địa vị với tôi, không phải người tài nghệ song thì chính thất như tôi sẽ không phục.” Phạm Song lấy chiếc đũa dựng thẳng để ở trước ngực, làm ra dáng vẻ hiên ngang lắm liệt, lại bắt đầu một lần đùa giỡn mới.

“Đúng đúng đúng.” Lòng mi Lục Khoảnh một chút cũng không nâng lên, nói cho có lệ. Phạm Song và hần học đại học ở cùng một nơi, tuy rằng khác trường, nhưng cùng thành phố, cơ hội gặp mặt rất nhiều.

Chỉ là hần đột nhiên nhớ tới một người, trong lòng vừa động. Hi vọng, cậu ta cũng có thể tìm được người mình thích.

Phạm Song gấp lên một mớ khổ qua, nói với hần: “Chúc cậu nhanh chóng tìm được bà hai.”

Lục Khoảnh nháy mắt bị tấn công thành công, suýt nữa phun thức ăn từ trong miệng ra.

Hết chương 4

6. Chương 5

Edit: Tịnh

Ngay khi cuộc họp bắt đầu, Lục Khoảnh đột nhiên cảm giác di động trong túi quần rung điên cuồng. Hắn nhanh chóng lặng lẽ cầm điện thoại lấy ra nhấn nút tắt, vừa thấy màn hình hiện lên ba chữ “Phạm Tư Kỳ”, Lục Khoảnh đột nhiên sinh ra vài phần bất đắc dĩ, lại là cô.

Mới nhấn tắt không bao lâu, di động lại rung lên một lần nữa, Lục Khoảnh lần thứ hai nhấn nút, lưu loát tắt máy. Khi hắn lại ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy quản lí bên cạnh cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Sắc mặt Lục Khoảnh không thay đổi tiếp tục làm ra dáng vẻ tiếp tục tập trung lắng nghe, trong lòng lại thầm nghĩ vận khí hôm nay thật là kém, phải ăn chút khổ qua để xung hỉ mới được.

Đây là công việc thứ hai từ đầu năm, làm nhà thiết kế nội thất cho một công ty, trên có quản lý, dưới có các thành viên trong nhóm, ở giữa phải chịu đựng sự tra tấn của đối tác, đúng là lúc bận rộn nhất.

Thật vất vả cuộc họp mới kết thúc, Lục Khoảnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa về đến phòng làm việc đã nhin không được mà đưa tay sờ lồng cà – vạt. Ngón tay thon dài của hắn vừa làm, vừa suy đoán ý đồ gọi điện thoại của Phạm Tư Kỳ.

Rõ ràng ngày hôm qua đã nói rõ ràng. Lục Khoảnh lấy di động ra, trong ánh mắt hiện lên một chút khó chịu.

Phạm Tư Kỳ gần như là bạn gái của Lục Khoảnh – gần như thôi, chứ vẫn không phải.

Cô học chung Đại học với Lục Khoảnh, năm ba Đại học từ khi bọn họ quen biết mới bắt đầu theo đuổi Lục Khoảnh, cho đến trước đó không lâu, Lục Khoảnh rốt cuộc thuận theo, quyết định hai người thử tiến thêm một bước ở bên nhau xem sao, nhưng mà chỉ trong một tháng mà thôi. Thế nhưng Lục Khoảnh cảm thấy hắn vẫn không có cảm giác gì, vì thế đưa ra lời chấm dứt, mà Phạm Tư Kỳ lại không đồng ý.

Lục Khoảnh vừa mở máy thì nhận được vài tin nhắn mới và ba cuộc gọi nhỡ; đa số tin nhắn nội dung đều là Phạm Tư Kỳ hi vọng gặp mặt hắn một lần, mới nhất một còn có một tin nhắn do Phạm Song gửi tới. Cho đến khi Lục Khoảnh thấy tin nhắn của y thì sắc mặt mới dịu đi. Nhấn mở ra xem, Phạm Song nói tối nay muốn đi ăn cơm với hắn. Lục Khoảnh trực tiếp gọi điện thoại lại.

Đối phương nhận ngay. Lục Khoảnh nhướn mày nói: “Bác sĩ lớn rốt cuộc được nghỉ rồi sao?”

Phạm Song ở đầu bên kia điện thoại lập tức gào khóc thảm thiết: “Đừng nói nữa, mệt chết lão tử! Hai tháng mới rảnh một lần. Tối nay cậu nhất định phải đi ăn một bữa thật ngon với tôi, bù lại tâm hồn yếu

đuối bị tổn thương của tôi.”

“Muốn ăn gì?” Trong lòng Lục Khoảnh lập tức hiện lên vài tên nhà hàng.

Phạm Song cười ha ha, có chút xấu hổ nói ở đầu điện thoại bên kia: “Người ta muốn ăn khổ qua xào trứng của cậu.”

Khóe miệng Lục Khoảnh nâng lên một độ cong.

“Đi. Cậu mua thức ăn.”

Phạm Song cực vui vẻ, hận không thể quỳ trên mặt đất cam đoan với hắn sẽ mang đến khổ qua tươi mới nhất đến.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu rồi mới cúp máy. Sau khi tắt điện thoại, tâm tình Lục Khoảnh mới có chút chuyển biến tốt đẹp. Hắn quyết định tối nay chia sẻ chuyện của Phạm Tư Kỳ với “Phu nhân chính thất”, cho y một cơ hội ra sức đánh “Tiểu tam”.

Nhưng mà buổi tối Lục Khoảnh lại không thể đứng giờ tan làm, bên đối tác muốn sửa chữa lại bản thiết kế, hắn không thể không tăng ca để cố theo kịp. Gọi điện thoại xin lỗi với Phạm Song, oán niệm của Phạm Song xuyên qua sóng điện thoại xuất hiện trước mặt Lục Khoảnh. Vì trấn an Phạm Song, Lục Khoảnh phải đáp ứng lần sau làm cho y món sườn y thích nhất, mới dễ được tên tổ tông này.

Ngay khi cuối cùng hắn cũng ra khỏi văn phòng, ngoài đường đèn đã sáng lên rực rỡ. Lục Khoảnh tính toán đến cửa hàng ăn nhanh quen thuộc để an ủi cái bụng đói kêu vang của mình một chút, lại nhìn thấy dưới ánh đèn phía trước có một bóng người lẳng lặng đứng đó.

Lục Khoảnh không để ý nhiều, chỉ cho là người kia đang đợi ai đó, ngay khi muốn đi qua luôn, lại bị gọi lại.

“Lục Khoảnh, đã lâu không gặp.”

Lục Khoảnh dừng bước, quay người tại chỗ qua nhìn. Người nọ đi ra từ trong chỗ tối, khuôn mặt dần sáng lên, cuối cùng cả người thoải mái đứng ở dưới ánh sáng. Trên mặt người nọ trước sau như một mang theo nụ cười ôn hòa, chào hỏi với Lục Khoảnh.

“Tôi đã trở về.”

Lục Khoảnh cẩn thận nhìn cậu, thật vất vả mới đặt gương mặt người này với người đã sớm đi xa trong trí nhớ lại với nhau. Lục Khoảnh lạnh nhạt gật đầu với cậu, cũng không thân thiết giống như cậu.

“Đã lâu không gặp.”

Bạch Hạ Di rất vui, nhưng ánh mắt lại gắt gao chú ý nhất cử nhất động của Lục Khoảnh, lúc nhìn thấy sắc mặt hắn không thay đổi, đáy mắt lộ ra một tia thất vọng, nhưng lập tức lại bao phủ ý cười ở bên trong.

“Tôi mới vừa xuống máy bay thôi, cậu không mời người bạn học cũ này được một bữa cơm sao?” Cậu nháy mắt mấy cái.

Thái độ quen thuộc này lại khiến Lục Khoảnh cảm thấy không được tự nhiên. Lúc Bạch Hạ Di xuất hiện rất kì lạ, hơn nữa sáu năm không hề liên hệ, Lục Khoảnh lại không có cách nào không có sinh ra khoảng cách và xa lạ khi cách xa đã lâu.

Lục Khoảnh muốn mở miệng từ chối, lại bị Bạch Hạ Di đi trước một bước mở miệng nói.

“Tôi rất muốn ăn khổ qua xào trứng đó, cậu biết nhà hàng nào ngon không?”

Trong giọng Bạch Hạ Di mang theo chờ đợi, vẻ mặt đầy nóng bỏng nhìn Lục Khoảnh.

Nhắc tới khổ qua, Lục Khoảnh hứng thú ngay lập tức. Hắn hơi suy nghĩ thì nói: “Vậy thì không thể không một lần đến ăn ở Hương Các được.” Chỉ là tưởng tượng thôi mà Lục Khoảnh đã cảm thấy đói bụng, cho nên hắn kìm lòng không đậu lại nói thêm một câu: “Xào rất ngon. Khổ qua không đắng chút nào, xào trứng cũng rất thơm. Khổ qua giòn giòn, trứng gà thơm thơm. Ăn ngon.”

Bởi vì là thứ mình thích, cho nên ngôn ngữ không mang theo một chút trau chuốt, chỉ còn lại sự đáng giá giản dị nhất. Lúc nói chuyện, vẻ mặt Lục Khoảnh hưng phấn, ánh mắt lấp lánh, phát huy được ưu thế khuôn mặt của hắn, khiến cả người có vẻ tỏa sáng rực rỡ. Lúc Lục Khoảnh đang nói, vừa lúc phát hiện Bạch Hạ Di đang nhìn hắn mà cười. Lục Khoảnh ho khan một tiếng, lập tức không nói nữa, lại nhìn Bạch Hạ Di, trên mặt hiện ra cậu như thế nào thì tôi như thế.

Bạch Hạ Di chỉ cảm thấy đáng vẻ hắn như thế này nhìn thế nào cũng cảm thấy dễ thương, trong lòng mềm mại không thôi.

“Nếu là như thế, tôi đây phải thưởng thức một lần mới được.” Tại Lục Khoảnh tự cho là bí ẩn chờ đợi trong ánh mắt, Bạch Hạ Di vui vẻ đồng ý. Mắt Lục Khoảnh đột nhiên sáng lên, lập tức lại ra vẻ mặt tự nhiên gật gật đầu.

“Vậy hả, bây giờ chúng ta đi đi.” Lục Khoảnh đi về phía trước hai bước, đưa tay lên khoảng không chỉ về một phía nào đó: “Ồ gần đây thôi.”

Bạch Hạ Di không nhanh không chậm đi sát theo bước chân hắn. Cách sáu năm, hai người bọn họ lại lần nữa giống như đêm hè đó, bước đi cùng nhau trong đêm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm. Sau khi Bạch Hạ Di ra nước ngoài cũng không có liên lạc với Lục Khoảnh, Lục Khoảnh gần như sắp quên luôn mất người này, bây giờ gặp lại cậu, Lục Khoảnh có một chút nghi vấn, lại không tiện mở miệng hỏi.

Bạch Hạ Di ngược lại là chủ động thay hắn giải thích nghi hoặc: “Tôi vừa tốt nghiệp thì ra nước ngoài với cha mẹ, thời gian quá bận, nên không liên lạc với cậu được. Vừa học vừa làm, sau đó tự mình mở công ty nên muốn trở về nước để phát triển, nên về nước luôn”

Lục Khoảnh có chút kinh ngạc: “Tôi tưởng rằng cậu di dân rồi.”

Bạch Hạ Di nhẹ nhàng lắc đầu: “Làm gì có chuyện đó. Lúc nào tôi cũng muốn trở về.”

“Ồ. Không tệ.” Lục Khoảnh chỉ cho rằng cậu yêu nước, trong lòng còn khen ngợi nữa đấy.

Bạch Hạ Di nghiêng đầu nhìn hắn, chiều cao hai người xấp xỉ nhau, từ góc độ của Bạch Hạ Di rất dễ dàng nhìn thấy đường nét anh tuấn của Lục Khoảnh, nhất là khi hắn vô ý chớp mắt.

Trong lòng Bạch Hạ Di vừa động, lại nói: “Cậu không hỏi sao tôi biết chỗ làm việc của cậu sao?”

Lục Khoảnh cũng quay đầu nhìn cậu: “Vậy cậu muốn nói cho tôi sao?” giọng điệu hắn thản nhiên, giống như tuyệt nhiên không để ý đến câu trả lời.

Bạch Hạ Di cười với cậu: “Sẽ, nhưng không phải bây giờ.”

Lục Khoảnh nhướn mày, Bạch Hạ Di chỉ nhìn lại, cười.

Trong lòng Lục Khoảnh thầm nghĩ, gặp lại Bạch Hạ Di lại càng không thể hiểu được suy nghĩ của cậu ta. Thời gian quá lâu, trong trí nhớ hắn Bạch Hạ Di đã phai màu sự cởi mở sạch sẽ, chỉ còn lại nụ cười ôn hòa và đoạn tâm sự chuyện “Thích” kia mà thôi.

“Ồ.” Lục Khoảnh nói. Về bản chất, vấn đề này chẳng có nghĩa gì cả, là nam thần, trên thực tế năm đó Lục Khoảnh chỉ cần hỏi thăm bạn học là biết được. Lục Khoảnh chỉ cho rằng cậu đang trêu mình, không nghĩ sâu xa hơn. Ví dụ như, sáu năm không gặp nhau, nếu là bạn bình thường thì vì sao lại đứng dưới công ty đợi hắn đến đêm khuya kia chứ? Trực tiếp hỏi Lục Khoảnh, có lẽ hắn sẽ trả lời là “*Tình bạn bền vững đó thôi*”, ngay thẳng như thế đấy.

Câu được cậu không tán gẫu, phần lớn là Bạch Hạ Di hỏi những vấn đề không quan trọng, Lục Khoảnh trả lời ngắn gọn, còn có tâm tư để ý đường xá nữa mà.

Chờ bọn họ đi đến Hương Các ở góc đường, lại tiếc nuối phát hiện đã nghỉ bán.

“Xin lỗi hai vị, hôm nay đã hết giờ bán rồi.” Nhân viên phục vụ liên tục giải thích.

“Chúng ta đi thôi?” Bạch Hạ Di có chút tiếc nuối, hôm nay xem ra là không ăn được, hắn nghiêng đầu hỏi ý kiến Lục Khoảnh. Chỉ thấy Lục Khoảnh mím chặt môi, mắt trái viết “Thất”, mắt phải viết “Vọng”. *(Anh có thể bớt đáng êu được không >///<<)*

“Đi thôi.” Hắn rầu rĩ đáp, dẫn đầu xoay người rời khỏi đó.

Trong lòng Bạch Hạ Di buồn cười, nhắc chân đuổi theo. Hắn thấy mặt Lục Khoảnh đầy vẻ không vui, tâm tư đảo một vòng, nói.

“Nhà hàng này sao vậy chứ, đóng cửa sớm như thế, có lẽ là buôn bán kém lắm đây.”

“..... Ừ.”

“Chắc chắn sẽ đóng cửa.”

“..... Ừ.”

“Sau này sẽ không đến nữa.”

“..... Ừ.”

“Lần sau chúng ta đến chỗ khác tốt hơn đi?”

“..... Ừ.”

Lục Khoảnh đứng lại, vô cùng phiền muộn thở dài: “Nhưng khổ qua xào trứng ở Hương Các là ngon nhất đó.”

Bạch Hạ Di bên cạnh hắn gần như muốn cười ra tiếng, cậu nhìn người trước mặt thành thực không ít hơn so với sáu năm trước, nhưng vẫn biểu lộ tính trẻ con thế kia, lòng tràn đầy thỏa mãn, trong mắt đều là ý cười.

Thích, là phải nắm chặt ở trong tay.

Bạch Hạ Di ngưng mắt nhìn Lục Khoảnh vẫn đang đắm chìm trong sự tiếc nuối.

Là cậu dạy cho tôi.

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Lúc Phạm Song xách một túi khổ qua tươi đang chuẩn bị đi lên lầu thì đúng lúc gặp được Lục Khoảnh xuống lầu đổ rác.

“Ai dô, thật là trùng hợp.” Phạm Song lập tức tiến lên ôm vai Lục Khoảnh, y dùng cái tay đang cầm túi khổ qua, nên theo động tác của y, túi khổ qua lập tức rơi xuống trong ngực Lục Khoảnh.

“Vừa mua xong, đủ tươi rồi chứ.” Phạm Song cười hì hì nói.

Lục Khoảnh đưa tay vào trong túi bấm vào quả khổ qua một cái, gật gật đầu. Phạm Song lúc nào cũng không nghiêm chỉnh, hắn sớm đã thành thói quen: “Tôi đi đổ rác trước, cậu cầm chìa khóa lên mở cửa đi.” Hắn lấy ra một chùm chìa khóa từ túi áo trước ngực đưa cho Phạm Song.

Phạm Song động tác không thay đổi, tay nhận lấy, thuận tay xoay chùm chìa khóa vài vòng. Y cũng không vội lên lầu, chỉ xoay chìa khóa, nhìn Lục Khoảnh.

Lục Khoảnh bắt đầu: “Đã làm xương sườn hầm cách thủy cho cậu rồi.” Lúc này Phạm Song mới vui vẻ buông hắn ra: “Vẫn là phu quân săn sóc nhân gia. Nhân gia lên trước đây.”

“Bình thân.” Lục Khoảnh làm bộ như không kiên nhẫn phát tay với y, trong lòng lại thoải mái không ít.

Lục Khoảnh vừa tốt nghiệp đã ra ngoài sống một mình, ở trong khu nhà trọ cho các hộ gia đình nghèo gần công ty. Lúc hắn học Đại học đã đặt trước, đầy đủ tiền đặt cọc, chỉ là mỗi tháng phải đưa tiền thuê nhà. Khi Phạm Song được nghỉ đều chạy đến chỗ này của hắn, đã sớm quen thuộc, ngay cả bảo vệ cổng cũng biết Phạm Song.

Tháng này y có thể nghỉ hai ngày. Ngày hôm qua không thành, hôm nay dù có thể nào cũng phải quần lấy từ buổi sáng, nói cái gì mà là buổi tụ hội của những người đàn ông độc thân. Lục Khoảnh tất nhiên là hoan nghênh, gần đây hắn có không ít chuyện phiền lòng, trước đó là do Phạm Song bận rộn nên chưa kịp tìm y để tìm cách giải quyết. Hôm nay, dù có ra sao cũng phải nói hết ra mới được.

Bữa cơm này, khẩu vị của Phạm Song rất lớn, chỉ lo càn quét xương sườn mà thôi.

Thỏa mãn dục vọng ăn uống, Phạm Song xưng phong nhận việc muốn đi rửa bát, lại bị Lục Khoảnh vô tình cự tuyệt, chẳng qua chỉ phát phát tay để y vào ngồi trong phòng khách mà thôi. Phạm Song nhìn dáng vẻ tầng tầng lớp lớp có tâm sự của hắn thì hiểu ra, lại tủi lạnh lấy ra hai lon bia đặt trên bàn phòng khách, chờ Lục Khoảnh.

Y nằm nghiêng trên sofa, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm phòng bếp bên kia, nhìn thấy Lục Khoảnh đi ra liền giả vờ giả vịt cảm thán nói: “Trời ơi, tôi thật sự rất hạnh phúc.”

Lục Khoảnh nhìn y một cái, cũng không trả lời, chỉ là đi qua ngồi xuống. Hắn sắp xếp lại từ ngữ ở trong lòng, nhưng lại không biết nói ra miệng như thế nào.

Phạm Song sớm biết thói quen này của hắn, yên lặng đẩy một lon bia đến trước mặt Lục Khoảnh: “Nói đi, có phải có tiểu tam rồi không?” Y giả bộ tức giận.

Lục Khoảnh gật gật đầu.

Phạm Song nhìn hắn thế nhưng thoải mái thừa nhận, lúc này lập tức lấp bắp kinh hãi: “Là ai?”

Lục Khoảnh nói: “Phạm Tư Kỳ.” Không đợi Phạm Song nói gì, Lục Khoảnh lại nói: “Đã chia tay.”

Phạm Song mở to cặp mắt đã tròn nay càng tròn hơn ra: “Phu quân, người chưa bắt đầu vượt tường đã kết thúc rồi, nhân gia ta nên tức giận mới tốt, hay là vui vẻ mới tốt đây?” Y dùng nhớ lại cái tên này ở trong đầu: “Chính là bạn học Đại học cực khổ theo đuổi cậu nhiều năm đó hả?”

Lục Khoảnh bắt đầu gật đầu.

Phạm Song càng ngạc nhiên hơn: “Cô ấy thế nhưng thành công?”

Lục Khoảnh trầm mặc một lúc: “Tháng trước cô ấy nói thử xem, tôi đã đồng ý.”

“Thế nhưng cậu phát hiện cậu thật sự không thích cô ấy, cho nên tháng này lập tức chia tay.” Phạm Song thử phân tích nói, y thật cẩn thận quan sát vẻ mặt Lục Khoảnh, trong lòng càng hiểu rõ ràng hơn: “Thế nhưng người nọ, Phạm Tiểu Kỳ không đồng ý chia tay?”

“Là Phạm Tư Kỳ.” Lục Khoảnh nghiêm mặt nói, nhưng lại lập tức trở về dáng vẻ có tâm sự nặng nề.

Phạm Song thấy hần như vậy, thì cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Quen biết lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy dáng vẻ “Đau khổ vì tình” của hần.

Trong lòng buồn cười, nhưng Phạm Song vẫn là thử đưa ra đề nghị: “Nếu không có tình cảm, thì nhanh chóng chia tay đi. Nói cho rõ ràng.” Y cũng từng kết giao bạn gái, đều chia tay trong hòa bình cả, ở phương diện này vẫn có “Kinh nghiệm” hơn.

Lục Khoảnh gật gật đầu. Tối hôm qua sau khi hần về nhà đã gọi điện thoại cho Phạm Tư Kỳ, hẹn cuối tuần này sẽ làm cho rõ ràng. Chẳng qua giọng nói ủy khuất của đối phương trong điện thoại khiến hần có chút không đành lòng.

“Tôi cảm thấy, lúc đó tôi không nên đồng ý thử với cô ấy một lần.” Lục Khoảnh mở bia ra, đưa tới bên môi uống một ngụm nhỏ. Hần khép mi xuống, giữa hàng mi có chút u buồn, dáng vẻ u buồn này của soái ca thoát nhìn khiến cho người khác không nhận được mà lo lắng.

Phạm Song cho rằng hần thật “Ngây thơ”. Tình cảm chân thành nhất phải để cho người mình thích nhất, cho nên vẫn đều chỉ lo cho bản thân, giống như *hoa sen đá, có thể nói là thích tình cảm trong sáng. Về phần tiếp nhận Phạm Tư Kỳ.....

(Hoa sen đá tượng trưng cho sự tinh khiết)

Phạm Song bồn chồn đựng hần một chút.

“Khổ qua, có lẽ nào gần đây cậu cô đơn lắm hả?”

Lục Khoảnh quay mắt nhìn y, thế nhưng phá lệ cho y một ánh mắt tán thưởng.

Phạm Song chắc chắn lấy làm kỳ lạ, nhận không được đánh giá Lục Khoảnh từ trên xuống dưới: “Không ngờ, nam thần cũng muốn này lắm xuân rồi.” Y lại khóc nói: “Thảm rồi, bản cung bị thất sủng rồi!”

Lục Khoảnh lấy một lon bia chưa mở mạnh mẽ nhét vào trong tay Phạm Song: “Uống bia.”

Phạm Song không chút do dự mở ra, sảng khoái uống một ngụm lớn: “Sảng khoái! Tôi nói cậu, muốn nói chuyện yêu đương thì cứ nói, không cần sợ hãi rụt rè. Tuy rằng cậu gặp gỡ Phạm Tư Kỳ thất bại, nhưng không có nghĩa là sau cậu không thể tiếp nhận người khác yêu thích mình nữa, phải tìm, phải thử. Tuy rằng tôi cảm thấy muốn hái bông hoa sen đá khổ qua này rất khó, nhưng làm bạn cậu, người khác muốn tới hái cậu, tôi rất hoan nghênh!”(Có người muốn hái đòi chế ới, người ta còn tới để hiến hoa nữa ớ, muahaha XD)

Lời đề nghị này của Phạm Song rất chân thành, cũng khiến cho Lục Khoảnh để nó vào trong lòng.

Hần vẫn chưa tiếp xúc qua thứ gọi là yêu đương này, cũng rất ít người có thể vừa mất hần. Chia tay với Phạm Tư Kỳ, một mặt là không có tình cảm, mặt khác là lần ném thử này có chút thất bại. Lục Khoảnh gần như bắt đầu nghi ngờ mình có thể tìm được người có thể làm bạn bên mình cả đời hay không? Chẳng lẽ cả đời này phải ở bên cạnh khổ qua ư? Tuy rằng như vậy cũng không tệ lắm. Phạm Song trực tiếp mở ra nội tâm hần.

“Thế nhưng tình cảm không thể thiếu cũng không thể qua loa. Muốn làm nam thần hay muốn mất điểm đây?” Phạm Song cụng lon với hắn, nghiêm túc không quá ba giây lại bắt đầu diễn kịch: “Hức hức hức, rõ ràng đã nói sẽ yêu tôi suốt đời, bây giờ cậu lại muốn đi tìm Thiên Sứ mới.”

Trong lòng Lục Khoảnh vừa có chút cảm khái, lại bị vẻ ta đây của y làm cho dở khóc dở cười, hắn khép mi nghĩ nghĩ, lại lộ ra một nụ cười nhẹ.

“Ai nói muốn yêu cậu suốt đời, rõ ràng khổ qua mới là chân ái của trẫm.”

Cũng chỉ có ở trước mặt Phạm Song, hắn mới có thể thoát ra vẻ trầm ổn ngày thường, đấu võ miệng với y một trận. Phạm Song bị lời này của hắn làm cho tức chết, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất tiếp tục uống bia.

Sau khi đã nghĩ thông chuyện trong lòng, tâm tình Lục Khoảnh thoải mái không ít, ngay sau đó lại nghĩ tới một chuyện.

“À, cậu còn nhớ Bạch Hạ Di không?”

Phạm Song hỏi: “Ai?”

“Bạch Hạ Di. Bí thư trưởng.”

Phạm Song nghiêm túc suy tư một lúc lâu, chân thành nói: “Không nhớ rõ.” Lục Khoảnh làm bộ muốn bỏ lon bia xuống rồi đi, bị Phạm Song giữ chặt lấy: “Đừng đừng đừng, tôi nhớ, tôi nhớ, trong Hội học sinh đó hả?”

Lục Khoảnh gật gật đầu.

“Không lẽ cậu có một chân với cậu ta á?” Phạm Song kinh ngạc.

“..... Không.” Lục Khoảnh bóp trán: “Chỉ là đánh bóng cùng nhau.”

Phạm Song nhìn hắn từ trên xuống dưới, không có ý tốt cười nói: “Ai đó, không ngờ phu quân nam nữ đều ăn hết luôn đây.” Y lại vui sướng hài lòng nói thêm một câu: “Cũng phải, bằng không thì đã không có nhân gia rồi.”

“– Ồ!” Lục Khoảnh đã không muốn cùng y nói nhảm thêm một câu nào nữa.

Hai lon bia đã sắp thấy đáy, mất thấy trò chuyện cũng không còn gì nữa, Lục Khoảnh liền cưỡng chế Phạm Song rời đi, tắm rửa một cái chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ hắn cầm di động, lướt qua tin tức hôm nay một chút, trên màn hình liền xuất hiện một tin nhắn, ba chữ “Bạch Hạ Di” chói lọi hiện ở trên.

Lục Khoảnh nhấn mở, nội dung chỉ là câu hỏi thăm ân cần bình thường.

– Đã ngủ chưa

– Chưa. Có chuyện gì sao?

Hắn là không phải việc gấp, nếu là việc gấp có lẽ là đã gọi điện mà không phải là nhắn tin như thế này. Lục Khoảnh thầm suy đoán trong lòng.

– Tôi phát hiện một khách sạn làm món khổ qua không tồi, ngày mai cùng đi đi ^^

Lục Khoảnh nhướn mày, quả nhiên không phải việc gấp gì.

– Ngày mai phải tặng ca.

– Không sao cả, tôi có thể đợi cậu tan tầm.

– Cái này không tốt lắm đâu?

– Cứ quyết định vậy đi. Ngày mai gặp.

Lục Khoảnh nhìn người tự quyết định kia trên màn hình, không biết nên trả lời lại như thế nào mới tốt. Quan hệ của bọn họ thân thiết như vậy sao?

Đang lúc hần nghĩ như thế, di động lại rung một cái, lại thấy, vẫn là Bạch Hạ Di gửi đến.

-Ngủ ngon. ^^

Lục Khoảnh gần như có thể tưởng tượng thấy vẻ mặt cậu ta cười khi gửi tin nhắn, tưởng tượng như thế, có muốn cũng không tức giận được.

Hết chương 6

8. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Lúc Lục Khoảnh vội vã đi ra khỏi cửa thì nghe thấy một tiếng gọi từ rất xa – “Lục Khoảnh!” Lục Khoảnh nhìn về phía truyền đến âm thanh, chỉ nhìn thấy một chiếc xe ô tô con màu đen. Đến khi hấn đến gần, cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Bạch Hạ Di.

“Chào buổi tối!” Bạch Hạ Di nhẹ nhàng chào hỏi hấn: “Lên xe đi.”

Lục Khoảnh gật gật đầu, kéo cửa xe phốp lái ra, ngồi xuống. Trong xe ấm áp vui vẻ, trên ghế có đặt gối đệm mềm mại thoải mái, Lục Khoảnh mới vừa ngồi lên đã cảm thấy thoải mái đến thở dài một hơi, cảm giác mệt mỏi do tăng ca mang đến đều được quét qua sạch sẽ.

“Tăng ca có mệt lắm không?” Bạch Hạ Di ân cần hỏi thăm, còn nghiêng người qua, cài dây an toàn cho hấn.

“Bình thường.”

Lục Khoảnh bị cơ thể cậu đè lên, cảm thấy hơi có vài phần không thoải mái, cảm thấy người này quá mức ân cần, nhưng ngoài ý muốn chính là Bạch Hạ Di không phun nước hoa gì gì đó giống như một số người, chỉ có mùi hương nhẹ nhàng mà thoải mái, khiến Lục Khoảnh ít cảm giác bài xích đi một chút.

Bạch Hạ Di rất nhanh đã cài xong, liền quay lại chỗ mình, khởi động xe.

“Tăng ca đã mệt rồi, đừng cố gắng chống đỡ, sức khỏe là quan trọng nhất.” Lúc cậu nói lời này, ánh mắt nhìn về phía trước, trong tay đánh tay lái, dáng vẻ tùy hứng, nhưng Lục Khoảnh biết cậu cũng không phải chỉ quan tâm trên miệng mà thôi. “Lúc tôi vừa mở công ty ở nước ngoài, mỗi ngày đều bận rộn không ngừng, hấn không thể phân thân mình ra thành mấy người để tăng ca, cuối cùng mệt đến mức bị viêm dạ dày cấp tính, đến lúc nằm viện, mới giảm bớt lại.”

Lục Khoảnh nghe cậu tự thuật lại kinh nghiệm ở nước ngoài của mình, trong lòng ưu tư.

“Cho nên, khỏe mạnh là tốt nhất.” Bạch Hạ Di nói.

Lục Khoảnh ngoan ngoãn “Ừ” một tiếng. Hấn không mở miệng, Bạch Hạ Di cũng tập trung lái xe, trong xe cứ như vậy mà im lặng. Lục Khoảnh nhìn cảnh vật bay vút qua bên ngoài cửa sổ, cảm thấy có chút buồn ngủ, nhưng lúc này hấn đột nhiên nhớ tới một chuyện khiến cho hấn có tí xíu mong đợi.

“Cậu nói là nhà hàng, nó ở đâu?” Lục Khoảnh hỏi.

Vừa lúc là đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại. Bạch Hạ Di khoác tay lên trên tay lái, quay đầu cười gian xảo với hấn.

“Ở nhà tôi.”

Đáp án này thật ngoài ý muốn, Lục Khoảnh mở to mắt, dáng vẻ ngốc ngốc khiến Bạch Hạ Di buồn cười. Thật muốn sờ đôi mắt lóe ra không thể tưởng tượng được kia quá, Bạch Hạ Di thầm nghĩ. Đáng tiếc không chờ cậu hành động, đèn xanh đã sáng lên, Bạch Hạ Di tiếc nuối đạp chân ga.

Lục Khoảnh lấy lại tinh thần, lại hỏi tưởng một chút câu trả lời của người kia, nhin không được hỏi: “Cậu còn có thể nấu khổ qua sao?”

“Tất nhiên.” Bạch Hạ Di nói: “Đợi chút nữa sẽ mời cậu nếm thử.”

“Ồ.” Lục Khoảnh khôi phục bình tĩnh ngày thường. “Học trộm?” Hấn nhớ tới gia đình có chút đáng sợ kia của Bạch Hạ Di.

Bạch Hạ Di cười: “Nếu tôi nói học vì cậu thì sao?”

Bình thường bị Phạm Song đùa giỡn còn nặng đô hơn, Lục Khoảnh chỉ nhún nhún vai: “Ồ, vinh hạnh.”

Bạch Hạ Di tiếc nuối thêm lần nữa: “Quả thật là học trộm. Dù sao bây giờ tôi đã tự lập công ty, bọn họ cũng không quản được.” Trong lời của cậu mang theo ẩn ý giải thích. Lục Khoảnh thử đặt mình vào, chỉ là tưởng tượng thôi cũng đã khiến cả người hắn khó chịu. Hắn mang theo đồng tình an ủi Bạch Hạ Di: “Vất vả cho cậu rồi.”

Khi nói chuyện, Bạch Hạ Di lái xe vào một tiểu khu, Lục Khoảnh nhìn thấy tên tiểu khu được in trên tấm bia đá trước cổng thì biết ngay chỗ này nếu không phải người có tiền thì không thể vào được. Xe dừng lại ở bãi đỗ xe, trong lúc Bạch Hạ Di tắt xe, Lục Khoảnh đi xuống xe trước, Bạch Hạ Di xuống xe sau, khóa xe, dẫn hắn vào thang máy.

“Nhờ bạn tìm đại một phòng, ở tạm một thời gian, sau khi công ty ổn định, lại đổi.” Trong thang máy, Bạch Hạ Di giới thiệu với Lục Khoảnh.

Nếu đổi lại là người khác, Lục Khoảnh tuyệt đối cho rằng kẻ đó là đang khoe của, nhưng lúc Bạch Hạ Di nói ánh mắt vẫn lóe sáng nhìn chằm chằm hắn khiến Lục Khoảnh có loại ảo giác cậu đang chờ được khen ngợi. Có lẽ không phải ảo giác, Lục Khoảnh nhìn thấy sự chờ đợi trong mắt cậu, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Lợi hại.”

Đáy mắt Bạch Hạ Di lập tức dâng lên ý cười, cậu ho khan một tiếng: “Hi vọng cậu thích.”

Lục Khoảnh đành phải đưa ánh mắt tập trung nhìn con số nhảy lên trên màn hình nhỏ ở cửa thang máy.

Nhà Bạch Hạ Di ở tầng 21, là bộ ba một phòng khách hai sân thượng nhà giàu điển hình, trang trí đơn giản trang nhã. Vào cửa, Bạch Hạ Di tiếp đón hắn ngồi trong phòng khách, còn mình thì lập tức vào bếp.

Lục Khoảnh nghe thấy tiếng động trong phòng bếp, trong lòng cũng bắt đầu có chút chờ mong.

Không biết cậu làm khổ qua sẽ có hương vị thế nào đây?

Mang mong đợi nhỏ nhoi như vậy, Lục Khoảnh ngồi ngay ngắn trên sofa, bắt đầu quan sát phòng khách. Hắn chú ý tới trên bàn trà nhỏ bên cạnh ghế sofa có đặt một khung ảnh. Lục Khoảnh cầm lên nhìn chăm chú, vốn tưởng rằng sẽ là ảnh gia đình, không ngờ tới lại là ảnh chụp chung của Bạch Hạ Di thời trung học. So sánh với bây giờ, Bạch Hạ Di có vẻ ngây ngô bị mọi người vây quanh ở bên trong. Lục Khoảnh nhận ra đứa bạn mình biết, mới nhớ đến đây là ảnh chụp chung của Hội học sinh cấp ba. Hắn cảm khái Bạch Hạ Di nhớ chuyện cũ như thế, nhìn kỹ phía dưới, thì phát hiện ở trong góc ảnh chụp — người cao cao đứng ở cuối hàng, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt có vẻ ngốc ngếch chính là mình.

Lục Khoảnh nhất thời có chút bối rối. Hắn nhớ tới lúc ấy vừa lúc là diễn tập tuyên thệ trước khi tốt nghiệp xong, tất cả thành viên đều bị kéo đi chụp ảnh tập thể. Mà Lục Khoảnh không quá thích loại chụp ảnh tập thể này, cho dù đứng ở hàng cuối cùng, cũng cố ý đứng phía sau một nam sinh chỉ thấp hơn hắn một chút.

— không ngờ tới chụp ra sẽ là kết quả như vậy.

Lúc ấy hắn không đi lấy ảnh chụp, bây giờ vậy mà lại thấy được ở chỗ của Bạch Hạ Di. Hắn chợt dạ muốn đặt ảnh lại chỗ cũ, lúc này đúng lúc Bạch Hạ Di gọi.

“Lục Khoảnh —”

Lục Khoảnh run tay một cái, khung ảnh rơi xuống đất, “Cạch” một tiếng, miếng thủy tinh phía trên tấm ảnh ở phía dưới bên phải góc hình nở ra một đóa hoa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạch Hạ Di vội vàng chạy tới hiện trường vụ án, nhìn khung ảnh trên mặt đất, ánh mắt loạn chuyển, biết rõ còn cố hỏi, nói.

Lục Khoảnh nhanh chóng xin lỗi: “Thật xin lỗi.” Hắn ngó nghiêng nhìn Bạch Hạ Di, lại phát hiện cậu mang tạp dề, dáng vẻ có chút buồn cười. Lục Khoảnh muốn cười lại không dám, thanh tuyến vững vàng tiếp tục nói xin lỗi: “Tôi sẽ mua một khung ảnh mới đền cho cậu.”

Đây quả thật là câu hắn nói dài nhất tới nay. Bạch Hạ Di buồn cười nhìn hắn: “Chuyện này thì không cần, đợi lát nữa cậu ăn thức ăn mà nói không ngon, hôm nay lập tức bồi thường cả người cho tôi đi.”

Lại không nghĩ rằng Lục Khoảnh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Cái này không thể được. Cậu mà làm không tốt, tôi sẽ liều mạng với cậu.”

Bạch Hạ Di sững sốt, lập tức cười ha hả.

“Được được được, tôi nhất định sẽ làm tốt.”

Lục Khoảnh tán thưởng gật gật đầu: “Không được lãng phí bất cứ một cuống khổ qua nào.” Nói xong tự mình cũng cười, Bạch Hạ Di mới ý thức được thì ra là hắn đang nói đùa, hai người liền cùng nhau cười.

Lục Khoảnh không phát hiện, trừ Phạm Song, hắn còn có thể đùa giỡn cùng với người khác.

Bạch Hạ Di vừa cười vừa đi lại vào phòng bếp. Tâm tình cậu sung sướng nhớ lại Lục Khoảnh vừa mới cười đến đôi mắt cong cong, rõ ràng là đã rời khỏi trường rồi, nhưng vẫn giữ lại phần ngây thơ đó. Người này, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Không lâu sau, hai món mặn một món canh được đặt ở trên bàn, ngoại trừ khổ qua xào trứng ra, còn có sườn xào chua ngọt, còn canh là canh gà — theo Bạch Hạ Di nói, đã bắt đầu hầm từ buổi sáng rồi.

Hai người bọn họ ngồi xuống bàn, Bạch Hạ Di đưa đũa cho hắn, múc hơn nửa chén canh rồi đẩy đến trước mặt hắn. “Uống trước ngậm canh cho ấm bụng.” Bạch Hạ Di nói. Lục Khoảnh bưng chén lên, trước hết húp một ngụm, sau đó mới uống một hơi cạn sạch. “Không tồi.” Hắn khen ngợi nói: “Thanh đạm ngon miệng.” Người này nấu cơm vì mình, Lục Khoảnh càng không tiếc lời. Chén canh ấm áp này khiến hắn tràn ngập chờ mong với món khổ qua xào trứng lấp lánh dưới ánh đèn kia.

“Thử xem.” Bạch Hạ Di gấp cho hắn một chút khổ qua để vào trong chén.

Lục Khoảnh bỏ vào trong miệng nhấm nuốt. Bạch Hạ Di khẩn trương lại chờ mong ngừng mắt nhìn hắn. Lục Khoảnh trầm nghĩ, Tuy rằng chính mình là rất thích khổ qua, nhưng người này phản ứng cũng không tránh khỏi quá mức khoa trương rồi đó. Hắn cố ý chỉ ăn không nói, tính trẻ con để Bạch Hạ Di đợi lâu.

Sau một lúc lâu mới thản nhiên nói một câu: “Rất ngon.”

Bạch Hạ Di không lộ dấu vết thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười trêu ghẹo với hắn: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, tối nay không cần bồi thường người cho tôi đâu.”

Lục Khoảnh chỉ lo vui đầu ăn, Bạch Hạ Di nấu ăn không tệ, tuy rằng hắn có chút cố ý vì khi dễ Bạch Hạ Di mà giọng điệu thản nhiên, nhưng cảm giác đói khát ùa lên, càng ăn càng thèm, đến cuối cùng, dường như giống như đang ăn ở Hương Các luôn vậy.

Bạch Hạ Di nhìn hắn, cả người đều dịu dàng.

Cuối cùng, Lục Khoảnh gần như giải quyết hơn phân nửa món khổ qua xào trứng, sườn xào dưới sự cố gắng của hai người cũng gần như chỉ còn lại xương.

Bạch Hạ Di đi xử lý cơm thừa canh cặn, Lục Khoảnh đang tiêu thực ở cửa sổ sát đất phòng khách. Hắn nghĩ rằng: Người bạn Bạch Hạ Di này không tệ, so với Phạm Song ăn không ngồi rồi kia đáng tin cậy biết bao nhiêu. Chỉ sợ Phạm Song nghe xong lời này sẽ vừa khóc vừa mắng hắn là gã đàn ông phụ lòng mất thôi.

Đứng một lúc, Lục Khoảnh nhìn thời gian, đã sắp mười giờ.

Hắn đi qua phòng bếp hỏi người đang bận rộn kia: “Gần chỗ này có trạm tàu điện ngầm hay là trạm xe buýt nào không?” Bạch Hạ Di cũng không quay đầu lại, vẫn tập trung vào công tác vệ sinh: “Cũng không còn sớm, không bằng ở lại đi. Ở chỗ tôi còn phòng trống đó.”

Lục Khoảnh khó xử: “Chuyện này không tốt lắm đâu.”

Bạch Hạ Di bỏ cái đĩa cuối cùng đã rửa xong vào trong tủ, xoay người nhìn hắn: “Hai tên đàn ông to xác thì có chuyện gì chứ?”

Lục Khoảnh khép mắt xuống, dường như không tốt lắm nhìn cậu: “Nhưng mà tôi sợ lạ giường.”

Bạch Hạ Di nhớ kỹ trong lòng, trên mặt không thay đổi vẻ mặt tiếp tục dụ dỗ: “Mọi việc đều có lần đầu tiên, có lẽ cậu ngủ ở đây rất nhanh sẽ quen thôi. Với lại” Bạch Hạ Di đi đến trước mặt hắn, đáng thương hề hề nhìn hắn: “Nếu cậu muốn trở về tôi chắc chắn phải lái xe đưa cậu về, tiền xăng rất đắt.”

Lục Khoảnh thầm nghĩ Người này giàu có như thế mà sợ tiền xăng đắt sao? Lục Khoảnh đưa ra: “Vay thay quần áo thì sao? Sáng mai tôi còn phải đi làm.”

Bạch Hạ Di không chút nào để ý: “Tôi vừa về nước, đa số quần áo đều mới mua, nếu không chê, cho cậu mượn đó; Sáng mai, tôi cũng phải đến công ty, tiện đường đưa cậu một đoạn.”

Đã nói đến mức này, Lục Khoảnh cũng không nên lại ngại ngùng, hắn gật gật đầu.

Bạch Hạ Di đẩy bả vai hắn, xoay người hắn: “Đi chọn phòng đi.”

Lục Khoảnh tùy tiện chọn một phòng, Bạch Hạ Di lấy quần lót để cho hắn tắm rửa, chỉ cho hắn biết vị trí máy giặt và chỗ phơi, nhân tiện nói ngủ ngon rồi rời đi. Mỗi phòng đều có phòng tắm, như thế thật thuận tiện. Lục Khoảnh tắm rửa, giặt quần áo xong thì lên giường nằm xuống.

Hắn dần dần chìm vào giấc ngủ trong bóng đêm yên tĩnh, lo lắng lạ giường không có xảy ra.

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn còn tích trữ.

Mọi người là hi vọng hai ngày một chương hai ngàn chữ hay là ba ngày một chương ba ngàn chữ?

9. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Bé To To trong Mari and I. Kute lắm lắm. Còn mấy bé kia cũng đáng yêu không kém. Thích dễ sợ >.

Trải qua một tuần bận rộn, đẩy nhanh tốc độ trong ba ngày, rốt cuộc ở phút cùng đã gõ xong văn kiện cuối cùng. Điều này chứng minh Lục Khoảnh không cần phải tăng ca nữa. Tâm tình Lục Khoảnh nhẹ nhõm rời khỏi phòng họp. Chỉ là lúc trở lại phòng làm việc, nhìn lịch để bàn trên bàn làm việc mới phát hiện ngày mai là ngày hẹn với Phạm Tư Kỳ.

Lục Khoảnh xoa xoa huyết Thái dương. Mấy ngày nay, chỉ cần hần rảnh rỗi không làm gì thì trong lòng sẽ suy nghĩ làm thế nào để giải quyết chuyện này êm xuôi. Trạng thái này giống như đang tham gia đàm phán kinh doanh cái gì đó vậy. Trước đó, lúc hần đưa ra lời chia tay thật sự quá qua loa tùy ý rồi, khó trách Phạm Tư Kỳ sẽ bất mãn tiếp tục cố chấp. Có lẽ trực tiếp giải thích là biện pháp tốt, gọn gàng dứt khoát, tốt cho cả hai.

Phạm Tư Kỳ là người tốt — Lục Khoảnh nghĩ nghĩ, thuận tay cho cô một tấm thẻ. (Tấm thẻ làm người yêu. Chắc..giống phát quà quá anh ơi =)))

Ngày tiếp theo rất nhanh đã tới.

Lục Khoảnh đặt ở một nhà hàng Nhật mà Phạm Tư Kỳ thích ăn. Hần đến sớm hơn mười phút, lại phát hiện Phạm Tư Kỳ đã ngồi vào chỗ đã đặt rồi. Bình tĩnh mà xem xét, Phạm Tư Kỳ rất vượt trội trong đám người, diện mạo ngọt ngào, tóc dài mềm mại, dáng người cao gầy, năm đó cô cũng được coi là hoa khôi của khoa — nhưng mà một bông hoa ưu tú như vậy lại mọc ở bên cạnh khổ qua Lục Khoảnh này.

Cô nhìn thấy Lục Khoảnh, vẫy tay với hần. Lục Khoảnh ngồi xuống đối diện Phạm Tư Kỳ, nói: “Xin lỗi, để em đợi lâu.” Phạm Tư Kỳ lắc đầu: “Không sao, cũng không lâu lắm.” Hôm nay cô ăn mặc rất tỉ mỉ, thậm chí so với mấy lần trước càng cầu kỳ hơn. Lục Khoảnh cầm lấy thực đơn ở trên bàn, chọn xong rồi đưa cho cô.

“Chọn.” Lục Khoảnh lời ít mà ý nhiều.

Phạm Tư Kỳ bị lời nói vô ý cứng nhắc của hần chọc cười, cầm lấy menu cẩn thận lật xem, chỉ một lát sau đã chọn xong. Trong quá trình đợi thức ăn lên, hai người đều ăn ý im lặng. Lục Khoảnh là không biết mở miệng như thế nào, còn Phạm Tư Kỳ thì không muốn nói gì đến chủ đề hôm nay.

Cho đến khi màu sắc xinh đẹp của sushi đầy cả bàn, hai người cũng chỉ không mặn không nhạt anh một câu “Ăn đi” cô một câu “Ừm”. Không khí vô cùng ngưng trọng, hai người cũng lại không nói chuyện. Trong lòng Lục Khoảnh thở dài, vẫn là mở miệng.

“Tư Kỳ, chúng ta không hợp nhau.”

Phạm Tư Kỳ nghe vậy, cả người run lên.

Lục Khoảnh tiếp tục nói: “Lời chia tay lần trước quá qua loa, anh xin lỗi. Nhưng quả thật anh đã nghĩ rất kỹ nên mới nói chia tay.” Giọng hần không nhịn được trở nên dịu dàng hơn: “Anh không thích em, cũng không muốn là em chậm trễ. Cho nên, chia tay đi.”

Trong mắt Phạm Tư Kỳ hiện lên nước mắt, nhưng cô không để cho giọt nước mắt đó rơi xuống, hít sâu một hơi, muốn mỉm cười nhẹ. Cô nhẹ giọng nói: “Em hiểu. Bắt đầu từ năm hai Đại học, em đã thích anh. Anh vẫn chưa kết giao với người bạn gái nào, nên em cho rằng mình vẫn còn cơ hội.”

Lục Khoảnh lẳng lẳng lắng nghe. Hai người bọn họ đều hiểu đã đến khoảnh khắc cuối cùng. Phạm Tư Kỳ tiếp tục nói: “Có lẽ đến cuối cùng, em chỉ là không cam lòng vì sao không thể làm cho anh thích em. Cho nên lúc anh đồng ý thử một lần em rất vui, còn tưởng rằng rốt cuộc mình đã thành công. Nhưng lại không phải như vậy. Sau khi anh đưa ra lời chia tay em vẫn muốn làm cho anh ở lại bên em, cho dù là lúc này, em vẫn nghĩ như vậy.”

Trong mắt Phạm Tư Kỳ khi nhìn hần có tình yêu, nhưng độc chiếm lại nhiều hơn.

“Tuy rằng không muốn thừa nhận. Thế nhưng, tuy rằng anh nhớ em thích gì, tuy nhiên việc này chỉ xuất phát từ nghĩa vụ của bạn trai mà không phải bởi vì thích em nên mới nhớ tất cả sở thích của em.” Phạm Tư Kỳ kiên định với quan điểm đoạn tình cảm này vẫn chưa tới điểm cuối: “Em không hối hận một tháng này, cảm ơn anh.”

Lục Khoảnh nhẹ giọng nói: “Anh cũng vậy.”

Hắn quả thật không hối hận. Hắn vẫn luôn chờ đợi loại tình cảm này, đoạn nếm thử này tuy rằng thất bại, nhưng lại cho hắn thêm sự kiên nhẫn. Phạm Tư Kỳ là cô gái tốt, cô đáng giá có được người tốt như thế. Lục Khoảnh không cho được, tự khắc có người khác đến cho.

“Em sẽ tìm được một người sẽ làm Sushi cho em.” Lục Khoảnh chân thành nói. Hắn nhớ lại ngày đầu tiên quen Phạm Tư Kỳ, đối phương thoải mái hào phóng đứng ở trước mặt hắn tự giới thiệu: “Mình là Phạm Tư Kỳ, mình rất thích bạn.” đáng về tự tin đó khiến hắn có ấn tượng rất sâu.

Phạm Tư Kỳ đã ổn định cảm xúc, nghe vậy chỉ mỉm cười: “Tất nhiên.” Giọng nói tự tin không khác gì so với năm đó: “Cũng hi vọng anh có thể tìm được người nấu khổ qua cho anh.” Nhắc tới khổ qua, cô nhăn lại mặt: “Em không thích ăn khổ qua, có lẽ đây là nguyên nhân hai chúng ta không có duyên phận.”

Lục Khoảnh cười khẽ một tiếng. Có lẽ?

Lần kể lể này, tốn không ít thời gian, đến khi người trong nhà hàng đã vội dần, Phạm Tư Kỳ gọi nhân viên nhà hàng tới gói phần sushi còn lại lại, Lục Khoảnh đề nghị đưa Phạm Tư Kỳ về nhà, bị cô lấy cớ không có phương tiện mà từ chối. Lục Khoảnh nhìn ra tuy rằng cô cố gắng biểu hiện rộng rãi, nhưng nỗi đau cất giấu trong lòng thì không thể cưỡng cầu được.

Hai người tạm biệt nhau dưới nhà hàng sushi, Lục Khoảnh nhìn bóng lưng Phạm Tư Kỳ xoay người, thầm nghĩ “Đây có lẽ là lần cuối cùng gặp cô rồi”. Người sống ở trên đời, có thể gặp được nhau rất ít, nếu muốn quen biết nhau trong biển người mù mịt, không có chút duyên phận thì cũng có phúc. Nhất là giống như hắn vậy, là người nội tâm chậm hiểu, quen biết đã ít lại càng thêm ít.

Lục Khoảnh hiếm khi bị thương một lần, lại không phát hiện bộ dáng ngơ ngác đứng đấy của mình đã bị người nào đó ở xa xa thu hết vào trong mắt.

Lục Khoảnh khôi phục lại cuộc sống độc thân, lại trở về quy luật sinh hoạt giữa hai nơi nhà và công ty như trước kia. Ngẫu nhiên sẽ bị Phạm Song rảnh rỗi quấy rầy, cũng thỉnh thoảng sẽ cùng Bạch Hạ Di cùng nhau ăn một bữa cơm, trừ đó ra, ngược lại là thật sự giống như một bông hoa khổ qua cao quý, lẻ loi lơ lửng treo ở vách núi. Phạm Song thỉnh thoảng sẽ ngại hắn quá trạch, giật giầy hắn ra ngoài hoạt động nhiều hơn. Nhưng Lục Khoảnh không có nhiều hứng thú lắm, nếu không tăng ca, hai ngày nghỉ ngơi, thỉnh thoảng một ngày sẽ đi đánh bóng, còn dư một ngày thì về nhà cha mẹ ăn cơm. Lục Khoảnh không cảm thấy cuộc sống như vậy có gì buồn tẻ. Từ sau khi hắn được Phạm Song khai thông, suy nghĩ thông suốt chuyện tình cảm không cần vội thì lại càng trải qua thanh thản hơn.

Mấy tháng chậm chạp trôi qua, gần đây Bạch Hạ Di gặp hắn ít hơn nhiều, Lục Khoảnh biết là do công ty của cậu đã và quỹ đạo, chính là lúc bận rộn không dứt thân được, nên cũng không để tâm. Chỉ là Bạch Hạ Di lại bởi vì như vậy mà có chút mất mát, mỗi ngày đều sẽ gửi tin nhắn cho hắn với cách nói hay ho là duy trì tình cảm, rất cố chấp. Lục Khoảnh không thích gửi tin nhắn, thỉnh thoảng mới trả lời lại một hai câu, nhưng Bạch Hạ Di lại không để ý chút nào.

Chuyện này không có gì, vẫn còn thời gian mà Bạch Hạ Di lại gửi một tin nhắn. Đúng lúc buổi chiều hôm nay Lục Khoảnh thấy bản thiết kế đã tốt, khá rảnh rỗi nên đi xem tin nhắn, ấn mở điện thoại một cái, nhưng lại chỉ có ký hiệu.

^^

Lục Khoảnh bắt đầu dĩ, Bạch Hạ Di thích nhất dùng biểu tượng này, giống như là muốn hắn nhớ tới nụ cười trên mặt cậu mà không biết trong bụng cậu đang có chủ ý gì vậy. Ngón tay Lục Khoảnh di chuyển.

– có việc?

Rất nhanh đã trả lời.

– không có việc gì ^^

Lục Khoảnh dừng một chút bình phục tâm tình, mới không để cho mình thay đổi sắc mặt ở nơi công cộng.

– Ừm.

Lần này vẫn là trả lời lại sau một giây, tốc độ cực nhanh khiến Lục Khoảnh cảm thấy lẽ nào cậu viết sẵn xong rồi mới gửi đi.

– A Khoảnh, cuối tuần tới nhà của tôi làm sủi cảo đi ^^

Làm sủi cảo.....? Không đợi Lục Khoảnh xem xong, lại một tin nhắn mới nữa tới.

– nhân khổ qua ^^

– Được.

Ở nơi khác, Bạch Hạ Di nhìn tin nhắn nhanh chóng xuất hiện này, buồn cười. Khổ qua là hữu dụng nhất mà.

Mà Lục Khoảnh ngay sau khi gửi tin nhắn đi thành công không biết vì sao lại cảm thấy chột dạ, hần làm ra vẻ mặt vô tội “Tôi cái gì cũng không biết hết á”, khiến cho đồng nghiệp đối diện không hiểu ra sao cả.

Tan tầm về nhà, Lục Khoảnh còn chưa tới gần cổng dưới lầu, từ xa xa đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đi tới đi lui ở trước cổng, đầu còn không ngừng nhìn quanh. Không đợi Lục Khoảnh gọi lên tên của người nọ, người nọ từ xa đã lớn tiếng kêu lên: “A Khoảnh –” Phóng khoáng như vậy, không phải Phạm Song thì là ai vào đây nữa?

Lục Khoảnh bước nhanh hơn, đến gần mới phát hiện trong lòng Phạm Song còn ôm cái gì đó.

“Hôm nay cậu không phải đi làm sao?” Lục Khoảnh hỏi.

Phạm Song làm bộ đau khổ vật vã, gơ thứ trong lòng lên, thế mà lại là một con mèo con: “Còn không phải là vì tổ tông này ư.” Y giải thích nói: “Một người bạn bác sĩ thú ý của tôi cần tìm người nuôi nó, là bệnh viện thú y Nhân Ái ở bên cạnh. Vừa hay hai bệnh viện gần nhau, buổi chiều tôi tôi trực ban nên có thể tìm người giúp được, thế là hần ta ném nó cho tôi.”

Lục Khoảnh ghé sát vào nhìn, con mèo con này là mèo tam thể bình thường, trắng vàng xám tro, nó đang không muốn xa rời ghé vào trong tay Phạm Song, hai móng vuốt còn nắm ngón tay cái y. Lục Khoảnh biết Phạm Song xưa nay thích động vật nhỏ, không cần suy nghĩ sâu xa thì có thể biết được ý nghĩ của y: “Cậu muốn nhận nó sao?” Lục Khoảnh hỏi. Phạm Song gật đầu: “Nhìn xem Mễ Cầu của chúng ta đáng yêu biết bao nhiêu.”

Mễ Cầu – ngay cả tên cũng đặt luôn rồi. Phạm Song lại trêu mếu sờ đầu con mèo một chút, đáng vẻ từ ái đó không khỏi khiến Lục Khoảnh nổi một trận da gà. “Trước tiên để ở chỗ cậu một thời gian, vừa lúc tôi cũng tìm phòng xong rồi, cũng ở gần chỗ cậu thôi. Đợi tôi sắp xếp xong sẽ đón Mễ Cầu về.”

Lục Khoảnh cảm thấy y làm việc này có chút gấp gáp, đang muốn khuyên, lại phát hiện bọn họ vẫn đang đứng ở trước cổng, liền để Phạm Song đi lên lầu trước, hần còn phải đi siêu thị gần đây mua chút thức ăn.

Lúc ăn cơm con mèo vẫn luôn ở bên cạnh chân bọn họ kêu to, cũng muốn ăn cơm của bọn họ. Phạm Song gấp một chút đồ ăn để trước mặt, trêu chọc nó. Bé mèo run rẩy dựng thẳng thân thể muốn bắt lấy, bắt vài lần, thậm chí còn ngã ra sau quá mức nên bị té. Phạm Song cười ha ha, Lục Khoảnh thấy thú vị, nhưng lại không thể không nhắc nhở Phạm Song.

“Cậu bận rộn làm việc, ngay cả bản thân cũng không chăm sóc tốt, thật sự có thể chăm sóc mèo sao?”

Phạm Song sững sốt, hiển nhiên là không hề nghĩ đến điểm ấy. Lục Khoảnh lắc đầu: “Không thể chăm sóc nó thì đừng nên nuôi, tránh đau lòng.” Phạm Song kéo mèo vào trong lòng, vừa vuốt lông mèo, vừa suy nghĩ, không lâu sau, vẫn kiên định cam đoan: “Tôi có cách mà. Trong khoảng thời gian này cậu cứ chăm sóc nó trước đi. Cũng đã nhận rồi, thức ăn cho mèo cũng mua cho cậu rồi, nhiều nhất một tháng là tôi sẽ lấy nó về.”

Lục Khoảnh nhìn đáng vẻ nghiêm túc thề thốt này của y thì cũng không nhiều lời nữa. Tuy rằng Phạm Song ngày thường không đứng đắn, nhưng khi thật sự nghiêm túc thì lại rất đứng đắn.

“Không thành vấn đề.”

10. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Lúc Phạm Song đi, dáng vẻ lưu luyến không rời kia có thể so với trẻ con khi mong muốn thứ gì đó— tuy rằng nghiêm túc mà nói thì Mễ Cầu mới đúng là mèo con. Lục Khoảnh không thể không đáp ứng mỗi ngày gửi cho y một tấm ảnh của bé mèo để thỏa mãn nhu cầu tương tư của y, lúc này Phạm Song mới từng bước rời đi.

Lục Khoảnh tìm thùng giấy trong nhà, cắt một cạnh ra làm cửa, lót vài món đồ của mình vào làm thành một cái ổ cho bé mèo. Trái lại, con mèo này không sợ người, bản thân nó là một con mèo tinh nghịch chạy tới chạy lui, chơi rất vui vẻ. Thỉnh thoảng còn có thể nhảy một bước dài đến dưới chân Lục Khoảnh, nhẹ nhàng vươn ra móng vuốt cào hấn. Lục Khoảnh không thích động vật lắm cũng bị dáng điệu thơ ngây của nó chọc cho cười khê. Một lát sau thì nhận được tin nhắn của Phạm Song, nhắc nhở hần trước tiên nên để Mễ Cầu nhận thức vị trí để cát vệ sinh, tránh cho đột nhiên lại có một đồng phân mèo, nhưng lại phải cho nó uống sữa.

Đầu Lục Khoảnh muốn to ta luôn rồi, chỉ nuôi mèo thôi mà giống như vú em vậy trời. Hần xa xăm thở dài, đột nhiên cảm giác trách nhiệm trên vai mình nặng hơn rất nhiều.

Thật vất vả sắp xếp tất cả mọi thứ, bị mèo biến thành luống cuống tay chân, Lục Khoảnh dứt khoát nhét nó vào trong ổ mèo, nhìn nó chơi một lúc thì cái đuôi cũng chậm chậm dừng lại cho đến khi ngủ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đến khi tắm rửa, nằm chết dí ở trên giường thì đã gần 0 giờ khuya rồi. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Lục Khoảnh rất lành mạnh, thời gian làm việc gần như là ở trên giường, thường bị Phạm Song giễu cợt là ông già, lúc này đã mệt không chịu nổi.

Đang buồn ngủ, tiếng chuông di động lại đột nhiên vang lên trong không gian yên tĩnh trong đêm.

Lục Khoảnh giật mình, lại không nguyện ý mở mắt đứng dậy bật đèn, chỉ có tay sờ soạng điện thoại rồi đặt bên tai, mắt vẫn nhắm.

“.....” Buồn ngủ cộng thêm bị đánh thức nên khiến cho hần tức giận đến mức chỉ nhận điện thoại mà không lên tiếng.

Mà bên kia điện thoại lại thản nhiên vang lên giọng nói vui vẻ: “Đã ngủ chưa?”

Giọng nói này thật quen thuộc – Trong mơ hồ, Lục Khoảnh nghĩ.

Bên kia im lặng một lúc, dường như là đang chờ hần trả lời. Nhưng mà ý thức của Lục Khoảnh lại càng mơ hồ hơn, dần dần chìm vào trong mơ.

Trong phòng ngủ, ngoại trừ tiếng hít thở đã lâu của hần, chỉ có tiếng nói nhỏ nhẹ truyền đến từ bên kia: “..... Ngủ rồi sao? Ôi trời– vậy phải làm sao bây giờ đây.”

Lục Khoảnh đang ăn khổ qua, đang ăn ăn đột nhiên có cái gì đó giống như móng vuốt mèo đè lên hần, khiến hần không thể cử động, không thể hít thở được. Lục Khoảnh muốn đưa tay lên, lại phát hiện cánh tay nặng ngàn cân, thật vất vả nhấc lên lại mò được một đám lông.....

Lục Khoảnh hoảng hốt mở mắt, xuất hiện ngay trước mắt vẫn là cái trần nhà đơn giản đó, nhưng mà trên ngực lại có cái gì đó đè nặng, ép hần đến mức hô hấp không thông. Lục Khoảnh cúi đầu thì thấy một đám lông xù đang nhích tới nhích lui trên ngực hần, nhú lên trên ngực của mình.

Thì ra là con mèo.

Lục Khoảnh có tật xấu khi rời giường híp mắt, chỉ dùng ngón trỏ và ngón cái nắm lấy phần gáy con mèo, xách thả xuống giường. Lại ngậy người một lúc, Lục Khoảnh mới chính thức tỉnh táo lại. Hần nghĩ đồng hồ báo thức của mình không kêu lên chắc có lẽ là do mình dậy sớm hơn bình thường, cho nên liền yên tâm lớn mật hành động chậm chạp.

Rửa mặt xong, hần mới nhớ tới cú điện thoại trước khi ngủ tối hôm qua đó.

Lúc này đã tỉnh táo, đầu óc rõ ràng, Lục Khoảnh lập tức đoán được người gọi điện tới là Bạch Hạ Di– cũng chỉ có người này mới làm chuyện như vậy thôi. Lục Khoảnh có chút mất hứng, đến khi hần moi điện thoại từ trong góc ổ chăn ra, lại chuyển biến thành khiếp sợ.

— trò chuyện kéo dài 55 phút.

Con nhà giàu đều đốt tiền như vậy à?

Còn có một tin nhắn gửi tới hiển thị là một giờ sáng nay.

– ngủ ngon ^^

Lục Khoảnh cầm di động yên lặng đứng ở tại chỗ nghĩ Tối hôm qua, rốt cuộc là Bạch Hạ Di quên tắt máy hay là như thế nào ta? Trong lúc đang chìm đắm trong tưởng tượng không biên giới, vẫn là Mễ Cầu kêu meo meo bên chân hần, khiến hần lấy lại tinh thần.

Cuối cùng Lục Khoảnh quyết định, trả lời lại cho cậu một tin, dặn dò cậu không thể lãng phí như thế được.

– Buổi sáng tốt lành. Lần sau đừng quên tắt điện thoại, thật lãng phí.

Sau khi gửi xong, Lục Khoảnh thấy đã đến lúc hần ra ngoài như bình thường nên tốc độ thu dọn nhanh hơn, đi ra ngoài đi làm. Cho đến khi đến công ty, ngồi vào trước bàn làm việc, Lục Khoảnh mới yên lòng, lấy di động ra. Trong hòm thư đã sớm có một tin nhắn đang lặng lẽ chờ hần.

– Biết rồi ^^ buổi sáng tốt lành

Lục Khoảnh gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy. Đúng lúc có thói quen khi trêu chọc con mèo vào tối hôm qua, tâm tình vui vẻ, Lục Khoảnh thuận tay trả lời lại một chữ.

– Ngoan.

Mà luôn luôn không cam lòng không nhần tin trả lời cuối cùng Bạch Hạ Di lại không phản hồi. Lục Khoảnh nghĩ rằng Có lẽ cậu bắt đầu bận việc rồi, ngay cả điện thoại cũng không cầm, tập trung xử lý chuyện của mình rồi.

Rất nhanh đã đến cuối tuần. Thời gian hẹn của Bạch Hạ Di và Lục Khoảnh là bốn giờ rưỡi, mà bây giờ mới có hai giờ, Lục Khoảnh nhìn cái người đến sớm hơn nhiều lắm, lúc này đang ngồi xõm trên mặt đất trên chộc mèo, không biết nên nói gì cho phải.

Nhiều ngày không thấy, Bạch Hạ Di vẫn là dáng vẻ đó. Ngày nghỉ, cậu mặc quần áo bình thường, tươi cười ôn hòa, thoạt nhìn không giống như là tổng giám đốc của một công ty gì cả.

Bạch Hạ Di đang dùng ngón tay gãi bụng của con mèo đang ngủ người nằm trên mặt đất, lơ đãng quay đầu, nhìn thấy Lục Khoảnh vẽ mặt đầy phức tạp nhìn mình thì nhướn mày cười nói: “Sao vậy? Không chào đón tôi đến sao?”

Lục Khoảnh lắc đầu.

Bạch Hạ Di cũng không để ý, hỏi: “Nuôi mèo khi nào thế? Cũng không nói cho tôi biết một tiếng.” Cậu nhìn về phía Lục Khoảnh: “Không thì hôm nay đến đây tôi cũng có thể mang đến cho nó chút quà rồi.”

Bộ dáng này của cậu khiến Lục Khoảnh nhớ tới khoảng thời gian lúc cậu vừa về nước đó, cũng ân cần như thế này, khiến Lục Khoảnh cảm thấy cậu quá khoa trương rồi. Lục Khoảnh trong lòng suy nghĩ dạo qua một lượt, trên mặt lại không hiện ra chút gì, chỉ thản nhiên nói: “Không cần khách khí, chỉ là một người bạn gửi nuôi mà thôi.”

Bạch Hạ Di đứng dậy ngồi vào một đầu cái ghế sô pha hình L của nhà Lục Khoảnh. Đến đây mấy lần rồi, cái bàn này đã trở thành vật sở hữu của cậu luôn rồi. Mặc dù là thế, ánh mắt cậu vẫn nhìn chăm chú vào con mèo đang ngo ngoáy trên sàn nhà: “Có tên không?” Bạch Hạ Di cảm thấy hứng thú hỏi.

“Mễ Cầu.” Lục Khoảnh trả lời.

Lúc này đúng lúc Mễ Cầu lẩn trên mặt đất, cong người thành hình cung, dùng chân trước đi cào cái đuôi dài mảnh của chính mình, thoạt nhìn tròn trịa, trái lại thật sự giống như một quả cầu bằng lông.

“Thật thích hợp.” Bạch Hạ Di bị nó chọc cười, càng không chuyển mắt nhìn chăm chăm nó: “Tôi không tiếp xúc gần gũi với thú cưng bao giờ, hôm nay nhìn thấy, cũng muốn nuôi một con quá.” Trong giọng nói của cậu toát ra khát vọng.

Lục Khoảnh nghiêm túc, không có nghe ra Bạch Hạ Di chỉ là đang đùa giỡn, giống như khuyên Phạm Song vậy, bắt đầu khuyên cậu: “Công tác cậu bận rộn, chăm sóc cũng chăm sóc không được, thận trọng.”

Bạch Hạ Di làm bộ như phiền não: “Cậu nói đúng, không bằng.....” giọng điệu Bạch Hạ Di đột nhiên thay đổi: “Tôi cũng gửi nuôi ở nhà cậu là được rồi.”

Thì ra là đang chọc hấn. Sau khi Lục Khoảnh hiểu được, cũng không chọc thủng, đâm lao phải theo lao nói tiếp: “Phí gửi nuôi nhà tôi cao lắm.” Hấn nhìn đôi mắt đầy mong chờ của Bạch Hạ Di, nghiêm túc nói: “Mỗi ngày một trăm khổ qua tệ.”

Bạch Hạ Di sững sốt, lập tức cười ha ha: “Khổ qua tệ là cái gì?” vừa cười vừa hỏi.

Khổ qua tệ kỳ thật là nội dung trong bài làm văn lúc tiểu học của Lục Khoảnh. Lúc ấy, giáo viên cho bọn hấn mỗi người viết một câu chuyện cổ tích. Hấn vò đầu ngắt má viết ra một câu chuyện về vương quốc khổ qua. Bối cảnh của truyện là trên thế giới chỉ có vương quốc khổ qua có thể trồng ra khổ qua. Con người trong thế giới này đều thích mướp đắng đến cuồng, vì thế để mua khổ qua độc quyền, tất cả mọi người phải chạy đi đổi khổ qua tệ, một trăm khổ qua tệ đổi được một quả khổ qua.

Kỳ thật Lục Khoảnh đã thật lâu không nhớ tới truyện cổ tích hấn viết lung tung lúc ấy, trong nháy mắt thốt ra đã hồi hận. Nghe Bạch Hạ Di quả nhiên đặt câu hỏi, hấn đành phải vắt hết óc nhớ lại, cố gắng chấp vá ra câu chuyện này, giảng cho cậu nghe.

“..... cơ bản là như vậy.” Lục Khoảnh cố giả bộ trấn định, sau khi mặt không chút thay đổi nói xong, trong lòng lại không hiểu sao bắt đầu chột dạ, giả vờ khát nước, đứng dậy đi rót nước ở bình nước. Lúc hấn đang

cúi người trước bình nước, nước trong bình nổi bọt ùng ục, lại nửa buổi không thấy Bạch Hạ Di trả lời, lặng lẽ nghiêng đầu, muốn nhìn một chút Bạch Hạ Di có phải là đang cười nhạo mình hay không, lại không thận trọng lại đôi mắt đen cho đến nay đều mang theo ý cười, bị bắt gặp.

Bạch Hạ Di vẫn ngưng mắt nhìn nhất cử nhất động của hắn, lúc này chú ý tới động tác nhỏ này, trong lòng thoáng mềm, nhỏ giọng nói: “Thật đáng yêu.”

Lục Khoảnh chỉ lo xấu hổ, suýt nữa nước cũng tràn ra, cũng không có nghe thấy Bạch Hạ Di nói nhỏ.

Bưng nước ngồi trở lại trên sô pha, Lục Khoảnh ho khan một tiếng, cố gắng rút đề tài về quỹ đạo: “Cho nên, nuôi vật nuôi phải cẩn thận.”

Bạch Hạ Di đi theo đề tài của hắn, gật đầu nói: “Cậu nói đúng.”

Lục Khoảnh ý bảo Bạch Hạ Di nhìn về phía Mễ Cầu chơi một mỗi ghé vào trên mặt thảm dưới bàn trà nghỉ ngơi: “Ngủ rồi.”

Bạch Hạ Di gật đầu: “Thật đáng yêu.”

Hai người kẻ xương người họa, giống như vừa rồi chuyện gì cũng không phát sinh. Sau đó, đề tài lại chuyển về sinh hoạt hằng ngày. Lục Khoảnh ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ rằng vẫn là Bạch Hạ Di nể tình, đổi thành Phạm Song xác định chắc chắn sẽ trào phúng hắn đến chết rồi. Bạch Hạ Di thì lại trước sau như một chủ động nhắc tới đề tài, lúc Lục Khoảnh trả lời lại, lẳng lặng nhìn hắn, vô cùng chuyên chú.

Lại nói chuyện một lúc, mắt thấy thời gian cũng sắp đến bốn giờ rưỡi, hai người lúc này quyết định xuất phát.

Trước khi đi, Lục Khoảnh để lại một ít thức ăn cho mèo cho Mễ Cầu.

11. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Vừa mới vào cửa nhà Bạch Hạ Di, còn chưa đổi giày, Lục Khoảnh nhìn lướt qua thì thấy túi lớn túi nhỏ được đặt đầy bàn trong phòng bếp, có lẽ là đã mua từ sớm rồi.

Lục Khoảnh cảm thán: “Xem ra hôm nay có thể ăn ngon một bữa rồi.” Bạch Hạ Di phân phó cho hắn: “Trước khi ăn, phải gói sủi cảo cái đã.” Lục Khoảnh gật đầu, đi theo phía sau cậu, cùng nhau vào phòng bếp.

Hai người rất nhanh đã bàn bạc xong phần việc của mình, phân công hợp tác. Lục Khoảnh tất nhiên là tự

tay xử lí khổ qua mà mình yêu thích nhất rồi, còn Bạch Hạ Di thì đi cán bột sủi cảo. Gọt vỏ, cắt lát, cho muối vào rửa đi bớt vị đắng, Lục Khoảnh thích nhất là việc rửa này. Kỹ thuật của hắn rất giỏi, mỗi lần đều có thể rửa sạch vị đắng mà không làm khổ qua bị nát. Sau đó trộn với thịt xay nhuyễn, cho gia vị vào.

“Hay là xào chín đã rồi hẵng gói?” Lục Khoảnh đặt thịt xay nhuyễn trước mặt Bạch Hạ Di, đặt câu hỏi. Bạch Hạ Di thành thật mà vô tội nói: “Kỳ thật tôi không biết cái đó thì khác nhau chỗ nào, vẫn là cậu quyết định đi.” Lục Khoảnh lại không phản bác được, đành phải “Hả” một tiếng. Bạch Hạ Di thấy đáng vẻ mê mang kinh ngạc của hắn, tâm tình sung sướng rời khỏi phòng bếp. Lúc này cậu chỉ cần đợi, bột mì được nhào xong đã được đặt trong bát, phải đợi Lục Khoảnh làm xong nhân bánh thì chính thức mới đến lúc Bạch Hạ Di cán vỏ bánh.

Lục Khoảnh quyết định để vậy làm nhân bánh luôn, hương vị càng thơm ngon hơn. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, hắn dùng bát to đựng nhân bánh đặt lên bàn ăn, gọi Bạch Hạ Di đến để bắt đầu ra tay.

Bạch Hạ Di lên tiếng trả lời, đứng thẳng tắp trước cái bàn, đưa tay lấy bột đã nhào xong đặt lên trên thớt gỗ. Lục Khoảnh ngồi ở đối diện chờ động tác của cậu, Bạch Hạ Di vừa xắn tay áo lên, vẻ mặt hưng phấn tự tin, như là làm việc gì trọng đại lắm. Hai tay cậu dùng sức nặn, bàn tay vừa dùng sức vừa kéo một chút bột qua một bên, tay trái vung một chút bột mì, tiếp theo ngắt một miếng nhỏ, dùng chày cán cách cách bột thành hình tròn, động tác mây bay nước chảy, lưu loát sinh động.

Lục Khoảnh đưa tay qua cầm lấy, vỏ bánh ở trong tay không mỏng không dày lớn nhỏ vừa vặn, hắn gật đầu nói Bạch Hạ Di quả nhiên thật giỏi, rồi sau đó lấy một miếng nhân bánh đặt ở trung tâm vỏ bánh, ngón tay thon dài vuốt qua cạnh bên của vỏ bánh, nhanh chóng làm xong một cái bánh sủi cảo duyên dáng.

“Lợi hại.” Bạch Hạ Di lập tức khen ngợi hắn, Lục Khoảnh tức thì mất tự nhiên gật đầu, nhưng lông mày giãn ra đã sớm bán đứng hắn mất tiêu rồi. Lục Khoảnh đưa mắt nhìn cậu, nói: “Cậu cũng rất giỏi.”

Lúc hai người vừa dỗi gặt vừa cao hứng khen ngợi lẫn nhau, động tác trên tay cũng không ngừng lại, một cán vỏ bánh một gói bánh, vô cùng ăn ý, nếu tham gia cuộc thi gì về làm sủi cảo, không chừng giải nhất sẽ nằm trong túi luôn đấy.

Lúc này vừa lúc là lúc giao mùa giữa hè sang thu, bọn họ lòng vòng cả buổi sáng, chiều tối mới bắt tay vào làm cho đến khi gói hết 100 cái sủi cảo, cái đuôi của xé chiều vẫn chưa thu lại hết. Từ cửa sổ sát đất nhà Bạch Hạ Di trông về phía xa, thành thị phía dưới đã bắt đầu lập lòe ánh đèn một chút, màu lam xám xám trên trời đã thay đổi dần về phía đường chân trời ảm áp.

Đặt sủi cảo trên một cái khay lớn, Lục Khoảnh nói: “Tượng binh mã.” Bạch Hạ Di nghe vậy nhìn qua, sủi cảo quả nhiên giống như binh lính gác sắp hàng ngay ngắn chỉnh tề, dọc ngang đều thẳng hàng, khoảng cách bằng nhau. Sự tượng tượng này cũng thật là phong phú quá đi.

Bạch Hạ Di nhìn về phía người anh tuấn bên cạnh, cười: “Hôm nay cậu vất vả rồi, cậu nghỉ đi, tôi làm sủi cảo tiếp cho.”

Hôm nay hắn vừa trộn lại vừa gói, quả thật là rất mệt. Lục Khoảnh nói: “Hả, được. Tôi gói bánh đến đau tay luôn rồi này.” Hắn nói lời này vừa nhỏ vừa mềm, giống như làm nũng vậy, khiến Bạch Hạ Di nghe được tim đập nhanh không thôi, cố tình chủ nhân của câu nói đó không hề tự giác, nói xong lập tức đứng dậy đi mất, để lại một mình Bạch Hạ Di bất đắc dĩ làm tiếp sủi cảo.

Sủi cảo đã nấu chín, xếp đầy đặt ở giữa bàn, hai người ngồi đối diện nhau, trước mặt đều có một cái đĩa của mình.

Bạch Hạ Di nói: “Mỗi người ăn năm mươi, vừa vặn.” Cậu làm bộ lo lắng khủng khiếp để chọc Lục Khoảnh: “Ăn không hết cũng không sao, cậu nói ‘don’t be shy’ với tôi, tôi sẽ ăn giúp cậu.”

Lục Khoảnh mặt không đổi sắc: “Không có chuyện đó.” Hiển nhiên là trêu chọc không thành công rồi.

Cá không mắc câu, trong lòng Bạch Hạ Di có chút thất vọng. Không biết sao, trêu chọc Lục Khoảnh đã trở thành sự nghiệp vĩ đại của cậu, giống như đã được định ra từ trước rồi vậy. Dứt bỏ cảm xúc, Bạch Hạ Di đưa đĩa cho Lục Khoảnh, hai người đều gấp một cái sủi cảo, bắt đầu hưởng dụng thành quả lao động.

Sủi cảo khổ qua so với khổ qua làm thức ăn bình thường có nhiều hơn mấy phần vị chất, nhưng hai người đều ăn rất ngon. Trong lúc bận rộn, Bạch Hạ Di còn hỏi: “Ăn ngon không?”

Lục Khoảnh trả lời mơ hồ không rõ: “*on ăm.” [Ngon lắm] (Nguyên văn help me QAQ)

Cuối cùng đại tiệc sủi cảo này bị cần quét sạch sẽ, ngay cả chút vỏ bánh cũng không thừa. Hai người đàn ông có thể ăn một đầu trâu thật sự là danh bất hư truyền.

Ăn uống thỏa mãn, Lục Khoảnh lười biếng tựa lưng vào ghế, một ngón tay cũng không muốn động. Đến nhà Bạch Hạ Di ăn qua vài lần, lần này là ăn nhiều nhất, hần vỗ vỗ cái bụng của mình, quả nhiên vang lên âm thanh đặc trưng.

“No rồi.” Lục Khoảnh tổng kết đêm nay.

Bạch Hạ Di không thể không đồng ý hơn nữa, lượng thức ăn tối nay đối với cậu mà nói là quá nhiều rồi. Lúc này cũng bỏ qua khí chất ngày thường, cong lưng dựa vào ghế. Bạch Hạ Di nheo mắt nhìn người đối diện Thật ra, chỉ cần ở cùng với người này, làm bất cứ chuyện gì mình cũng đều nguyện ý. Trong khoảng thời gian công ty bận rộn này, cậu đã rất lâu rồi không được gặp Lục Khoảnh, cuộc gọi phá rối vào buổi sáng đó, thật ra là bởi vì trong đêm khuya cậu đột phát bệnh tương tư. Biết rõ đối phương ngủ rồi mà còn nghe tiếng hít thở ở đầu bên kia đến nửa giờ. Nhưng mà, còn có chuyện dè nặng trong lòng cậu. Trong lòng Bạch Hạ Di ngày thường luôn suy nghĩ cách nói chuyện với đối phương, nên dẫn dắt như thế nào. Mà tâm tư ngàn chuyển vạn chuyển, lại vẫn không nghĩ ra biện pháp, không bằng –

“Muốn uống chút rượu không? Ở chỗ của tôi còn ít rượu đỏ.” Bạch Hạ Di hỏi.

Lục Khoảnh nghe vậy không khỏi cảm khái trong lòng. Với tư cách là một người bình thường, thứ uống nhiều nhất là bia, thỉnh thoảng cũng cùng thằng bạn xấu xa Phạm Song uống chút rượu trắng, còn với một nhân sĩ phú quý như Bạch Hạ Di quả nhiên là phải uống rượu đỏ rồi, thật sự là phân biệt giai cấp.

Hần lắc đầu: “Không uống, chút nữa còn phải về cho mèo ăn.”

Bạch Hạ Di sững sốt: “Không ở lại sao? Đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi.”

Lục Khoảnh cũng sững sốt: “Chuyện này không tốt lắm.”

Bạch Hạ Di kiên trì nói: “Đến thì cũng đến rồi, ở lại đi.”

Từ lần Lục Khoảnh ngủ qua một đêm ở khách phòng khi đến lần đầu tiên, sau này thì không có nữa, nay lại tái hiện lại tình cảnh cũ. Thái độ Lục Khoảnh đối với chuyện ngủ lại này cũng không có gì, ở lại nhà bạn bè ngủ lại một đêm thì không có gì ngạc nhiên, thế nhưng hần nhớ tới trong nhà còn có một con mèo cần người chăm sóc, hơn nữa hôm nay còn chưa chụp hình gửi cho Phạm Song nữa, cho nên do dự.

“Trong nhà có mèo.” Lục Khoảnh khó xử nhìn về phía Bạch Hạ Di. Bạch Hạ Di nhớ lại trước đó hần khuyến phải nuôi mèo cẩn thận. “Khó trách cậu nói tôi phải thận trọng. Nhưng mà buổi chiều trước khi ra khỏi cửa, không phải cậu đã cho thêm thức ăn mèo rồi sao? Hần như vậy là đủ rồi chứ.”

Thấy Lục Khoảnh vẫn đang do dự, Bạch Hạ Di chỉ đành phải ra lá bài đáng thương: “Bên cạnh tôi chỉ có một mình cậu, khó khăn lắm mới được gặp mặt, vậy mà không thể ở lâu thêm một chút được sao?” Đồng dạng là bán manh, nếu đổi thành Phạm Song thì tất nhiên sẽ là khóc vang trời đất, mà Bạch Hạ Di lại là gục đầu xuống, giống như sương vờn quanh cải thảo, đáng vẻ cô đơn, đẳng cấp cao hơn không ít. Đáng vẻ này dễ dàng làm Lục Khoảnh mềm lòng nhất, đồng ý.

Bạch Hạ Di thừa thắng xông lên, đứng dậy từ tủ rượu bên cạnh bàn ăn lấy ra một chai rượu đỏ, không đợi Lục Khoảnh nói chuyện, liền dùng dụng cụ mở chai “Phốc” một tiếng mở ra, nhất thời mùi rượu tỏa ra khắp bốn phía. Cậu cầm ra hai cái ly, giao hoát cười nói: “Uống một ly đi?”

Sau lưng Lục Khoảnh chợt lạnh, nhất thời sinh ra chút dự cảm không lành. Bạch Hạ Di rót cho hần một ly, nói: “Tôi mang từ Pháp về đó, cậu nếm thử đi.” Trong không khí tràn ngập mùi vị nguyên chất đã chứng minh rượu này rất có giá trị. Lục Khoảnh cầm lấy, uống một ngụm nhỏ, chua xót quẩn quanh trong miệng, sau khi nuốt xuống vẫn còn lưu lại vị nồng đậm, có loại mị lực khác: “Rượu ngon.” Lục Khoảnh mắt sáng lên, bình phẩm. Bạch Hạ Di cũng rót cho mình một ly, chậm rãi nếm.

Trong lúc nhất thời, hai người bọn họ chỉ lo đối ẩm, lại không nói gì, đều đắm chìm vào trong hương rượu, im lặng ngược lại tăng thêm bầu không khí.

Qua hai ba ly, hai người đều có chút hưng phấn do rượu phát tác. Tửu lượng của Lục Khoảnh rất bình thường, nhưng hai ba ly chỉ có thể trợ hứng thôi, không đến mức say, nhưng điểm “Hưng phấn” ấy lại khiến hắn dần dần hiện ra mặt không giống bình thường.

“Lúc đó cậu đi nước Pháp à?” Lục Khoảnh nói.

Bạch Hạ Di nói: “Ừ.”

“Ồ. Cậu còn có thể nói tiếng Pháp sao?” Lục Khoảnh lại nói.

Bạch Hạ Di trả lời: “Từ nhỏ trong nhà đã bồi dưỡng hai thứ tiếng— tiếng Anh và tiếng Pháp. Cậu đừng cho rằng lợi hại, học nó rất đau khổ đó. Lúc mới học, thường xuyên viết nhầm hai loại với nhau.”

“Ồ.” Lục Khoảnh nói, nâng tay uống cạn rượu còn thừa trong ly.

Lục Khoảnh còn chưa hiện ra hứng thú đối với cậu — là muộn tao đây mà, không chừng đều giấu ở trong lòng. Bạch Hạ Di thỏa mãn, quả nhiên uống rượu là tốt nhất, về sau phải lấy thêm mấy chai. Không có cơ hội, thì phải tạo ra cơ hội. Bạch Hạ Di rót cho Lục Khoảnh một ly đầy, nhìn Lục Khoảnh tuy rằng còn chưa say, thể nhưng hiển nhiên cũng không tỉnh táo như ngày thường, làm bộ như lơ đãng nói.

“Tuy rằng sinh hoạt sáu năm, nhưng mà tôi thật sự không thích nước Pháp. Toàn nói chuyện với người da trắng, tìm đối tượng cũng không thấy một người da vàng. Cậu thì sao? Có yêu đương gì chưa?” Cậu vòng vo một vòng lớn, cuối cùng mới hỏi đến vấn đề mình cấp bách muốn biết nhất.

“Có chứ.” Lục Khoảnh đột nhiên cong lên khoe miệng, khiến Bạch Hạ Di hoảng sợ: “Là bạn học Đại học.” Hắn mỉm cười tự bạch.

Khó gặp nụ cười xuất hiện trên mặt Lục Khoảnh, có thể nói là mưa thuận gió hòa, cỏ khô gặp xuân, giống như lá thông bình tĩnh thông dong nhảy múa theo gió, thư thái sáng ngời không thôi. Bạch Hạ Di nhìn hắn, thầm nghĩ phác thảo lại nụ cười này vào đáy lòng, nhưng đáy lòng lại sinh ra một tia ghen tị. Thì ra ngày đó nhìn thấy, thật sự là.....

Cậu không dấu vết che dấu đáy lòng không thoải mái, trên mặt lại làm ra vẻ hứng thú: “Không ngờ rằng A Khoảnh ngoại trừ khổ qua, cũng tìm được tình yêu cơ đấy.”

Lục Khoảnh lại thu lại nụ cười: “Chia tay rồi.”

Bạch Hạ Di kinh ngạc nói: “Sao lại thế?” Trong lòng lại có một cỗ vui sướng bay lên.

Lục Khoảnh nghiêm túc nói: “Tôi không thích cô ấy.”

Còn chưa đau lòng được vài giây, thì đã biết được tin tức tốt này, Bạch Hạ Di còn thiếu điều viết chữ vui vẻ lên trên mặt mà thôi. Cậu thử thăm dò hỏi: “Không thích thì sao lại ở bên nhau?” Lấy hiểu biết của cậu với Lục Khoảnh, hắn cũng không phải là người lợi dụng tình cảm.

Lục Khoảnh làm ra vẻ mặt ủy khuất: “Là do tôi chưa tìm được người mình thích, tôi muốn thử cho biết.”

Trời ạ!

Bạch Hạ Di nháy mắt mấy cái, nhìn về phía trước mặt này bởi vì ủy khuất mà mím chặt môi nhú mào, càng không ngừng nhớ lại những câu nói hắn vừa nói đó, trong lòng có thứ gì đó chậm rãi phồng lên, lên men. Cậu chỉ đặc ý cười khế, con mắt tự động đưa lên cửa, sao có thể không sẵn chứ?

Bạch Hạ Di thấp giọng an ủi nói: “Không nên vội, từ từ cũng đến.” Chờ tôi.

Lục Khoảnh nhú mào: “Phạm Song cũng nói như vậy với tôi.”

Hắn vừa uống rượu, cơ thể thả lỏng, cho nên sẽ trở nên nói nhiều hơn, hơn nữa biểu tình cũng trở nên phong phú. Đây cũng là nguyên nhân trước khi Phạm Song tâm sự đều phải chuẩn bị bia, không thì khó có thể mở rộng cửa lòng. Đêm nay bị Bạch Hạ Di tình cờ phát hiện được nhược điểm này, cũng không biết là họa hay là phúc đây.

Lại là một ly thấy đáy, Lục Khoảnh ngóng trông nhìn Bạch Hạ Di, Bạch Hạ Di lại nói: “Đã khuya rồi, không bằng lần sau lại uống tiếp.” Trái lại, cậu lo lắng Lục Khoảnh uống quá nhiều sáng mai thức dậy sẽ đau đầu: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Hử.” Lục Khoảnh ngơ ngác gật đầu, hẳn có hơi say rượu, lúc này dĩ nhiên là có chút say.

“Đêm nay uống rượu với cậu rất vui.” Bạch Hạ Di nói, bỗng nhiên đứng dậy lướt qua mặt bàn, nhéo nhéo hai má có chút hồng của Lục Khoảnh: “A Khoảnh thật đáng yêu.” Cậu cười tủm tỉm nói, không kiêng nể gì.

12. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Phạm Song vừa ra khỏi phòng phẫu thuật, chỉ cởi găng tay trắng và khẩu trang phòng khuẩn, còn chưa kịp uống một ngụm nước đã nhanh chóng đi đến phòng chứa đồ lấy di động, nhanh chóng tìm ra dây số quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, gọi.

Y đang học lên tiến sĩ, cơ bản đều phải làm việc cùng với giáo sư ở phòng thí nghiệm, thường xuyên phải đứng bên cạnh bàn giải phẫu. Vì thế, vừa thức đêm làm xong một ca, lúc đi ra đã là tám giờ sáng.

Đầu bên kia điện thoại vẫn truyền đến “Đô đô” cho đến khi tự động cúp. Phạm Song nhú mày Không phải chớ. Bình thường cứ đến giờ này là cậu ta đã tỉnh. Không lẽ đã xảy ra chuyện rồi? Phạm Song gọi lại một lần nữa. Lần này, không lâu sau thì đối phương đã bắt máy.

“..... A lô?” giọng trầm thấp, hiển nhiên là không ngủ đủ.

Phạm Song vừa nghe, lập tức bắt đầu la hét âm ỉ: “Lục Khoảnh khốn kiếp, cậu giấu Mễ Cầu nhà tôi đâu rồi!”

“.....”

Tối hôm qua Lục Khoảnh uống chút rượu, mơ mơ màng màng lên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự. Sáng sớm bị Phạm Song đánh thức, nghe y gào to mà đầu đau như muốn nứt, gần như muốn tắt điện thoại ngay lập tức.

“Hu hu hu, rõ ràng nói mỗi ngày sẽ gửi ảnh chụp cho người ta –” Phạm Song lập tức khóc lên: “Đồ đàn ông phụ tình! Không đúng – khổ qua phụ tình!”

Lục Khoảnh bị y quấy rối như vậy, hoàn toàn tỉnh táo.

“Dừng.” Lục Khoảnh lật người, vừa lúc đối diện với cửa sổ, ánh nắng mặt trời làm hấn đau mắt.

Phạm Song chỉ dám phát ra tiếng nức nở, ý đồ tranh thủ đồng tình: “Hu hu.....”

Lục Khoảnh bất đắc dĩ nói: “Tối hôm qua tôi không ở nhà. Chút nữa chụp bổ sung.”

Cái gì — Phạm Song hoảng sợ, chất vấn nói: “Cả đêm cậu không về ngủ!? Nói mau, có phải có tiểu tam rồi không?” Y thật sự không ngờ rằng, Lục Khoảnh cũng sẽ cùng đi ra ngoài với người khác chơi đến mức không về nhà ngủ.

Lục Khoảnh giải thích với y: “Ở nhà Bạch Hạ Di uống chút rượu, ngủ lại luôn.” Giải thích không phải là tác phong của hấn. Chỉ là gần đây hấn càng ngày càng cảm giác Bạch Hạ Di là người nhiệt tình hào phóng, khiến hấn thoáng sinh ra ý nghĩ xem cậu ấy là anh em chí cốt.

“Bạch Hạ Di?” Hấn vừa nói như vậy, Phạm Song lập tức hiểu ra: “Aiz, thật sự là chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc. Tôi chỉ bận việc một chút thôi mà cậu ta leo lên rồi.” Lục Khoảnh cũng nói qua vài lần với y, chỉ là không nghĩ tới quan hệ của hai người đã thân thiết như vậy, trong lòng Phạm Song suy nghĩ.

“Lần sau hai người gặp mặt đi.” Lục Khoảnh nói.

Phạm Song đùa giỡn nói: “Đây là tiểu tam tiến dần từng bước đến gặp trưởng bối? Tôi nhất định phải gặp.” Không phải trong lòng y để ý Lục Khoảnh có bạn mới, chỉ là không ngờ Lục Khoảnh lại có thể quen biết một người bạn mới, khiến y không tự chủ được nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Ừ.” Lục Khoảnh nhớ tới một chuyện khác: “Bây giờ cậu thế nào?”

Hấn hỏi không đầu không đuôi, nhưng Phạm Song cũng hiểu được: “Rất bận, hôm nay còn phải trực ban. Nhưng mà phòng của tôi đang được trang trí rồi, định tìm bạn cùng phòng đến xem mèo.”

Lục Khoảnh nghe xong thì hiểu ý tưởng của y, trong lòng đã biết, liền chỉ nhắc nhở y chọn người cẩn thận. Phạm Song không ngừng đồng ý, lại nói.

“Cuối tuần rảnh rồi, cậu đi chọn đồ dùng trong nhà giúp tôi đi? Chọn xong thuận tiện gặp tân hoan mới của cậu luôn.”

“Được.” Lục Khoảnh đồng ý. Hai người lại câu được câu không nói chuyện, cho đến khi Phạm Song bị người gọi đi, lúc này mới chấm dứt trò chuyện.

Lục Khoảnh bỏ điện thoại xuống xem thời gian, liền bắt đầu đau đầu về phí điện thoại. Thời gian cũng không còn sớm, Lục Khoảnh đứng dậy, lại phát hiện hấn vừa nằm vừa nói chuyện điện thoại với Phạm Song, vừa nói vừa xoay người, chần cũng bị hấn dồn lại thành một đồng thê thăm ở cuối giường. Hấn gãi đầu, quyết định gấp chăn trước rồi đi rửa mặt.

Vệ sinh cá nhân xong, còn chưa đi đến phòng khách, xa xa Lục Khoảnh đã nghe thấy tiếng xào rau “xì xèo”. Vào phòng bếp, quả nhiên là Bạch Hạ Di đang làm bữa sáng. Lục Khoảnh đến gần cậu, còn chưa mở miệng, Bạch Hạ Di cũng không quay đầu lại mở đầu nói: “Dậy rồi?”. Lục Khoảnh “Ừ” một tiếng, đưa đầu lại sát vai Bạch Hạ Di nhìn tới. Bạch Hạ Di đang xào cải ngọt, cảm nhận được người phía sau tới gần, đứng yên bất động để Lục Khoảnh nhìn, tim lại nhảy thình thịch – đây là lần đầu tiên hai người đứng gần như vậy.

Lục Khoảnh nhìn một lát thì mắt hứng thú, yên lặng rời đi, đến sô pha mở TV, vừa xem tin tức buổi sáng vừa chờ bữa sáng.

Cảm giác giống như đang ở nhà vậy.

Bạch Hạ Di thật sự là anh em tốt mà. Trong lòng Lục Khoảnh lại tán thưởng Bạch Hạ Di là anh em tốt. Nhưng mà hắn lại không biết, Bạch Hạ Di không hẳn là muốn làm anh em tốt của hắn đâu.

Hai người ăn xong bữa sáng, Lục Khoảnh muốn về nhà, Bạch Hạ Di lái xe đưa hắn về nhà. Lần ở lại này khiến cho tình cảm của bọn họ lại tăng lên, ở chung cũng không còn khách khí như trước, hơn vài phần quen thuộc — đặc biệt là Lục Khoảnh muốn tao. Xuống xe, trước khi Lục Khoảnh nói lời tạm biệt với Bạch Hạ Di, nói rằng có rảnh lại hẹn nữa. Mắt Bạch Hạ Di đột nhiên sáng lên, trong miệng không ngừng đáp ứng, trong lòng đồng thời nghĩ lần sau nên làm món gì, cũng nhận thấy được sự thân thiết của Lục Khoảnh giấu dưới vẻ ngoài bình tĩnh. Cuối cùng cũng có tiến triển, cậu âm thầm vui sướng không thôi. Sau khi Lục Khoảnh xuống xe rời đi còn một mực yên lặng nhìn theo hình dáng người ta đi xa.

Lục Khoảnh vừa mở cửa nhà ra, còn chưa tiến vào trong nhà, trong tai liền truyền đến tiếng động vội vàng. Bên chân ấm áp, Lục Khoảnh cúi đầu nhìn, thì thấy con mèo không biết từ góc hẻm lách nào vọt tới đây, ngẩng cái đầu đáng thương lên nhìn Lục Khoảnh.

“Meo meo meo —”

Lục Khoảnh ngồi xổm xuống trấn an sờ đầu con mèo, sau đó vào nhà đi đến chỗ cho thức ăn mèo, quả nhiên trong bát rỗng tuếch. Mèo vây quanh ở bên chân không ngừng chuyển động kêu to, Lục Khoảnh vừa nói: “Đừng nóng vội! Đừng nóng vội!” vừa nhanh chóng cho thức ăn vào, nhìn con mèo đâm đầu vào trong bát bắt đầu ăn, mới vui mừng lộ mỉm cười thản nhiên.

Bé mèo ăn uống no say, nằm nghiêng chơi đùa với cái đuôi của mình, hoạt bát khả ái, Lục Khoảnh nhìn không rời mắt, nghĩ rằng Nếu Phạm Song ở đây hẳn định đã sớm bị manh đến lăn lộn đầy đất rồi. Lại nhớ đến cuộc gọi buổi sáng với Phạm Song, nhanh chóng cầm điện thoại chụp mấy tấm hình, gửi qua tin nhắn cho người nọ.

Hết cuối tuần, lại đến Thứ hai. Bởi vì trải qua cuối tuần vui vẻ, đáy mắt Lục Khoảnh không mệt mỏi không thôi giống các đồng nghiệp, mà là thần thái sáng láng đi vào công ty, dẫn tới vài nữ đồng nghiệp rung động không thôi. Làm kiến trúc, Lục Khoảnh không chỉ không được ngồi, còn phải chạy tới công trường, công trình sắp đến giai đoạn kết thúc, có lẽ lại phải bắt đầu làm việc.

Nhớ lại bụi đất tung bay ở công trường, đối lập với con mèo ăn ngon uống ngon ở trong nhà, Lục Khoảnh cảm thán nói: Người còn không bằng mèo.

13. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Còn có hai tuần nữa là đến sinh nhật Lục Khoảnh rồi, Phạm Song vì cảm ơn Lục Khoảnh trong khoảng thời gian này thay y chiếu cổ Mễ Cầu nên muốn đưa hắn lên núi làm bữa cơm dã ngoại để chúc mừng một phen. Lục Khoảnh đối với chuyện này xì mũi coi thường, nửa điểm chờ mong cũng không. Hắn biết Phạm Song gần đây vì tránh tiền thức ăn cho mèo mà bận rộn đến chết đi sống lại ở phòng thí nghiệm. Trước đó nói muốn cùng đi xem đồ gia dụng cũng không đi, sinh nhật lại trùng ngày thứ ba, có lẽ người này hoàn toàn không lết thân được. Phạm Song vừa nghe còn tức giận, nói Lục Khoảnh không tin y, lại là một phen khóc vang trời đất. Lục Khoảnh bất đắc dĩ tỏ vẻ Nhà người muốn chân ái của ta thì nhanh chóng tới đây hốt phân đi. Phạm Song cười ha ha, chủ yếu là y không thể tưởng tượng được dáng vẻ Lục Khoảnh đi hốt phân mèo được, quả thật là rất mất hình tượng. Lại cười một lúc, hai người kế hoạch chủ nhật hai tuần sau đi ăn mừng trước, thuận tiện cũng kéo Bạch Hạ Di đến.

Bạch Hạ Di nhận được điện thoại Lục Khoảnh đúng lúc đi đầu thầu. Tuy rằng là thứ bảy, vẫn đang tăng ca, Bạch Hạ Di đang ngồi trên ghế sau xe lật tài liệu, di động rung lên, cậu không chút để ý lấy điện thoại ra định nhấn tắt, lại liếc đến biểu tượng trên màn hình, nhất thời tinh thần tỉnh táo, nhanh chóng ấn xuống nút trò chuyện.

“A Khoảnh?”

“Là tôi.”

Bạch Hạ Di nghe ra người bên đầu dây kia có chút không quá tự nhiên, không tự giác mỉm cười: “Có chuyện gì sao?” Không có việc gì cũng không sao, dưới đáy lòng cậu nghĩ. Thật vất vả tên gia hỏa muộn tao này mới gọi điện thoại, tốt nhất nên trò chuyện nhiều thêm vài câu.

“Cũng không có chuyện gì.....” Lục Khoảnh không biết vì sao lại có chút khấn trương, dừng một lúc mới nói hết lời: “Chỉ là muốn mời cậu đi nướng, vào — cuối tuần hai tuần nữa.”

Vậy mà lại là một lời mời. Giống như trên trời giáng một cái bánh nướng xuống trên đầu Bạch Hạ Di, cậu không chút do dự liền muốn mở miệng đồng ý. Nhưng hiếm khi thấy mặt khấn trương kia của Lục Khoảnh, có chút muốn trêu chọc người này: “Thế sao? Nhưng mà gần đây tôi bận rộn đấu thầu, không biết có phải tặng ca hay không nữa.”

“.....” Lục Khoảnh không nói chuyện, dường như là đang do dự. “Vậy cần tôi sửa lại thời gian không?” Ngữ khí hẳn có chút ủy khuất, tựa như đang lên án hành vi ác độc của Bạch Hạ Di.

Bạch Hạ Di vui lên, lại không muốn tiếp tục có ý xấu nữa. Cậu cười nói: “Được rồi, nếu là cậu mời, tôi nhất định sẽ vui vẻ đúng hẹn.” Bạch Hạ Di nhìn cảnh thành phố mờ hồ xẹt qua bên ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Công việc sao có thể so với cậu được chứ?”

Lần thổ lộ này của cậu lại bị Lục Khoảnh xem như là huynh đệ tình thâm. “Được.” Lục Khoảnh trả lời, vừa vui vẻ nói nhiều hơn: “Là sinh nhật tôi, Phạm Song mời lên núi nướng. Tôi muốn thuận tiện cho hai người gặp mặt nhau.” Lục Khoảnh chân thành hy vọng hai người anh em tốt này gặp mặt, sau này sẽ thuận tiện tụ hội vui chơi hơn.

Bạch Hạ Di trầm tư sau một lúc lâu, mới nói: “Đến lúc đó nhất định sẽ tặng quà.” Lục Khoảnh “Ồ” một tiếng, sợ quấy rầy cậu tặng ca liền treo điện thoại. Bạch Hạ Di cất kỹ điện thoại, lại lấy bản tài liệu bên người lên nhìn, trong lòng lại có vài phần so đo. Quà sinh nhật cùng gặp mặt anh em.....? Cậu nhếch môi cười. Tài xế lái xe ở phía trước thấy cậu cười cười, tò mò nói: “Bạch tiên sinh, hiếm khi thấy ngài vui như vậy.” Bạch Hạ Di ngẩng đầu lên nhìn: “Phải không? Không phải bình thường tôi cũng như vậy sao?” Tài xế nói chuyện gọn gàng dứt khoát: “Thứ cho tôi nói thẳng. Nụ cười bình thường của ngài khiến cho người khác có chút sợ hãi đó, đáng vẻ hôm nay quả thật khiến cho tôi được mở rộng tầm mắt.” Ông trêu ghẹo nói: “Là người trong lòng sao?”

Bạch Hạ Di mỉm cười, sóng mắt lưu động: “Đúng vậy.”

Tuy rằng nói là Phạm Song mời khách, nhưng gần đây y thật sự rất bận, vẫn là Lục Khoảnh khắp nơi đi tìm sân bãi. Bận rộn hỏi thăm xung quanh, thật vất vả mới tìm được một làng du lịch nổi danh ở phía trước, đối phương chào giá, thiếu chút nữa bị lừa, làm cho trái tim Lục Khoảnh lạnh lẽo. Lại đi tìm, cũng không tìm được địa điểm thích hợp, tính hẳn lại không thích phiên toái người khác, mệt mỏi muốn chết, cuối cùng dứt khoát quyết định tự mình mang theo lều bạt bếp lò, đến lúc đó trực tiếp lái xe lên núi tìm địa phương sạch sẽ, tự mình nấu cơm dã ngoại. Phạm Song nhìn thấy dáng vẻ vô cùng mệt mỏi kia của Lục Khoảnh thì thập phần tự trách, đầu nóng lên quyết định ngày đó sẽ bao hết. Lục Khoảnh đối với chuyện này tỏ vẻ hoan nghênh.

Bận rộn như vậy, thời gian hai tuần bay nhanh. Trong lúc Bạch Hạ Di hiếm khi không gọi điện thoại cho hẳn, chỉ có tin nhắn ân cần thăm hỏi là còn bất chấp mưa gió như cũ. Chủ nhật ngày đó, sáng sớm Phạm Song đã đến trong nhà Lục Khoảnh, vừa vào cửa đã bị Lục Khoảnh bắt hót phân một lần, trên khuôn mặt lập tức trải rộng u sầu. Nhưng vừa thấy Mễ Cầu béo lên không ít lại nháy mắt vui vẻ ra mặt nhào tới. Mễ Cầu cũng còn nhớ rõ y, dịu ngoan thành thật ở trên đùi y chờ được vuốt lông, phát ra tiếng rò rò hạnh phúc.

Bởi vì muốn nấu cơm dã ngoại, còn phải tự mình chuẩn bị than củi, nguyên liệu nấu ăn, các loại nhu yếu phẩm, thứ bảy Lục Khoảnh đã ướp thịt sẵn rồi. Bảy giờ gọi Phạm Song tới cùng nhau đem các loại nguyên liệu nấu ăn xâu lên. Vì bồi tội cho hẳn, Phạm Song rất tích cực, khí thế ngất trời cầm lấy một đồng cây xiên. Nhưng mà tay nghề quá kém, bận việc nửa buổi Lục Khoảnh tới kiểm tra, nhắc tới một xâu thịt bò

giống cầm lấy một xâu lá cò, các miếng thịt đều lắt lư rơi xuống. Lục Khoảnh dở khóc dở cười, chỉ có thể làm lại.

Hai người bận rộn từ sáng, xâu mấy trăm các loại đồ nướng khác nhau – đa phần là các loại thịt, mới xem như làm tốt công tác chuẩn bị. Đơn giản nấu một chút mì, liền chuẩn bị xuất phát đi đón Bạch Hạ Di, chính thức lên núi.

Phạm Song không biết từ nơi nào lấy ra một chiếc việt dã xe, cốp sau rất lớn, lều trại bếp lò nhét vào vẫn còn dư xài. Phạm Song rất tự hào với cốp sau này, thổi phồng một phen, Lục Khoảnh nghe xong “Oh” một tiếng, chém một nhát: “Nhưng mà không phải xe của cậu.” Cái này đâm thẳng vào ngực Phạm Song, hai người cãi nhau — không đúng, hẳn là Phạm Song đơn phương cãi nhai — lên xe, lái xe đến hướng công ty Bạch Hạ Di. Bạch Hạ Di đầu thầu thành công, lấy được một hạng mục trung bình không lớn không nhỏ trong thành phố, cho nên cuối tuần cũng phải tăng ca.

“Vất vả nhỏ, làm CEO đúng là vất vả.” Phạm Song đứng ở trong đại sảnh chắc chắn than thở, còn Lục Khoảnh ngồi trên sofa. Lúc hai người bọn họ đến, Bạch Hạ Di còn đang họp, chỉ có thể chờ ở đại sảnh. Đại sảnh trang hoàng đơn giản thời thượng, thoát nhìn rất có khí khái, nhưng mà đặc điểm lớn nhất vẫn là sạch sẽ, sàn đá cẩm thạch sạch sẽ đến mức có thể phản chiếu ra mặt người. Phạm Song đi dạo một vòng, bình luận: “Bạch Hạ Di nhất định là kiệt phích.”

Lục Khoảnh từ chối cho ý kiến, hẳn đang đang cúi đầu xem tin nhắn.

-^^ thật vui vẻ

Người này cũng thật rảnh rỗi, đang họp còn lén lút nhắn tin cho hắn. Lục Khoảnh trả lời “Họp đi” liền cầm điện thoại đặt về trong túi áo, đột nhiên Phạm Song ngồi xuống bên cạnh, dọa hắn giật mình.

“Cậu làm gì vậy?” Lục Khoảnh oán giận nói. Phạm Song cười hì hì ôm hắn vai: “Khoảnh bảo bảo, dáng vẻ này của cậu giống như tôi đang khi dễ cậu vậy ớ.” Y dùng ngón tay nâng cằm Lục Khoảnh lên: “Thật sự then thùng à.” Lục Khoảnh mặt không chút thay đổi đẩy y qua một bên, Phạm Song lại không không mặt mũi cọ lại đây.

“Vừa mới nhắn tin với ai vậy?”

Lục Khoảnh biết y mỗi lần trước khi muốn nói chuyện thì phải kéo sang chuyện khác, đây rõ cuộc mới là hỏi trọng điểm.

“Còn ai nữa, Bạch Hạ Di.”

Phạm Song kinh ngạc nói: “Hai người thế nhưng còn nhắn tin.” Lục Khoảnh liếc nhìn hắn một cái, nói: “Sao, không được?” Phạm Song cười làm lạnh: “Hì hì hì, Lục Khoảnh đại nhân nói được là được. Lục Khoảnh đại nhân nói đúng.”

Hắn sờ sờ cằm, cẩn thận suy nghĩ một lúc. Bắt đầu từ nửa năm trước, giống như thường thường sẽ từ trong miệng Lục Khoảnh miệng nghe được tên Bạch Hạ Di, đến giờ cũng phát triển trở thành sinh nhật ba người hội tụ, người này thật sự là khó lường. Phạm Song cũng biết Lục Khoảnh là người chậm nhiệt, Bạch Hạ Di nhanh như vậy đã có thể xâm nhập vào trong cuộc sống Lục Khoảnh rồi, tuyệt đối là có chút thủ đoạn – đáng khen. Như vậy cũng không tồi, nhiều bạn thì sẽ mất nhiều khí lực. Phạm Song làm bộ bình tĩnh đại ngộ, nói: “Tôi biết rồi! Nửa năm nay hai người chắc chắn đã thông gian với nhau!”

Phạm Song thỉnh thoảng sẽ bàn về “Tiểu tam”, Lục Khoảnh đã không còn gì để nói, mỗi lần Phạm Song bắt đầu phát tác, hắn đều có dáng vẻ “Cậu vui vẻ thì tốt rồi”.

Hai người bọn họ lại đợi một lúc, mới đợi được Bạch Hạ Di vội vàng đi ra từ trong phòng họp.

Bạch Hạ Di từ xa xa đi đến, kêu: “Lục Khoảnh!” Cậu đi đến trước mặt, tuy rằng cước bộ dồn dập nhưng tác phong vẫn nhanh nhẹn, mặt giãn ra, lộ ra nụ cười xin lỗi: “Đợi lâu.” Lục Khoảnh đứng dậy gạt đầu với cậu, đồng thời kéo Phạm Song qua giới thiệu hai người với nhau.

“Đây là Phạm Song.” Phạm Song vội vàng cùng Bạch Hạ Di bắt tay: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Bạch Hạ Di nói: “Đầu có đầu có, tôi đây ngưỡng mộ đã lâu mới phải.” “Không không không, tôi mới là ngưỡng mộ đã lâu —” “Khách sáo quá, tôi mới là —”

Hai người bạn trước bạn sau khách sáo giả dối một trận, Lục Khoảnh đứng bên cạnh nhìn, trầm nghĩ trợn trắng mắt.

“Nếu đã đến rồi, không bằng đi thôi.” Hắn mở miệng cắt ngang hai người đang khoa trương đến kính cha kính mẹ luôn rồi. Bạch Hạ Di nói: “Tôi đi lấy chút đồ, hai người đến bãi đỗ xe lái xe đến đây đi.”

Ba người rớt cuộc cũng ngồi trên xe, vững vàng ổn thỏa hướng đến địa điểm cắm trại dã ngoại hôm nay—chạy lên núi Ông già. Tên núi “Ông già” được gọi ra từ hình dáng nhìn xa giống như một ông già, hơn nữa ở đó là nơi những người già thích đi leo núi rèn luyện nhất, đó là nguyên nhân của cái tên này. Phong cảnh núi Ông già rất đẹp, trong núi còn có khe nước, cũng là nơi những kẻ dã ngoại thích đi nhất.

Lái xe là Phạm Song, Lục Khoảnh ngồi ở trên ghế phụ lái, Bạch Hạ Di một mình ngồi ở hàng ghế sau. Lên xe, Phạm Song cùng Bạch Hạ Di cũng không có khách sáo giống như lúc mới gặp, tùy ý bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Lục Khoảnh cũng thích cắm trại dã ngoại sao? Tôi thật sự là không biết đấy.” Bạch Hạ Di mở miệng hỏi. Phạm Song xen mồm: “Đúng thế, tôi cũng không biết cậu mua lều trại từ lúc nào.”

Lục Khoảnh giải thích nói: “Không tính là thích, lều trại là phần thưởng lúc học đại học, vẫn chưa dùng qua.”

Phạm Song khen ngợi hắn: “Woa, không hổ là khổ qua nam thần.” Bạch Hạ Di phụt cười một tiếng, toát ra vẻ mặt hoài niệm: “Đã lâu không có nghe thấy biệt danh này.”

Khi “Người điên” Phạm Song này đến, sẽ làm của cải Lục Khoảnh đều bay hết lên không còn một mảnh. “Trung học năm đó, người này mỗi ngày đi căn tin gọi khổ qua, bộ dạng vừa cao lại ở trong đội bóng rổ, lập tức nổi danh, thường xuyên còn có nữ sinh lớp khác chạy tới nhìn cậu ta. Biệt danh khổ qua nam thần này vẫn là do tôi truyền đi ra ngoài đó.” Phạm Song dương dương tự đắc.

“Ai biết lên đại học, không có tôi một cái, Lục Khoảnh này đáng thương lập tức từ khổ qua nam thần giáng cấp thành phổ thông nam thần, thật sự là đáng thương khiến người khác rơi lệ mà!”

Bạch Hạ Di không nhịn được cười, bắt đầu cười ha ha. Mặt Lục Khoảnh đầy hắc tuyến ý là Phạm Song không cần nói bậy, lái xe cho tốt đi. Phạm Song lại không để ý đến hắn, lại blah blah nói một tràng chuyện xấu hổ của hắn.

“Hiện tại nam thần thảm hại hơn, biến thành quan hốt phân, thối đời ngày nay a!” Phạm Song thương hại nói. Lục Khoảnh đánh trả: “Ồ, còn không phải là do cậu hại.”

Bạch Hạ Di cười tủm tỉm hòa giải: “Không sao cả, A Khoảnh bây giờ cũng rất đẹp trai.” Lục Khoảnh còn chưa kịp xấu hổ, Phạm Song cũng hắng cổ họng nói: “Đương nhiên rồi, người tôi yêu mà!” Khiến Lục Khoảnh ghê tởm hận không thể đánh y một quyền

14. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Phạm Song cười hì hì, tại một chỗ đèn đỏ dừng lại, lại nói: “Tôi nhớ lúc ấy Bạch Hạ Di cũng là nhân vật vang dội trong trường. Thật may mắn, hai nam thần đều ngồi trên xe của tôi.” Lục Khoảnh vạch trần nội tình: “Thật ra là xe mượn.” Phạm Song lập tức bị đả kích đến khóc tu tu, lại mắng Lục Khoảnh tàn nhẫn.

Bạch Hạ Di ngồi ở phía sau nhìn hai người bọn họ cậu một câu tôi một câu như tấu hài, cảm khái từ dưới đáy lòng: “Tình cảm của hai người thật tốt.” Không giống như là tình bạn lâu năm. Cậu có chút hâm mộ Phạm Song. Lục Khoảnh ở trước mặt y thoải mái tùy ý, thảnh thơi còn trào phúng. Tuy rằng không quá giống Lục Khoảnh ít nói bình tĩnh trước mặt mình, nhưng lại vẫn dễ thương như thế.

Phạm Song có chút tự đắc: “Nhiều năm như vậy, có thể hái xuống trái khổ qua này cũng chỉ có tôi thôi đấy.” Y dừng một lát: “À không, bây giờ còn thêm cả cậu nữa.” Mới mấy tháng đã có thể chiếm được tín nhiệm của Lục Khoảnh rồi, thật sự là lợi hại. Nói đến đây, Phạm Song lại nổi lên lòng hiếu kỳ: “Sao hai người lại biết nhau? Tôi chỉ nghe A Khoảnh nói hai người cùng chơi bóng rổ.”

Bạch Hạ Di nhìn thoáng qua Lục Khoảnh ngồi ở ghế phụ, bị ghế ngồi che khuất thân ảnh, chỉ lộ ra một lỗ tai. Cậu nở nụ cười, nói: “Thật ra là đã biết nhau trong Hội học sinh. Tôi và Lục Khoảnh còn có vài chuyện nữa. Khi đó tôi không thích ăn khổ qua, nhưng Lục Khoảnh lại nổi danh toàn trường là thích ăn khổ qua. Lúc ấy, tôi còn trẻ chưa hiểu chuyện. Ngay từ đầu còn nhìn cậu ấy không vừa mắt, vụng trộm an bài việc khổ cực cho cậu ấy.”

Phạm Song chắc chắn lấy làm kỳ lạ, nói: “Thì ra hai nam thần cạnh tranh cũng khốc liệt như vậy.”

“Là tôi tiểu nhân.” Bạch Hạ Di vừa nói vừa chú ý phản ứng Lục Khoảnh, phát hiện hắn không phản ứng, lại nói tiếp: “Tuy nhiên, sau khi tiếp xúc mới phát hiện cậu ấy là người rất tốt, tôi rất thích.” Cậu tăng ngữ khí bốn chữ cuối lên.

[Chữ thích phát âm là “xi-hoan” nên sẽ thành bốn chữ]

Phạm Song phụ họa: “Đúng vậy. Tuy rằng trình độ muện tao của Lục Khoảnh đã đột phá chân trời rồi, thế nhưng cũng là người tốt, tôi cũng thích.”

Lục Khoảnh mới không chú ý một chút đã bị hai người phát cho thể nười tốt, trong lòng buồn bực không thôi. May mắn là lúc này xe đã bắt đầu vào phạm vi núi Ông già. Tại cổng ra vào, sau khi giao phí xong, xe ba người dừng lại, tiếp theo chính là quá trình rèn luyện tim và thân thể trong quá trình leo núi.

Phạm Song kiên trì phụ trách lều trại nặng nhất, hai người Lục Khoảnh cùng Bạch Hạ Di phân công nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ. Trước khi lên núi, Lục Khoảnh không chỉ tay cầm thịt tay cầm than, trên lưng còn có một ba lô chuyên dụng lớn, nhìn mây bay trên đỉnh núi Ông già, bắt đầu tự hỏi mình có phải mình đã chọn sai phương án rồi không.

Nhưng mà việc đã đến nước này, tự mình chọn cái thang này, có phải bò cũng bò cho xong. Ba người mang túi lớn túi nhỏ nhìn nhau, cười khổ bắt đầu đi lên.

Thời gian đang là đầu thu, thời tiết râm mát, đường núi u tĩnh, chỉ có gió thổi qua. Nhưng ba người vùi đầu leo núi nên không nhìn phong cảnh núi xinh đẹp này, mà giống như đang âm thầm phân cao thấp vậy, không ai mở miệng nói chuyện, chỉ tiến về phía trước. Phạm Song thuần túy là vì thực hiện lời hứa của mình, Lục Khoảnh vẫn luôn không nói mình khổ một thể nào, còn Bạch Hạ Di lại muốn biểu hiện tốt một chút trước mặt Lục Khoảnh. Thỉnh thoảng đang khuân vác nhìn thấy dáng vẻ người truy ta đuổi của bọn họ nên cũng nhịn không được mà bước nhanh hơn

Aiz, tội gì phải thể chứ?

Bò khoảng một giờ, cuối cùng khi đến nơi cắm trại, ba người đều đã mồ hôi nhễ nhại. Phạm Song thầm oán nói: “Vừa rồi chúng ta điên rồi sao?” Tự mình nói tự mình buồn cười, cười ha hả. Lục Khoảnh cùng Bạch Hạ Di nhìn mồ hôi trên chóp mũi của nhau, ý cười ngại ngùng che dấu bên môi, nhưng cuối cùng cũng nhịn không được, cười vang một trận.

“Quá liều! Thích chuyện này rồi đó.” Phạm Song đi tới cẩn thận nghiên cứu bản đồ của ngọn núi. Diện tích khu cắm trại tương đối lớn, bọn họ cần tìm một khu vực gần nước, tương đối bằng phẳng. Sau khi bàn bạc, bọn họ quyết định đi về phía khe núi, cho đến khi thấy được dòng nước, lại đi về phía thượng du.

Lúc này đã là bốn năm giờ chiều, ngọn núi dần dần tối lại, sau khi bọn họ đi một đoạn tìm được khe suối, cuối cùng bọn họ mới định ra địa điểm cắm trại.

Thừa dịp sắc trời còn chưa hoàn toàn tối, bọn họ phân công, hai người dựng lều, còn người còn lại thì đi thu thập củi gỗ nhóm lửa. Bởi vì sẽ không dựng lều, Phạm Song xung phong nhận việc đi tìm củi, để lại Bạch Hạ Di hơi có kinh nghiệm hợp tác với Lục Khoảnh có năng lực không tệ.

Bọn họ mở lều ra, bắt đầu đóng cọc. Lục Khoảnh đưa búa cho Bạch Hạ Di, nhìn cậu nhận lấy, hỏi: “Mệt không?” Bạch Hạ Di lau mồ hôi, cười với hắn: “Không có đâu. Ở công ty mệt mỏi hơn leo núi nhiều.” Cũng thường xuyên phải tăng ca, Lục Khoảnh có chút đồng tình gật đầu: “Không mệt thì tốt, đi chơi mới vui.” Hắn đi ngang qua, khom người vồ vồ lưng Bạch Hạ Di, Bạch Hạ Di đưa tay ngược lại bắt lấy tay hắn, trêu đùa: “Dám đánh tôi à?” Lục Khoảnh nhìn gương mặt bình tĩnh vạn năm không thay đổi của cậu, dùng tay bị bắt được gãi gãi lòng bàn tay Bạch Hạ Di lòng bàn tay, thừa dịp cậu ngứa mà buông tay ra, chóp mắt đã nhanh bỏ trốn mất dạng. Bạch Hạ Di đứng ở tại chỗ nhìn lều trại và Lục Khoảnh mang theo chút đắc ý trẻ con, trong lòng cười một tiếng. Gãi tôi rồi còn muốn chạy sao? Không có cửa đâu.

Khi Phạm Song ôm một đồng củi trở về, lều trại đã sắp dựng xong. Y thổi một tiếng huýt sáo cao vút, kích động nói: “Các đồng chí! Cách mạng chúng ta thắng lợi rồi! Nhân dân Trung Quốc từ nay về sau đứng lên rồi!” Lục Khoảnh đi tới lấy củi trong tay y, đứng gần gọi cho một gáo nước lạnh: “Nhóm lửa đi.”

Đúng vậy. Cách mạng muốn thắng lợi, không ăn cơm sao được! Nướng thịt là quan trọng nhất. Gặp phải đại khảo nghiệm, đồng chí Phạm Song thể hiện ra tinh thần lạc quan, vô cùng cao hứng đi nhóm lửa. Hai

người thỉnh thoảng cũng có nướng ngoài trời, thế nhưng một chút lửa cũng không có, ngược lại hun mình đến mặt xám mảy tro. Sau khi thuận lợi đốt lửa xong, lửa càng ngày càng lớn, Lục Khoảnh ném than vào để nung đỏ, lại đặt vỉ nướng lên trên.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, thịt xiên đã có. Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối. Trong sắc đen, chỉ có ánh lửa và mùi thịt hun mật lẫn nhau. Phạm Song không biết nấu ăn, nướng lại là sở trường, lúc này vui vẻ rao như nười Tân Cương. “Thịt dê nướng — thịt dê nướng rồi đây!” Miệng y lớn tiếng nói, xiên thịt trong tay xì xèo lắc lắc.

Bạch Hạ Di bị y chọc cho nhin không được, vừa nhìn con mực trên tay vừa cười. Hôm nay, Lục Khoảnh với tư cách nhân vật chính đã lấy được tư cách người xem, ở bên cạnh trong tư thế cao nhân tình tường mọi thứ.

“Cao nhân, có thể nói cho ta biết thời tiết ngày mai thế nào không?” Phạm Song bắt gập, bắt lấy cơ hội lập tức trêu chọc nói.

Lục Khoảnh ngoái đầu lại nhìn y, vươn ra bàn tay có vẻ trắng tinh trong bóng tối: “Muốn biết thì phải trả tiền.”

Phạm Song tròn trố mắt, mắng nói: “Người là đồ gian thương!”

Lục Khoảnh đang muốn trả lời một câu: “Có được tất có mất”, trên bàn tay lại hơn một xâu mực, ngẩng đầu, liến lợt vào trong đôi mắt đen mang ý cười của Bạch Hạ Di: “Cao nhân, biết xem Hồng Loan tinh sao?” Ngữ khí cậu ôn hòa, ánh mắt sáng sủa, rõ ràng là tối như vậy, thế nhưng lúc này Lục Khoảnh nhìn thấy, trái tim lại đập loạn thêm vài phần.

Hắn tùy tiện khép mắt, giả vờ khụ một tiếng che giấu bối rối, trầm giọng nói: “Không.” Hắn ngẫm lại, không đúng, vì sao mình lại chột dạ đây, vì thế lại đúng lý hợp tình lặp lại một lần nữa: “Không.”

Phạm Song giả vờ mắng: “Quả nhiên là gian thương, mưu toan làm bộ như cao nhân gạt tiền tài của dân chúng bình thường như chúng ta.” Y đâm xiên thịt trên tay về phía Lục Khoảnh: “Nhân danh ánh trăng tiêu diệt người!” Lại chỉ thấy Lục Khoảnh nhét mực vào trong miệng, bắt đầu ăn, dáng vẻ không nghe không thấy.

Phạm Song than thở lấy xiên thịt lại tiếp tục nướng, y và Bạch Hạ Di vừa ăn vừa nướng, cũng nướng chín được vài đĩa.

Bạch Hạ Di thường thường ngẩng đầu nhìn người đang quay lưng ăn mực kia. Ôi trời, lỗ tai tựa hồ hơi đỏ. Cậu cười tùm tùm cho thêm bột thì là trên bập nướng trên tay, Phạm Song thấy dáng vẻ này của cậu, cho rằng cậu cảm trại dã ngoại rất vui vẻ, còn vui mừng gật gật đầu.

Ba đại nam nhân bò núi cả một buổi chiều, mệt đến muốn bùng nổ đồng thời cũng giống như sói đói, ăn một trận mà giống sóng thần quét qua vậy, gần như là đã ăn hết thức ăn mang đến, lại từ trong khe núi lấy chút nước, cùng với một ít thức ăn chay còn lại bỏ vào trong nồi nấu thành một nồi canh, hương vị thanh đạm, vừa lúc giải đồ nướng đầy mỡ.

Phạm Song bưng lấy bát canh nóng hằm hập, cảm thán nói: “Nhân sinh ấy mà! Thiếu nồi nước này thì sẽ không hoàn chỉnh!”

Trải qua một buổi chiều ở chung, Bạch Hạ Di rất có cảm tình với y, hỏi tiếp: “Vì sao?”

Có người cổ động, nhanh chóng bán điểm tâm canh gà, Phạm Song húp súp soạt một ngậm canh lớn, thâm trầm nói: “Chúng ta vẫn luôn cho rằng, thay đổi nhanh mới là tinh hoa cuộc sống. Tuy rằng vui buồn rất đặc sắc, thế nhưng càng quan trọng hơn là, là tất cả mọi thứ đều trở về an tĩnh. Tựa như bát nước canh sau khi nướng này, tư vị nướng hiển nhiên là rất ngon, nhưng ăn rồi cũng sẽ ngán, sẽ ăn ra bệnh. Người nha, cuối cùng có được bao nhiêu người uống được bát canh thanh đạm chứ.”

Bạch Hạ Di vốn tưởng rằng y sẽ nói ra cái gì ngụy biện, thấy y chó ngáp phải ruồi nói ra một phen triết lý như thế, không khỏi cảm thấy xem trọng y vài phần.

Hết chương 13

15. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Than củi còn một chút tàn dư, hai người Phạm Song và Bạch Hạ Di đang nói chuyện phiếm cùng nhau, Lục Khoảnh lại đang mân mê gì đó bên cạnh lò nung. Phạm Song quay đầu muốn gọi hắn nhập cuộc, lại thất kinh nói: “Cậu muốn làm gì?!”

Lục Khoảnh ngẩng đầu nhìn y, trong tay cầm một quả vừa dài vừa thẳng không biết lấy từ đâu ra — khổ qua. Lục Khoảnh nháy mắt mấy cái, trả lời: “Nướng khổ qua.” Lại cúi đầu lật tới lật lui cây que bằng trúc cắm quả khổ qua, vô cùng chuyên chú. Phạm Song cơ hồ sục đổ, quay đầu dường như oán giận lại như cáo trạng nói với Bạch Hạ Di: “Tôi nói cậu nghe, có đôi khi người này quả thật rất lỗ mãng. Trước đây chúng ta cũng có đi nướng ngoài trời vài lần, lần nào cậu ta cũng vụng trộm mang theo khổ qua. Cậu nói xem,

nếu là đem theo để xào thì không nói làm gì, đằng này lại nướng khô qua, có thể ăn được sao?” Y nói xong liền thở dài, nhìn chằm chằm khổ qua trong tay Lục Khoảnh, liên tục lắc đầu.

Bạch Hạ Di nhìn vẻ mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép của Phạm Song, lại nhìn Lục Khoảnh không hề phản ứng vẫn quật cường nướng khô qua, lại sinh ra một loại cảm giác đang xem kênh giáo dục. Cậu cười hoà giải nói: “Ăn chút khô qua cũng không phải chuyện gì lớn.”

Phạm Song tiếc nuối lắc đầu: “Chút nữa cậu ăn đi rồi sẽ hiểu.” Y dường như nhớ đến cái gì đó, mặt đầy thống khổ xoay người đi trong lều mở túi ngủ.

Đáng sợ như vậy sao?

Bạch Hạ Di đứng dậy đi đến bên người Lục Khoảnh, nhìn hẩn tập trung tinh thần tập trung đặt khổ qua lên vỉ nướng, thỉnh thoảng bôi một chút đồ gia vị. “Cậu nhìn ra được lúc nào nó chín sao?” Cậu cảm thấy hứng thú hỏi. Lục Khoảnh trả lời: “Bằng cảm giác.” Sau khi khổ qua được bôi gia vị lên, đã có chút đen đen, chỉ dựa vào ánh lửa hoàn toàn nhìn không ra là đáng về gì. Bạch Hạ Di bắt đầu có chút dự cảm không tốt, đang muốn nói thêm chút gì đó thì đã thấy Lục Khoảnh thả khổ qua lên đĩa, dùng dao nhỏ, trong chớp lát đã cắt thành vài miếng.

Lục Khoảnh dùng cây que bằng trúc đâm vào một miếng, đưa cho Bạch Hạ Di: “Cho cậu ăn.” Trong mắt hẩn phản chiếu ánh lửa chập chờn, giống như có vì sao đang lang thang trong đó. Sao Bạch Hạ Di có thể từ chối được chứ? Cậu nhận lấy miếng khổ qua không biết là màu gì đó, không chút do dự bỏ vào trong miệng nhắm nuốt.

“Ăn ngon không?” Lục Khoảnh hỏi, giọng nhẹ nhàng, tựa như đứa trẻ rất muốn biết đáp án.

Bạch Hạ Di mặt không đổi sắc nuốt miếng gì đó trong miệng xuống, mở mắt nói dối: “Ăn ngon.”

Lục Khoảnh nhẹ nhàng cười rộ lên, lông mi nhẹ nhàng nháy lên, dáng vẻ có chút đắc ý, giống như là đã thắng được phần thưởng lớn nhất. Hẩn lại đâm một miếng nữa đưa cho Bạch Hạ Di, tự mình cũng ăn một miếng, ngay khi vừa dính vào đầu lưỡi, hẩn lập tức quay đầu nhổ ra.

Bạch Hạ Di bị hành động sét đánh không kịp bưng tai của hẩn làm cho tức cười, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe được Lục Khoảnh mang theo xấu hổ lên án: “Cậu lại còn nói dối!” Lục Khoảnh nhăn mũi: “Đây tuyệt đối là khổ qua khó ăn nhất mà tôi từng ăn.” Hẩn có chút xấu hổ nhìn Bạch Hạ Di vẫn mỉm cười dịu dàng: “Ăn không ngon, sao lại không nói?”

Bị vạch trần, Bạch Hạ Di mặt không đỏ tim không đập: “Có lẽ...” Cậu ngưng mắt nhìn hai mắt Lục Khoảnh: “Là vì đó là thứ cậu thích ăn.”

Cậu nói lời này, như là là ám chỉ, lại như là đang trêu chọc. Đây thật sự là, thật sự là..... Lục Khoảnh ngốc ngốc nhìn lại cậu, trên mặt đột nhiên phủ kèn một tầng đỏ nhàn nhạt. Hẩn giống như đột nhiên hiểu được tiếng lòng chưa nói của Bạch Hạ Di.

Sao có thể chứ? Lục Khoảnh phục hồi tinh thần, liền ném nội tâm vừa rung động ra sau đầu.

“Ăn không ngon thì bỏ đi. Lần sau sẽ làm ngon hơn cho cậu.” Hẩn cố gắng kéo đề tài này lại, ánh mắt lại nhìn loạn, chỉ là không nhìn người trước mặt. Bạch Hạ Di cười như không cười mặc hẩn chuyển đề tài, trong lòng lại thầm nói: Ám chỉ nhiều như thế cũng không thành, kiên nhẫn của mình cũng sắp tới giới hạn rồi.

Không khí cổ quái giữa hai người bị một tiếng kêu của Phạm Song làm tan ra.

“Mau nhìn mau nhìn –”

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Phạm Song, thấy y cao hứng cầm thứ gì đó trên tay đi tới. Phạm Song vừa đi đến bên cạnh bọn họ liền ghét bỏ nói: “Ông trời của tôi ơi, hai người sẽ không thật sự ăn hết quả khổ qua đó chứ, quả thực là tra tấn mà.” Y cúi lưng, đem gì đó trong tay triển lãm cho Lục Khoảnh xem: “A Khoảnh mau nhìn này, Thần Khí biểu diễn.”

Lục Khoảnh cầm lên nhìn chăm chú, là một thứ hình ống, ngay phía trước có bóng đèn, nhân tiện nói: “Không phải là đèn pin sao?”

Phạm Song đắc ý nói: “Không chỉ là đèn pin, cái này gọi bút ánh sao đó, biết không?” Y cầm bút thông minh, vẽ mặt hưng phấn nói với bọn họ: “Tôi biểu diễn cho các cậu xem.” Dứt lời liền mở chốt ra, trong phút chốc một chùm ánh sáng phóng thẳng đến phía chân trời. Phạm Song đứng đưa cổ tay, chùm sáng từ trong cây bút ánh sao đó cũng chập chờn theo trong màu đen của bầu trời.

Vừa rồi còn chưa tới kịp ngẩng đầu, nay theo đường bút ánh sao chiếu rọi trên màn đêm, lúc này bọn họ mới phát hiện bầu trời đã phủ kín một chút ánh sao.

Phạm Song cười hì hì: “Có bút ánh sao, tôi cũng có thể ngắm sao được rồi.” Y tùy tiện chỉ một ngôi sao tương đối lớn hơn các ngôi sao khác, vượt vượt chòm râu không tồn tại nói với Lục Khoảnh: “Khổ qua nam thân, đây là Hồng Loan tinh của người, tối nay rạng rỡ không giống bình thường. Hơn nữa ta thấy gần đây sắc mặt nhà người hồng nhuận, đích thị là hoa đào nở rộ rồi.” Lục Khoảnh trong lòng vừa động, vụng trộm nhìn thoáng qua Bạch Hạ Di, chỉ thấy y ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, liền không hiểu sao thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lục Khoảnh nói: “Từ lúc nào mà cậu thích thiên văn rồi.”

Phạm Song giả vờ giả vịt lắc đầu: “Tuy rằng ngay cả một chòm sao tôi cũng không nhận biết được, nhưng ngôi sao thì tôi biết, hơn nữa cây bút ánh sao này có tên kêu như vậy, biểu diễn thật trâu bò mà, nhất định sẽ hấp dẫn được các em gái.”

Lục Khoảnh ha ha một tiếng, vô tình nói: “Nếu cậu nói mặt trăng thành ngôi sao, như thế mới thật sự lợi hại.”

Hôm nay Lục Khoảnh mấy lần vạch trần sự thật khiến cho trong lòng Phạm Song lạnh lẽo, làm bộ như không có nghe được hẳn nói gì, ngược lại tìm kiếm an ủi từ chỗ Bạch Hạ Di: “Đúng vậy sao?”

Bạch Hạ Di không phụ kỳ vọng của y, thực nể tình gật đầu. Phạm Song lại bắt đầu đắc ý, bắt đầu dùng bút ánh sao chỉ lên ngôi sao trên bầu trời, đếm một lúc, lại đột nhiên xuất hiện ra ý tưởng, cất bút vào trong túi, lôi kéo Lục Khoảnh cùng Bạch Hạ Di ngồi ở trước đồng lửa, đề nghị nói: “Chúng ta chơi trò nói thật hay đại mạo hiểm đi.”

Rảnh rồi đến nhàm chán, chơi thì chơi. Hơi lạnh và ẩm ướt trên núi vào buổi tối rất mãnh liệt, ba người dựa vào đồng lửa bên cạnh sưởi ấm, chán đến chết mà chơi trò chơi. Cách chơi rất đơn giản, bao búa kéo quyết định thắng thua, người thua lại chọn đại mạo hiểm hoặc là nói thật lòng. Vòng thứ nhất, Lục Khoảnh ra kéo nên thua, có Phạm Song ở đây đương nhiên hẳn không dám chọn đại mạo hiểm, liền quyết đoán chọn nói thật lòng.

Phạm Song bốn cọt dùng bả vai chạm vào Bạch Hạ Di nói: “Tôi biết rất rõ về người này rồi, cậu hỏi đi.”

Rất hợp với ý của Bạch Hạ Di, từ lúc trò chơi này bắt đầu thì trong lòng cậu đã chuẩn bị rớt câu hỏi rồi, lúc này vừa lúc mở miệng hỏi.

“Vậy thì, nói về kinh nghiệm yêu đương đi.”

Phạm Song vừa nghe, lập tức cười ha ha. Lục Khoảnh nhìn y một cái, mới chậm rì rì mở miệng nói: “Chỉ có một lần. Đã chia tay.” Bạch Hạ Di còn chưa lên tiếng, Phạm Song lại bắt mồm kêu gào: “Cấm ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.” Lục Khoảnh bắt đắc dĩ, đành phải bổ sung: “Là bạn học đại học, thử kết giao, tôi không thích cô ấy, chia tay.”

Phạm Song chắc chắn bổ sung: “Lúc ấy nhưng lại khiến cho cậu ta buồn muốn chết luôn. Chưa nói chuyện yêu đương bao giờ đã tùy tiện chấp nhận người ta, lúc chia tay thiếu chút nữa đã để người ta oán hận.”

Lục Khoảnh đau đầu muốn cho y im miệng, Bạch Hạ Di âm thầm gật đầu, mở miệng nói: “Không bằng chơi lượt tiếp theo đi?”

Lượt thứ hai Phạm Song thua, y nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chọn đại mạo hiểm. Phong thủy luân chuyển, Lục Khoảnh hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng báo thù: “Ăn một miếng khổ qua nướng.” Phạm Song hô to trắng sí tha mạng, thế nhưng Lục Khoảnh vẫn không thay đổi nét mặt đáng sợ, Phạm Song ngoan ngoãn kéo một miếng đến bên miệng, vẽ mặt đau khổ nuốt xuống.

“Tổn thọ! Một miếng khổ qua, chết sớm mười năm!”

Lại chơi mấy lần nữa, vẫn đều là Lục Khoảnh Phạm Song hai người thay phiên nhau thua, Bạch Hạ Di giống như không chơi trò chơi này mà ngồi xem hai người bọn họ nói yếu điểm của nhau. Không ai dám chọn đại mạo hiểm. Lục Khoảnh nói chuyện Phạm Song nhuộm tóc thất bại lúc trung học, Phạm Song lại đáp trả bằng chuyện Lục Khoảnh lần đầu tiên đi công trường trở về tắm rửa tắm ra một bàn cát, quả thật cuộc thi các câu chuyện xấu hổ mà. Bạch Hạ Di bị bọn họ chọc cho rất vui vẻ, cười đến ngả tới ngả lui. Phạm Song xấu xa không chịu để cậu đứng ở bên cạnh núi mà nhìn hồ đấu, lướt tiếp theo lặng lẽ ám chỉ Lục Khoảnh và y ra giống nhau, hai người thông đồng, rồi cuộc thành công kéo Bạch Hạ Di xuống nước.

Phạm Song hưng phấn nói: “Mau chọn đi! Nói thật lòng hay đại mạo hiểm?” Bạch Hạ Di hơi suy tư, chọn đại mạo hiểm. Tâm tư của cậu rất sâu, nếu để người khác khám phá ra, vậy thì cũng không quá tốt.

Nghe cậu chọn đại mạo hiểm, mắt Phạm Song sáng lên, trong đầu nhảy ra các loại trừng phạt đa dạng, y ném ánh mắt về phía Lục Khoảnh, hắc hắc cười xấu xa một tiếng: “Không bằng cậu ôm Lục Khoảnh đi một vòng ở đây đi, ôm kiểu công chúa.”

Lục Khoảnh lập tức mất hứng, đây là trừng phạt hấn hay là trừng phạt Bạch Hạ Di đây? Hấn bĩu môi: “Không.” Sau đó, cho dù Phạm Song khuyên như thế nào hấn cũng không đáp chịu, cuối cùng đổi ôm thành công, Phạm Song lại hạ xuống với điều kiện mời thêm một bữa cơm, lúc này hấn mới miễn cưỡng đồng ý. [quá hời rồi còn gì, vừa được công, vừa được ăn =]]

Lúc này, Bạch Hạ Di đi đến trước mặt hấn, đưa lưng về phía hấn, ngồi xổm xuống, nói: “Lên đi.” Lục Khoảnh “Ồ” một tiếng, nằm sấp lên. Bạch Hạ Di cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp phía sau lưng, tay đưa ra sau nâng đôi chân dài của Lục Khoảnh, nhanh nhẹn đứng dậy.

“Có thể chứ?” Cậu hỏi. “Đi thôi.” Lục Khoảnh ghé vào sau lưng cậu rầu rĩ nói. Khi nói chuyện, hơi thở phun lên cổ cậu, có chút ẩm, có chút ngứa. Trong lòng Bạch Hạ Di thỏa mãn kỳ lạ, vững vàng công hấn đi qua đi lại hai lần, rồi cuộc đã làm cho Phạm Song thỏa mãn. Cuối cùng, đến lúc thả người xuống, còn chậm chạp một chút, có chút không quá tình nguyện buông tay.

Chơi một lần lại một lần cũng được một lúc lâu. Càng tới gần đêm khuya, mệt mỏi ban ngày lại càng xông tới, ba người bàn bạn một phen, quyết định đi ngủ. Bạch Hạ Di cùng Lục Khoảnh thu thập bãi chiến trường nướng. Việc đầu tiên Phạm Song làm là phóng tới khe nước để tắm rửa, sau đó nhanh chóng tiến vào trong lều trại, toàn bộ quá trình không quá mười phút. Một lát sau, Lục Khoảnh đi ngang qua lều, thoáng nhìn vào trong thì phát hiện người đã ngủ say rồi.

Lục Khoảnh lắc đầu, xoay người lại dựa vào Bạch Hạ Di đi vào hướng này: “Ah.” Lục Khoảnh phản xạ có điều kiện cầm cánh tay Bạch Hạ Di để giữ vững cho cậu. “Không có việc gì.” Sau khi đứng vững, Bạch Hạ Di cười với hấn, Lục Khoảnh muốn đi, cậu lại gọi Lục Khoảnh lại.

“A Khoảnh, hai chúng ta chơi trò chơi đi? Tôi chưa muốn ngủ.” Bạch Hạ Di giả hoạt cười, như là đang đùa dai. Lục Khoảnh muốn từ chối, lại không biết nên từ chối như thế nào, liền gật đầu đồng ý. Bạch Hạ Di kéo hấn đi đến bên khe núi, tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Bạch Hạ Di nói: “Trò chơi này như thế này, mỗi người thay phiên nhau nói một câu, sau đó đoán xem đối phương nói thật hay là nói dối. Người đoán sai sẽ bị búng trán một cái.” Lục Khoảnh nói được, trò chơi liền bắt đầu từ hấn. Trò chơi này nói đơn giản thì cũng không đơn giản, nói khó thì cũng không khó, người thắng thần như Lục Khoảnh đây, muốn hấn nói dối quả thật là còn khó hơn lên trời.

Lục Khoảnh ghen nửa ngày, mới nói: “Tôi không thích ăn khổ qua.” Bạch Hạ Di vừa nghe liền cười nói: “Cậu đây là đang nhường cho tôi sao? Là nói dối.” Cậu nói tiếp: “Tôi lướt tôi. Ừm – Lúc Cao trung, tôi xuất ngoại là tự nguyện.”

Lục Khoảnh đột nhiên nhớ tới lúc bọn họ gặp lại nhau, Bạch Hạ Di có nói qua: “Sẽ nói cho mình biết.” Hóa ra là thời cơ đã đến. Đúng vậy, bây giờ bọn họ đã có thể tâm tình như bạn bè rồi. Lục Khoảnh suy nghĩ một chút, nói: “Nói thật.” Bạch Hạ Di gật đầu: “Đúng, tôi tự nguyện.” Cậu ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm: “Bởi vì ở trong nước thì phải chịu sự an bài của bố mẹ, không bằng xuất ngoại. Dựa vào năng lực thật sự mới có thể nắm giữ chính mình.”

Lục Khoảnh dường như an ủi vỗ vỗ bờ vai cậu, Bạch Hạ Di ngoái đầu lại nhìn hấn, ý bảo đến lượt hấn. Lục Khoảnh dừng một chút, nói: “Tôi và Phạm Song là bạn bè được mười hai năm.” Là một bài toán, Bạch Hạ

Di tính tính thời gian một chút, nói: “Nói dối. Hẳn là mười ba năm.” Lục Khoảnh lắc đầu: “Năm nay đã qua hơn một nửa, mười bốn năm.” Bạch Hạ Di cười: “Dù sao tôi đã trả lời đúng rồi, cho nên cậu vẫn không thể búng trán tôi được.” Lục Khoảnh nhún nhún vai.

Hai người lại đoán qua đoán lại mấy lần, cũng búng trán nhau mấy lần. Trong mấy lượt này, Bạch Hạ Di mượn trò chơi chia sẻ với hắn một vài chuyện sau khi xuất ngoại và những gì đã trải qua, còn nhắc tới bản thân mình vẫn luôn muốn về nước. Lại đến lượt Bạch Hạ Di.

Bạch Hạ Di nói: “Tôi không có người trong lòng.”

Vấn đề này — Lục Khoảnh không khỏi nhìn Bạch Hạ Di một cái, lại chỉ nhìn thấy ý cười tiềm tàng trong mắt cậu. Lục Khoảnh cẩn thận đáp: “Nói thật.” Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền nhìn thấy Bạch Hạ Di nâng lên khóe môi, ám chỉ mình đã đoán sai.

“Là nói dối nha.” Bạch Hạ Di bình tĩnh nhìn hắn, ngữ khí cao lên: “Mau nhắm mắt lại, tôi phải trừng phạt cậu.” Mỗi lần Lục Khoảnh bị búng trán đều sẽ nhắm mắt lại, cử chỉ nhỏ này cũng khiến Bạch Hạ Di cảm thấy hắn rất là dễ thương.

“Ừm.” Lục Khoảnh nhắm mắt lại, lông mi dài rung động, có chút bất an chờ đau đớn truyền từ trên trán. Nhưng mà hắn lại không đợi được sự đau đớn, thay vào đó, trên trán lại dán lên một cái gì đó âm áp. Lục Khoảnh giật mình, mở hai mắt ra, ánh vào trong mắt lại là xương quai xanh lộ ra từ trong cổ áo Bạch Hạ Di.

— vừa rồi, là chuyện gì?

Bạch Hạ Di thu hồi lại cơ thể nghiêng về phía trước, cười đắc ý với Lục Khoảnh, giống như đang nói: “Cậu bị tôi bắt được rồi ” vậy. Lục Khoảnh mở mắt nhìn cậu, hai má lại hơi hơi đỏ.

Bạch Hạ Di nói: “Đến lượt cậu.” Đợi một lúc, thấy Lục Khoảnh vẫn là dáng vẻ ngốc ngốc đó, cười nói: “Cậu không nói thì để tôi nói. Cậu đoán xem, tôi thích cậu, là thật hay là giả đây?” Nụ cười này của cậu khác với bình thường, có chút đắc ý rõ ràng, lại xen lẫn cẩn thận từng li từng tí, cả người ngồi nghiêm chỉnh, như là đem cái tốt đẹp nhất của mình đến người trước mắt, vừa hi vọng nó được thưởng thức, lại sợ hãi nó bị từ chối.

Đột nhiên gió nổi lên, có mấy chấm nhỏ màu vàng nhấp nháy trong bóng đêm.

Lục Khoảnh hoảng hốt nói vấn đề không có liên quan: “A, là đom đóm.”

Hết chương mười bốn

16. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Bởi vì gia cảnh không tệ, Bạch Hạ Di có thể rất dễ dàng có được đặc quyền người thường không có được. Thế nhưng có được tất có mất, đây là quy tắc công bằng của thế giới này. Tuy rằng cậu được hưởng thụ vật chất và trình độ giáo dục chất lượng, nhưng tương đương với đó, sự tự do lựa chọn của cậu lại hầu như không có.

Từ nhỏ mẹ đã nhắc nhở cậu, thân là người trong gia đình này, có rất nhiều cái không phải là do cậu thích hay không thích là có thể quyết định được. Cho tới bây giờ cậu đều nhu thuận nghiêm cẩn mà tuân theo này cái “Gia quy” này. Đối với tất cả mọi chuyện, phản ứng đầu tiên không phải là thích hay không thích, mà là cậu phải làm hoặc là không làm.

Cậu không dám nhìn vào tiếng lòng nội tâm của mình. Đặt ở trước mặt hai đôi giày, cho dù trong lòng cậu thích đôi giày Martin cá tính kia, nhưng cậu lại chỉ có thể chọn đôi giày da ưu nhã. Một lúc sau, Bạch Hạ Di có thể không chút do dự chọn món đồ mình phải chọn, còn có thể giả bộ mình vốn đã thích nó rồi.

Bạch Hạ Di thỉnh thoảng cũng từng đại nghịch bất đạo nghĩ, nếu có một ngày, cậu gặp được thứ mình thật sự thích, cậu sẽ có dũng khí phát biểu ý kiến không? Hay là vẫn giống như trước, bỏ qua rung động trong lòng, làm bộ như không để ý chút nào xoay người rời đi.

Đáp án của cậu đã từng là cái thứ hai. Thế nhưng cậu gặp một người.

Sau khi tốt nghiệp sơ trung, trong nhà cho cậu hai lựa chọn: Một là, học Cao trung ở nước ngoài; Hai là, thành tích học tập của cậu phải đứng đầu trường học trong thành phố. Cậu chọn cái thứ hai.

Bạch Hạ Di đương nhiên muốn làm một học sinh giỏi nhất trong trường. Giống như tiểu học, giống như sơ trung, tên của cậu luôn luôn xuất hiện ở đầu bảng, cũng luôn luôn là niềm kiêu ngạo của giáo viên. Trung học đương nhiên cũng phải thế. Cậu gia nhập Hội học sinh, dựa vào năng lực xuất sắc của mình đảm nhiệm một chức vụ; Mỗi một lần thi cử đều không rơi khỏi top 10. Nhưng mà trong trường học, nghị luận nhiều nhất lại không chỉ có mỗi cậu, còn có một người khác. Nửa học kỳ 1, sau khi đánh một trận bóng rổ hữu nghị với trường khác, người kia nổi tiếng.

Người kia vóc dáng cao, diện mạo đẹp trai, là thành viên chủ lực của đội bóng rổ; Người kia thích ăn khổ qua; Người kia tên là Lục Khoảnh.

Ngoài ra, ấn tượng của Bạch Hạ Di đối với Lục Khoảnh tiến hành theo chất lượng quá trình.

Ngay từ đầu cậu cũng không để ý đến “Soái ca đội bóng rổ” này, loại nhân vật này trường nào cũng có, không đáng giá để cậu tốn nhiều tâm tư. Nhưng mà dần dần, truyền thuyết về người này lại chuyển từ tài năng của cậu ta sang sở thích của cậu ta.—người này thích khổ qua, thích đến mức cả trường đều biết. Thậm chí mỗi lần đi đến căn tin, nhìn thấy món ăn có khổ qua, đều sẽ có người nghị luận cái tên Lục Khoảnh này.

Điều này làm cho Bạch Hạ Di cảm thấy có chút không thoải mái.

Vì sao cậu ta có thể không kiêng nể gì sở thích của mình? Vì sao cậu ta không chút nào để ý ánh mắt của người khác? Vì sao cậu ta có thể làm được điều mình muốn?

Không phải bị hấp dẫn, không phải ghen tị, người này chính là đối lập với mình. Nhìn thấy cậu ta tựa như mình đang soi gương vậy, tường tận rõ ràng phản chiếu ra sự lừa mình dối người đáng thương.

Cậu cũng không cố ý truy tìm bóng dáng Lục Khoảnh, chỉ là cậu yên lặng lắng nghe tất cả mọi thứ truyền vào trong tai, từ trong đó thu thập tin tức có liên quan đến Lục Khoảnh. Không thể phủ nhận, Bạch Hạ Di sinh ra hứng thú với Lục Khoảnh. Ngay từ đầu cậu cũng không muốn gì khác, cậu chỉ muốn biết Lục Khoảnh có giống như những gì trong truyền thuyết, làm những gì mình thích bất chấp mưa gió. Năm hai Cao trung bọn họ có gặp mặt một lần ở Hội học sinh, các cuộc họp sau này đa phần Bạch Hạ Di đều có thể nhìn thấy Lục Khoảnh.

Giống như lời đồn, người cao, diện mạo anh tuấn, có chút lãnh đạm nhưng vô cùng ổn trọng—Bạch Hạ Di khó có thể tưởng tượng được dáng vẻ tình hữu độc chung của người này. Không cần gấp, có rất nhiều thời gian để quan sát. Bạch Hạ Di ngằm nhìn chăm chú vào Lục Khoảnh, nhìn cậu ta thích ăn khổ qua không đổi, vẫn kiên trì ba năm.

Thật sự rất đáng yêu. Trước đây, Bạch Hạ Di thỉnh thoảng tới căn tin có gặp phải Lục Khoảnh đến ăn cơm, cậu không có tiến lên quấy rầy, chỉ là yên lặng nhìn dáng vẻ hẩn hủn của cậu ta ngấu nghiến, từng ngụm từng ngụm nhét khổ qua vào miệng, thật tùy ý lại không thô lỗ, sau khi ăn xong còn híp mắt tỏ vẻ thỏa mãn.

Cũng thật sự rất lợi hại, Bạch Hạ Di không thể không nói, người này đối với thứ mình thích đúng là kiên trì không thôi.

A — mình có thể giống như cậu ta thì tốt rồi. Ý nghĩ như vậy cắm rễ trong lòng, theo thời gian trôi qua không chỉ không biến mất, ngược lại càng phát triển hơn. Năm cuối cấp khiến mỗi người đều áp lực, mà cậu lại bị ý tưởng phản nghịch này giày vò, cả người tâm phiền ý loạn, khó có thể tĩnh tâm được.

Bạch Hạ Di rất ít khi xuất hiện tình trạng này, cậu bắt đầu giận chó đánh mèo, đẩy tất cả lên người — Lục Khoảnh. Cậu cố ý ở trên bàn cơm khiêu khích Lục Khoảnh, lại lợi dụng chức vụ sắp xếp một ít việc nặng. Người kia lại vẫn bình thản giống như thường ngày, như một cái giếng sâu, có ném đá vào cũng không có tiếng vọng lại.

Lục Khoảnh người này nhìn như tùy ý, trên thực tế hẩn lại rất có nguyên tắc. Hẩn không ngại là vì bạn căn bản không chạm đến thứ hẩn thật sự để ý, hẩn sống trong quy tắc tự mình quyết định, cho nên mới kiên định như thế.

Bạch Hạ Di rất nhanh đã buông tay cho chút trả thù nho nhỏ này, so với chuyện này, thành tích thi thử thấp đã khiến cho mẹ tức giận. Đây là thất bại lớn nhất từ trước đến nay của cậu. Nếu bây giờ Bạch Hạ

Di có thấy được, cậu cũng không hối hận, có được tất có mất, không có lúc này, cậu sẽ không quen biết với Lục Khoảnh.

Tâm trạng không tốt, cậu đi đến sân thể dục, lại phát hiện sân thể dục đáng lý không có bóng người lại có một thân ảnh đang chơi bóng. Nơi ấy bị ánh tích dương tắm qua, một lần lại một lần tùy ý tiêu sái ném bóng rổ, từng hành động cử chỉ đều tiêu sái, người này chính là Lục Khoảnh. Giống như trước đây, cậu bị hấp dẫn mạnh mẽ, không thể dời tầm mắt, luyện tiếc rời mắt, không thể không ngồi xuống. Qua thật lâu, người kia rút cuộc chú ý tới cậu, cả người khoác màu tích dương đi về phía cậu, vươn tay với cậu.

Vì sao sẽ có người dễ thương như thế chứ? Bạch Hạ Di suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được.

Từ lần đánh bóng vui vẻ với Lục Khoảnh đó, trái tim đang xao động của cậu giống như được ánh tích dương ngày đó trấn an, đột nhiên bình tĩnh trở lại. Cậu dần lòng xuống để ôn tập, rất nhanh đã khôi phục lại trình độ vốn có, thậm chí còn cao hơn trước đây.

Với lựa chọn tốt nghiệp Cao trung mình tự chọn, sau khi cậu thi Đại học xong phải xuất ngoại ngay. Bạch Hạ Di rất rõ ràng có lẽ sau này cậu sẽ không thể trở về nữa, bởi vậy, buổi tối kết thúc thi đại học hôm đó, cậu chọn đến trường học đi dạo, đáy lòng còn có âm thanh mỏng manh giống như đang chờ mong cái gì đó. Cậu trước sau như một bỏ quan nội tâm của mình, nhưng khi chính thức thấy được Lục Khoảnh, tiếng gọi trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, kéo trái tim cậu đập nhanh lên, kéo hai chân của cậu kiên định chạy đến, cho đến khi gọi người kia quay đầu lại.

Cơn gió xa nhau mùa hè nhẹ nhàng phát qua, cùng sóng vai với Lục Khoảnh đi về phía trước, tiếng nói trong lòng lớn đến mức khiến cậu ù tai, khiến cậu không dám đối diện, không dám thổ lộ ra tình cảm chôn chắt trong nhiều năm qua. Lục Khoảnh cho cậu một cái ôm tình bạn, cậu cầm lấy góc áo Lục Khoảnh lại không muốn buông ra.

Bởi vì đây là cậu dạy cho tôi, thích thì sẽ không buông tay.

Không sai, cho nên tôi nhất định sẽ trở về gặp cậu, cũng nhất định sẽ đợi đến phút cậu quay đầu lại nhìn về phía tôi.

Từ đó về sau, chấp niệm đó đóng quân ở trong lòng cậu. Tha hương nơi xứ người, vì về nước mà trở mặt với người nhà, một mình dốc sức làm, mồ hôi và nước mắt của cậu đều hóa thành mặt nạ tươi cười ôn hòa. Bạch Hạ Di mỉm cười như thế với tất cả mọi người. Cậu thầm nghĩ, chỉ mỉm cười từ trong nội tâm với một người.

Rất cuộc, cậu có đầy đủ thực lực về nước, chuyện đầu tiên khi xuống máy bay là tìm bạn học trước kia, thông qua tầng tầng quan hệ, tìm hần.

Bạch Hạ Di đứng ở dưới đèn, tim đập thành thịch. Cậu ấy còn nhớ mình sao? Cậu ấy vẫn thích ăn khổ qua như vậy sao? Phải chăng cậu ấy vẫn kiên trì giống như mình, chưa từng thay đổi?

Thời gian trôi qua nhanh, cho đến khi một thân ảnh đi ra từ trong công ty. Gặp lại so với trong tưởng tượng của Bạch Hạ Di lại càng vui vẻ hơn, phát ra từ trong lòng, từ trong ra ngoài. Hần không có thay đổi, người này vẫn không thay đổi. Bởi vì đôi mắt kia bởi vì vui vẻ mà phần khởi đã chứng minh, hần không có thay đổi. Bạch Hạ Di muốn cười. Từ trước tới nay lần đầu tiên, cậu có thể nhìn thẳng vào nội tâm của mình, cậu muốn người này, bởi vì hần đáng giá.

Cậu chưa bao giờ thích qua người nào, có lẽ, ngay cả đồ vật gì cũng gần như không có. Dựa theo cuốn sách [Nghiên cứu tình yêu], cậu lợi dụng sở thích của đối phương, mỗi ngày đều gửi tin nhắn để chứng tỏ sự tồn tại, nắm chặt bất cứ cơ hội nào, đối phương nhượng bộ một tấc thì mình tiến một thước. Càng ở chung càng cảm thấy Lục Khoảnh đáng yêu, từng chút từng chút khi ở chung với nhau Bạch Hạ Di đều muốn vĩnh viễn giữ lại trong trí nhớ, để lúc nào cũng có thể nhớ tới.

Cậu rất kiên nhẫn, cho dù Lục Khoảnh có nói bóng gió là đã từng yêu đương cũng sẽ không sợ khi đứng đầu chiến tuyến. Sợ cái gì, người bên cạnh hần sớm muộn gì cũng là mình. Bạch Hạ Di cười, hoàn toàn tự tin.

Cứ như thế, cuối cùng cậu cũng nhận được lời mời của Lục Khoảnh. Hình như là lần đầu tiên thì phải? Thật sự khiến cho lòng người cảm động.

Con mỗi nếu đã chui đầu vô lưới, vậy thì phải nắm chặt cơ hội. Một khi đã bắt thì đó chính là con nai mình thích nhất, những động vật khác có xinh đẹp thế nào cũng không thể nào lọt vào mắt.

Lục Khoảnh, cậu đã chuẩn bị chưa?

Hết chương 15

Tác giả có lời muốn nói:

Phỏng vấn: Xin hỏi nam thần đối với việc Bạch Hạ Di tỏ tình cảm thấy thế nào?

Lục Khoảnh: Ồ.

Vậy là Di Di crush bạn học Lục 3 năm phổ thông...

Yêu thầm, yêu đơn phương, yêu xa 6 năm...

Tính ra cũng được chín năm, Di Di cũng cố chấp ghê. Yêu một người chỉ vì người đó có thể tự do làm theo ý mình trong khi cậu không làm được, vì người đó sao lại có thể thoải mái như thế, đáng ghét như thế mà cũng thật đáng yêu.

Có lẽ khi yêu con người ta luôn bất chấp như thế, yêu là yêu thế thôi. Tóm lại, cuối cùng cũng đã tỏ tình rồi ^^

Phản ứng của bạn học Lục sẽ như thế nào? Ai đoán được không =]]]

P/s: Đồ các tím, Phạm Song là công hay là thụ XD

17. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Phạm Song, một bác sĩ trẻ nhiệt tình sáng sủa, rất nghiêm túc trong cuộc sống, hết lòng với bạn bè, có trách nhiệm với bệnh nhân, cả đời trong sạch không có chỗ nào bị dính bẩn. Cơ mà một thanh niên tốt như vậy, vào sáng sớm hôm nay lần đầu tiên gặp phải thời khắc không hiểu ra sao cả trong đời.

Luôn luôn ngủ rất ngon, Phạm Song trở thành người ngủ sớm nhất dậy muộn nhất. Khi y bị tiếng động đánh thức, vừa mới mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt giống như phụ đề Power Point xuất hiện trước mắt.

“Phu quân?” Phạm Song sợ tới mức lập tức tỉnh dậy.

Lục Khoảnh không nói lời nào, chỉ là khoanh chân ngồi ở trên túi ngủ của mình, cúi đầu sâu xa nhìn y, ánh mắt kia quá phức tạp, Phạm Song vừa tỉnh lại hoàn toàn không hiểu gì cả. Y còn cho rằng mình đang nằm mơ nữa, liền nhắm hai mắt lại, qua vài giây lại mở ra, trước mắt vẫn là khuôn mặt không thay đổi của Lục Khoảnh, lúc này mới nhận rõ sự thật.

Phạm Song thở dài, đầu tiên là quan sát tình cảnh trong lều để tìm ra nguyên nhân biến Lục Khoảnh thành bộ dạng của quỷ như thế này. Bạch Hạ Di không ở đây, hẳn là đi ra ngoài rửa mặt rồi, nơi này chỉ có Lục Khoảnh và y. Chẳng lẽ có liên quan tới Bạch Hạ Di.....? Phạm Song cẩn thận suy tư một phen: Tối hôm qua, sau khi y đi ngủ trước, hai người này ở bên ngoài lục đục làm cái gì đó, không thành công nên xảy ra vấn đề.

Phạm Song nhìn kỹ Lục Khoảnh ở phía trên mình một chút, mắt thâm đen, bộ dạng ngủ không đủ: “Tối hôm qua có chuyện gì sao?” Y vươn tay từ trong chăn ra, kéo cổ Lục Khoảnh xuống lại gần mình. Lục Khoảnh ghé vào trên người y rầu rĩ nói: “Không có gì.” Hai người bọn họ từng ngủ chung với nhau lúc còn học trung học, lại là bạn bè nhiều năm, an ủi như vậy cũng không quá phận.

Thế nhưng có một người vô cùng không hài lòng.

Ngay lúc Phạm Song muốn mở miệng nói tiếp, một giọng nói truyền vào: “Phạm Song tỉnh rồi sao? Tôi làm bữa sáng rồi này.” Trên người thừa nhận sức nặng một người khác, Phạm Song khó khăn nâng nửa thân trên mình dậy, liền nhìn thấy nửa người Bạch Hạ Di tiến vào trong lều, cười như không cười nhìn động tác của bọn họ.

Nghe được giọng Bạch Hạ Di, cơ thể Lục Khoảnh đang ở phía trên nhất thời cứng đờ, liền đem đầu vùi trên vai Phạm Song giả vờ không có nghe thấy. Phạm Song nói về phía Bạch Hạ Di: “Chúng tôi tới ngay.”

Được trả lời lại, Bạch Hạ Di gật gật đầu, trước khi rời khỏi trường còn ý vị thâm trường nhìn Lục Khoảnh một lúc.

Thấy cậu đã đi, Phạm Song thấp giọng nói bên tai Lục Khoảnh bên: “Không phải tối hôm qua hai người đã xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ? Dáng vẻ của cậu ta như thế nào lại giống như muốn ăn tôi vậy.” Lục Khoảnh ngồi lại, lại lắc lắc đầu, hai má bối vì cái kính mà có chút hồng phơn phớt, rốt cuộc không còn đáng vẻ thê thảm mà Phạm Song đã thấy kia nữa.

Phạm Song nhìn bộ dạng bất luận thế nào cũng không chịu mở miệng của hắn, trong lòng buồn bực, đành phải nói: “Vậy thì khi nào trở về cậu lại nói với tôi, được không? Tôi rời giường trước đây.”

Lục Khoảnh gật đầu, xoay người bắt đầu thu dọn túi ngủ của mình, Phạm Song ra đến cửa lều vẫn không yên tâm mà quay lại nhìn hắn, nhưng mà là do hắn đi.

Vừa ra khỏi lều, liền nghe mùi thơm khắp nơi, Bạch Hạ Di đang ngồi xồm ở trước đồng lửa còn sót lại vào tối hôm qua, đặt một cái nồi nhỏ lên nấu bữa sáng. Phạm Song cảm thấy hứng thú đi đến bên người cậu, đồng thời cũng che giấu ý tứ hỏi thăm, mở miệng nói: “Cậu thức dậy thật sớm.” Chắc, không biết có phải tên Lục Khoảnh kia đã gây ra chuyện gì nên một đêm không ngủ tới sáng luôn không? Không thể không nói Phạm Song thật sự là hiểu rõ Lục Khoảnh nhất, đoán mò loạn xạ một trận thế mà cũng chạm trúng chân tướng.

Bạch Hạ Di quay đầu về phía y, cười nói: “Bởi vì tối hôm qua ngủ ngon, cho nên thức dậy sớm thôi.”

Phạm Song sững sốt, vậy mà lại đối lập với tên gia hỏa nào đó rõ ràng mất ngủ. Cho nên, trong lúc mình ngủ, rốt cuộc hai người này đã làm gì?!

Lần thất thần này của y, ngay cả chính mình rửa mặt xong từ lúc nào, ngồi xuống ăn sáng khi nào, đều không nhớ gì cả. Sau đó, lúc Phạm Song hồi tưởng lại, y vẫn cảm thấy mình giống như đã đi vào lỗ đen, bỏ lỡ khá nhiều sự tình.

Trên đường quay về, bên trong xe tràn ngập một loại không khí bí ẩn khiến người khác không hiểu rõ — Phạm Song đang mơ hồ “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Lục Khoảnh đang giả vờ chuyện gì cũng chưa xảy ra, Bạch Hạ Di đang nhớ lại “Chuyện gì” đó.

Bọn họ đưa Bạch Hạ Di về nhà trước.

Khi Bạch Hạ Di xuống xe nói lời từ biệt với bọn họ, còn nhắc nhở riêng Lục Khoảnh đừng quên nhìn món quà của mình. Về mặt Lục Khoảnh đầy phức tạp nhìn cậu xuống xe, vốn bị hấn cưỡng chế quên đi, lúc này lại không thể không nhớ lại chuyện xảy ra vào tối hôm qua.

Những gì Bạch Hạ Di nói — là thật sao?

Lục Khoảnh biết cả buổi sáng mình đều duy trì vẻ mặt rối rắm, giống như đánh giá của Phạm Song là: Giống y chang khổ qua. Không phải chưa từng được tỏ tình qua, thế nhưng hấn quả thật không có cách nào bỏ qua được, bị người anh em tốt tỏ tình, cảm giác thật sự rất khó nói.

Lần đầu tiên, Lục Khoảnh lựa chọn trốn tránh. Hấn hốt hoảng cố ý nói qua loa, lại ngậm miệng không trả lời lời tỏ tình của Bạch Hạ Di, cả một đêm lặn qua lộn lại không thể đi vào giấc ngủ. Sáng sớm chột dạ, đành phải xin Phạm Song giúp đỡ, lại ngại mở miệng thẳng thắn với y, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào.

Cốp xe phía sau có hộp quà Bạch Hạ Di tặng. Lục Khoảnh lừa mình dối người nghĩ rằng, không bằng giả vờ là không thấy. Ai ngờ tầm tư của hấn giống như bị người nào đó nhìn thấu, dằn dò hấn như thể không cho phép trốn tránh vậy.

Lục Khoảnh đành phải buông tha cho ý tưởng không thể thực hiện được này. Được rồi, nếu cậu đã hi vọng như thế, tôi đây liền không tiếp tục trốn tránh nữa, nghiêm túc xem xét lại mối quan hệ giữa hai người.

Sau khi hạ quyết tâm, hấn hận mình không thể trực tiếp chôn đi vẻ mặt kinh hoảng lúc trước của mình. Phạm Song tuy rằng không biết hấn xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt Lục Khoảnh cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường thì cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Cậu thật sự làm tôi sợ muốn chết, rốt cuộc là chuyện gì?” Phạm Song trông mong nhìn hấn, hi vọng có thể từ trên vẻ mặt của hấn nhìn ra được chút chân tướng. Lục Khoảnh lại như trước nghiêm túc trả lời y: “Chuyện này để tôi tự mình giải quyết đi.”

Hấn lặp đi lặp lại nhiều lần ngậm miệng không nói khiến cho Phạm Song lo lắng một buổi sáng đột nhiên nổi giận. Sao mà lái xe được nữa, y liền không nói một lời dừng xe lại ven đường, quay đầu, giận tái mặt nói: “Lục Khoảnh, cậu có còn coi tôi là anh em nữa không?” Lần này y làm Lục Khoảnh trở tay không kịp, không đợi Lục Khoảnh thanh minh cho bản thân, Phạm Song lại dùng dùng nổi giận với hấn: “Cậu phải nói cho tôi biết đi chứ. Cậu không nói, sao tôi biết về mặt phẩm thiết buổi sáng nay của cậu là gì. Cậu nghĩ rằng tôi nhìn thấy mà không lo lắng sao?! Cậu suốt ngày giữ chuyện phiến muộn ở trong lòng, là muốn khiến chúng nó bám vào rồi sau đó sinh con luôn à?” Phạm Song càng nói càng tức, thậm chí không lựa lời nói: “Nếu Bạch Hạ Di ức hiếp cậu, cậu cứ nói với ca, ca lập tức tìm người đánh cậu ta; Nếu cậu ta phi lễ với cậu, tôi cũng có biện pháp khiến cho cậu ta không thể tiếp tục —”

Mất thấy Phạm Song càng ngày càng bốc phét, Lục Khoảnh dở khóc dở cười, không thể không đỡ lấy vai y, để y bình tĩnh lại.

“Thật sự là không có chuyện gì.” Lục Khoảnh nhìn ánh mắt y, dùng sức khiến chính mình có vẻ chân thành: “Buổi sáng tôi nhất thời lẩn quẩn trong lòng – bây giờ nghĩ thoáng ra rồi. Cho nên không thể không biết xấu hổ mà nói cho cậu được.”

Phạm Song nghi ngờ nhìn hấn, lập tức lại đau lòng nói: “Chúng ta đã là quan hệ này rồi, cậu còn không nói cho tôi biết.”

Bình thường y gào to như thế, kỳ thật trái tim thủy tinh mong manh bên trong rất miễn cảm, cho rằng anh em tốt thì cái gì cũng phải chia sẻ. Nói trắng ra là, giống như học sinh tiểu học vậy: Mày không nói cho tao tâm sự của mày, mày không phải là bạn chí cốt của tao.

Lục Khoảnh biết chút tâm tư này của y, bởi vậy trấn an mặt vô vô Phạm Song, bắt đắc dĩ nói: “Cậu nghĩ đi đâu vậy?”

Phạm Song thuận thế cọ tay hấn, không quá cao hứng khóc kể: “Đồ đàn ông phụ lòng, hại người ta không không lo lắng cả buổi sáng.”

Lục Khoảnh nghiêm túc nói: “Không phải không nói cho cậu, là tôi còn chưa xác định. Chưa xác định thì sao có thể nói cho cậu được chứ?” Hấn cam đoan với Phạm Song: “Chờ tôi quyết định xong, người đầu tiên tôi nói sẽ là cậu.”

Linh cơ vừa động, trong đầu Phạm Song chợt lóe qua một ý tưởng. Y vừa định mở miệng chứng thực, đột nhiên một giọng nói xa lạ chen vào.

“Tiên sinh, thật ngại quá, chỗ này không thể đỗ xe.” Một anh cảnh sát giao thông đứng trước cửa xe.

Hết chương 16

Tác giả có lời muốn nói: Phạm Song thật sự là hảo boy, ta cũng muốn làm bạn bên cạnh y á!

18. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Bạch Hạ Di tặng cho hắn một bộ dụng cụ làm bếp với danh nghĩa là quà sinh nhật. Lục Khoảnh chỉ liếc mắt nhìn liền hiểu ẩn ý của cậu. Nếu không phải Bạch Hạ Di bận quá, có lẽ sẽ tự mình đưa cho hắn rồi. Lục Khoảnh có nghĩ cũng không dám nghĩ đó sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Cho dù hạ quyết tâm không trốn tránh nữa, Lục Khoảnh vẫn không đưa ra kết quả gì. Từ ngày đó trở đi, giống như chuyện gì cũng không xảy ra, giống như đó chỉ là một buổi tụ tập bình thường, lại trở về cuộc sống bận rộn. Bạch Hạ Di vẫn nhắn tin mỗi ngày cho hắn, chỉ là Lục Khoảnh xuất phát từ tâm lý đã điều nên đều không nhắn lại cho cậu. Thế nhưng cái người da mặt dày này dường như biết rõ hắn sẽ không giống như trước đây nữa nên vẫn không ngừng kiên trì nhắn tin thăm hỏi ân cần, báo cáo hành trình của ngày đó.

Quả thực, so với lúc Phạm Tư Kỳ theo đuổi hắn còn chăm chỉ hơn.

Gần đây mới tiếp xúc với tình yêu, hay là Lục Khoảnh thất bại trong tình yêu nhện không được so sánh hai người họ với nhau. Tuy rằng hắn do dự nửa ngày, không biết đem hai giới tính khác nhau thả cùng một chỗ có khả thi hay không, nhưng thật sự là không có ví dụ nào để tham khảo cả nên cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Mặc dù Lục Khoảnh ở phương diện này có vẻ trì độn, nhưng vì lí do không có kinh nghiệm, Bạch Hạ Di thoáng gợi mở, hắn đương nhiên cũng kịp hiểu thì ra người ta ngay từ đầu đã theo đuổi mình rồi, chỉ là bản thân mình còn nghĩ rằng đó là tình bạn đơn thuần mà thôi. Nói đến đây, Lục Khoảnh có chút xấu hổ, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, lúc ấy hắn cho rằng Bạch Hạ Di nói: “Học nấu khổ qua là vì cậu.” là đùa, thế nhưng hóa ra lại là thật.

— vẫn là ngừng lại thôi, càng nghĩ càng không thích hợp. Lục Khoảnh buồn bực kéo về suy nghĩ đã thoát cương.

Lúc Phạm Tư Kỳ theo đuổi hắn, cũng là yên lặng đứng ở một bên nhìn hắn chơi bóng rổ, lần nào cũng hào phóng vui vẻ ném cho hắn một chai nước, sau khi tổ tình cũng chỉ lẳng lặng chờ hắn cho một câu trả lời thuyết phục. Có lẽ là con gái luôn hi vọng con trai sẽ chủ động một chút, cho dù có thích cũng chỉ rụt rè đứng tại chỗ ngóng trông, hoàn toàn không giống con trai tấn công mãnh liệt như vậy.

Bạch Hạ Di thật sự là một thợ săn kiên nhẫn. Mai phục trường kỳ, thiết hạ cạm bẫy, ra tay vào thời cơ thích hợp nhất, cho dù là làm con mồi Lục Khoảnh cũng không thể không phục. Lúc cậu thông báo là lúc tình cảm của Lục Khoảnh với cậu có chút biến hóa. Sớm một chút thì Lục Khoảnh sẽ không nhìn thẳng vào mà lại còn né ra, chậm một chút thì cậu đã đứng trong trận doanh bạn tốt mà trực tiếp bị knock out rồi.

Thật sự là khó khăn mà.....

Những chuyện khác không nói, chỉ với sự nhẫn nại thế kia, nếu từ chối có lẽ cũng sẽ không có tác dụng gì cả.

Hắn dong dong dài dài phân tích đến phân tích đi, lại không phát hiện mình đã quên phân tích vấn đề quan trọng nhất. Trước tâm ý chân thành, tất cả phân tích cũng chỉ là dùng để che giấu, viện cớ.

Lục Khoảnh gặp phải khó khăn, không nghĩ tới đúng lúc này Mễ Cầu lại đột nhiên bị bệnh. Bé mèo đáng thương không ăn không uống, còn bị tiêu chảy, khó chịu nằm ở trong ổ mèo của mình, bộ dạng đáng thương chọc cho Lục Khoảnh nhìn thấy mà xót ruột, nháy mắt dứt bỏ chút rối rắm nhỏ này của mình, vội vàng xin nghỉ mang mèo con đi bệnh viện.

Phạm Song gần đây lại bắt đầu bận rộn làm việc trong phòng thí nghiệm, vì thế Lục Khoảnh không thông báo cho y, tự mình mang mèo đi kiểm tra.

Tiếng người ồn ào trong bệnh viện thú y có thể so sánh với bệnh viện nhi đồng luôn rồi, nơi nơi đều là sắc mặt lo lắng của các “Gia trưởng”. Cảnh tượng này làm cho Lục Khoảnh nhớ tới một đồng nghiệp yêu cún trong công ty. Người đồng nghiệp đó có nuôi một con cún tên là Teddy, có một ngày con cún đi lạc mất, người đồng nghiệp nọ nóng vội đến mức xin nghỉ ba ngày đi dán tờ rơi khắp nơi, còn bị người giữ gìn trật tự đô thị dạy dỗ qua, may mà có người tốt bụng nhất được con cún mang trả lại cho hắn. Người đồng nghiệp đó vui đến phát khóc mà hình dung: “Haiz, rốt cuộc cũng hiểu tâm tình của cha mẹ khi lạc con cái là gì.” khiến Lục Khoảnh dở khóc dở cười.

Hắn xếp hàng lấy số, đằng trước có một cặp tình nhân, trong lòng ôm một con chó Pug [1]. Cô gái cẩn thận ôm chó, thường thường cúi đầu xem xét, chàng trai chuẩn mực đứng ở phía trước cô, rất có cảm giác một nhà ba người ấm áp.

Lục Khoảnh có vài phần cảm khái, chưa kịp nghĩ thêm đã đến lượt hắn lấy số. Sau đó bác sĩ chẩn đoán là không có vấn đề gì lớn, chỉ là cần thay đổi thức ăn cho mèo, viết một đơn thuốc để Lục Khoảnh mang theo mèo trở về.

Lục Khoảnh yên lòng, nhưng mà hắn ôm mèo đi ra khỏi bệnh viện chưa được vài bước đã nhận được điện thoại của công ty, khẩn cấp gọi tới đề họp với bên A. Trong lòng còn có con mèo, Lục Khoảnh không còn cách nào khác, đành phải gọi điện cầu cứu Phạm Song. Phạm Song cũng bận rộn đến mức không thoát thân được bèn bảo hắn mang mèo gửi đến chỗ bệnh viện thú y bạn của y.

Vội vã an trí ổn thỏa cho mèo xong, Lục Khoảnh vội vàng đi đến công ty.

Hạng mục này hắn làm gần nửa năm, cụ thể là công trình thiết kế khu vui chơi giải trí. Bên A này yêu cầu đặc biệt nhiều, từ khi khởi công đến nay đã sửa chữa nhiều lần, hiện tại đã xây xong, đã quyết định là sẽ khai trương vào tháng sau rồi thế mà bây giờ lại muốn họp nữa, thật không biết là lần này đã xảy ra chuyện gì.

Lục Khoảnh nói thầm trong lòng, vừa nghĩ đối sách vừa bước nhanh đi vào công ty. Hắn chuẩn bị cờ trống đi vào phòng họp, nhưng mà những người ở bên trong lại không phải đang họp, chỉ là tốp năm tốp ba đứng đàm tiếu. Lục Khoảnh đang nghi hoặc sao lại thế này thì nhìn thấy bên A tươi cười đi tới, mấy người lấy lòng nhau một phen. Sợ bóng sợ gió một hồi hóa ra chỉ là bên A hôm nay để dây đèn đáp, thuận tiện mời nhân viên trong công ty đi ăn cơm. Đồng nghiệp gọi điện thoại cho Lục Khoảnh còn lặng lẽ nháy mắt mấy cái với hắn, bộ dáng “Có phúc cùng hưởng”.

Thật sự là biến đổi bất ngờ, ứng phó xong một đám ông chủ lớn, Lục Khoảnh đang định rời đi, lại nghe đến một giọng nói quen thuộc.

“Lục Khoảnh?”

Toàn thân Lục Khoảnh cứng đờ, quay đầu thì nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười quen thuộc đến không thể quen hơn được nữa.

“Sao cậu lại đến đây?” Lục Khoảnh giả vờ bình tĩnh hỏi.

Nhiều ngày không thấy, Bạch Hạ Di vẫn là đáng vẻ đứng đắn đó, cậu cười mỉm nói: “Bởi vì cậu ở đây mà.”

Lục Khoảnh bị lời này của cậu làm cho khẽ run rẩy, lỗ tai đều nhiễm lên màu đỏ nhạt, chỉ có thể trả lời: “..... Ồ.”

Đáng vẻ này của hắn chọc cho trong lòng Bạch Hạ Di ngứa ngáy, tưởng nhéo mặt người trước mắt một cái. Nhưng thời cơ còn chưa tới, cậu chỉ có thể đè lại ý niệm rục rịch trong lòng, đứng đắn nói: “Tôi là nhà đầu tư mà, cho nên hôm nay cũng tới đây.”

Lý do này ngược lại rất chính đáng. Lục Khoảnh cho rằng chỉ là tình cờ, sau khi kinh sợ bạn đầu qua đi thì cũng không còn quá mức khẩn trương nữa.

Chỉ là không khí giữa hai người tràn ngập ái muội như có như không cùng cảm giác xấu hổ của riêng Lục Khoảnh, nói chuyện cũng không còn cảm giác thoải mái như trước kia.

“Đã lâu không gặp.” Bạch Hạ Di nói.

“Đã lâu không gặp.” Quả thật là rất lâu rồi. Lục Khoảnh tính thời gian, cũng sắp được một tháng rồi, hai người lúc này đều mặc áo khoác mỏng, mà lần gặp mặt trước thì chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

Đã là cuối thu rồi.

Hắn như có chút dăm chiêu, Bạch Hạ Di trong lòng cũng nhớ mong một chuyện: “Cậu đã suy nghĩ chưa?” Cậu nhìn người trước mắt thật thâm tình.

Buổi tối hôm đó Bạch Hạ Di cũng chưa kịp hỏi Lục Khoảnh một câu “Cậu thích tôi không?”, thì đã bị hấn vội vàng né tránh. Bây giờ tình cờ gặp nhau, cậu lại nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Mặt Lục Khoảnh lộ vẻ khó xử, nhưng tim lại đập thành thịch.

Nên trả lời thế nào đây.....

Hết chương 17

Tác giả có lời muốn nói: Tình cờ:-d Nhưng mà thật sự là tình cờ ư?

Chú thích

[1] Chó Pug thường gọi là chó mặt xệ là giống chó thuộc nhóm chó cảnh có nguồn gốc từ Trung Quốc, chúng có một khuôn mặt nhăn, mõm ngắn, và đuôi xoắn.

Hình ảnh minh họa em chó Pug

19. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Cả buổi hần không nặn ra được một chữ, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Bạch Hạ Di rồi. Cậu thở dài, trong lòng an ủi chính mình không cần quá sốt ruột, trên mặt vẫn treo nụ cười ôn hòa, nhẹ nhàng chuyển đề tài này đi.

“Lại nói tiếp, tháng sau công viên vui chơi khai trương, nhà đầu tư có cho thẻ khách quý, đến lúc đó có thể mời cậu cùng đi chơi không?”

Bạch Hạ Di vẫn giống như những lần mời trước, ngữ khí nhu hòa lại không cho phép hần từ chối. Lúc Khoảnh sửng sốt, công viên vui chơi? Từng tuổi này rồi mà còn đi công viên vui chơi, cũng có chút hơi quá à nha. Hần đang muốn hỏi, Bạch Hạ Di lại mở miệng nói.

“Vội lại, tôi cũng chưa đi công viên vui chơi bao giờ.” Bạch Hạ Di khép mi xuống, hơi hiện lên vài phần ảm đạm. Lục Khoảnh không nhìn kỹ, đã quên mất bản tính của hắn, không tự giác mà đồng ý mất tiêu, lấy lại tinh thần mới phát hiện trước vẻ mặt giả vờ mất mát của người nọ khi nghe mình đồng ý thay đổi, nháy mắt mặt mày hớn hở.

Lục Khoảnh bất đắc dĩ, nói: “Cậu vui như thế à?” Công viên vui chơi cũng không phải là địa phương hiếm thấy gì.

Bạch Hạ Di ngả ngón nháy mắt với hắn mấy cái, khoe miệng nâng lên: “Tôi đương nhiên vui vẻ, bởi vì người đi chung đến công viên vui chơi là cậu.”

Cực kỳ chậm hiểu ở phương diện này Lục Khoảnh nhất thời mới phản ứng lại, ai quan tâm công viên vui chơi có thích hợp với tuổi bọn họ hay không, cơ bản là hắn đã nhận lời rồi. Họa là từ trong miệng mà ra, hiện tại đối ý cũng không còn kịp nữa rồi. Lục Khoảnh nhìn dáng vẻ vui sướng đó của Bạch Hạ Di, trong lòng hồi hận không thôi. Chưa suy nghĩ kỹ đã tùy tiện nhận lời đi ra ngoài, thật sự là — à mà thôi, còn một tháng nữa, một tháng này còn chưa đủ để mình nghĩ rõ ràng sao.

“Cậu có muốn ăn sủi cảo khổ qua nữa không?” Bạch Hạ Di cực kỳ thích nhìn dáng vẻ rối rắm của hắn, cố ý hỏi thêm một câu để chọc hắn.

Lục Khoảnh khó xử, cái này trả lời là muốn ăn cũng không được, trả lời là không muốn ăn cũng không được, nghĩ tới nghĩ lui, lập lờ nước đôi mở miệng.

“Ừm.”

Trong lòng Bạch Hạ Di cười thầm, đang muốn nói thêm gì nữa, lại có vài người thoạt nhìn giống như bên đối tác A, tây trang giày da đi đến bên cạnh cậu, nói chuyện với cậu. Hắn lưu luyến không rời quay đầu với Lục Khoảnh, ngay cả chính thức chào hỏi cũng không có, gật đầu liền đi mất.

..... Không hổ là người bận rộn.

Lục Khoảnh yên lặng đứng tại chỗ một lúc, sau khi xác định mình không còn chuyện gì nữa liền xoay người trở về văn phòng.

Một tháng có thể phát sinh rất nhiều chuyện, đủ để lắng nghe tiếng bước chân của mùa đông tới.

Phạm Song vẫn rất bận rộn, y đang trang hoàng cho phòng mới vì thế cuối tuần cũng không rảnh đến gây rối với hắn. Lục Khoảnh cuối tuần nhàn rỗi không có việc gì, lúc trước có một đoạn thời gian rất dài đã bỏ bê bóng rổ, giờ lại nhặt lên.

Dưới khu chung cư của hắn có một sân bóng, Lục Khoảnh còn nhận thức vài người giao hữu đánh bóng chung trong khu chung cư. Nhưng có đoạn thời gian không có tới đánh, nhất thời nửa người cũng tìm không thấy.

Không sao cả, tựa như lúc còn học trung học vậy, một mình cũng đã rất phấn khích rồi.

Từ trong nhà kho lấy ra một quả bóng dính đầy tro bụi, tùy tiện lấy vải lau một chút, Lục Khoảnh dùng ngón trỏ thử xúc cảm với bóng, bóng rổ vững vàng xoay tròn trên ngón trỏ của hắn, phong độ năm đó không giảm đi chút nào.

Rất tốt. Hắn cầm bóng rổ đi đến sân bóng. Mùa đông ở thành phố này hơi lạnh bức người, trên sân bóng rổ cũng trống rỗng chỉ có gió lạnh đang gào thét. Lục Khoảnh làm nóng người một chút, sau đó cởi áo khoác lông ra chỉ còn một chiếc áo sơ mi, bắt đầu dẫn bóng.

Thật ra đây là phương thức thả lỏng suy nghĩ của hắn.

Trong khoảng thời gian này hắn vẫn đang suy nghĩ phải đáp lại tình cảm của Bạch Hạ Di như thế nào đây. Chuyện này xảy ra tất có nguyên do, hắn nghĩ tới nghĩ lui, từ đầu tới cuối vẫn xoắn xuýt vì sao Bạch Hạ Di lại thích hắn.

Vì sao?

Vì sao nhỉ?

Nếu là viết luận văn mà nói, đoạn này nhất định nằm trong phần trình bày và phân tích rồi. Mà từ lúc bắt đầu, Lục Khoảnh cũng không phải không biết mình thích gì. Hắn không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng không cách nào lý giải vì sao Bạch Hạ Di thích hắn. Hắn cứ ngắc suy nghĩ, không cách nào tiến hành bước tiếp theo “Làm thế nào đây” được. Bởi vậy, Lục Khoảnh lại chui vào trong sừng trâu, sống chết cũng muốn mọi thứ phải rõ ràng.

Hắn mang theo quả bóng qua lại tiến công ngay trên sân bóng không người, dáng người chuẩn lại mạnh mẽ, ném bóng lại không vào. Cho dù là ném nhiều lần, hay là chạy ba bước ném bóng, quả bóng không phải va vào trên miệng rổ thì chính là thất bại.

Giống như suy nghĩ đang bế tắc lúc này, rất chi là sâu não. Chịu khổ giống như phiên muộn làm đội trưởng đội bóng trường học ngày xưa, thêm một lần nữa, bàn tay lại một lần nữa phát lực, nhẹ nhàng đẩy quả bóng rổ, quả bóng vẽ ra hình cung xinh đẹp trên không trung, nhưng vận mệnh vẫn như cũ.

Rốt cuộc là có gì không đúng đây. Rõ ràng là đã biết hết các tham số, vì sao vẫn không tìm được đáp án chính xác?

Mặc kệ bóng rổ lẽ loi troi lẩn đi trình diện ở một nơi hẻo lánh, Lục Khoảnh không chút lưu luyến xoay người đi đến cái ghế dài bên cạnh sân bóng, thở phì phò lấy khăn mặt ra lau mồ hôi. Con người không nên suy nghĩ nhiều, càng nghĩ lại càng đi vào đường cụt.

Lục Khoảnh quyết định không suy nghĩ nữa, dựa vào trực giác luôn.

Bạch Hạ Di là người không tệ, trước đây Lục Khoảnh có cậu là người anh em, cảm thấy tất cả những chuyện cậu làm đều rất nghĩa khí. Nhưng mà từ sau khi cậu tỏ tình, phần nghĩa khí này không thể không tăng thêm dấu ngoặc kép, khiến Lục Khoảnh không cách nào cho rằng đó là bạn bè đơn thuần.

..... Lúc trung học đó hẳn là vẫn là bạn bè đơn thuần nhỉ? Lục Khoảnh không dám nghĩ quá nhiều.

Được rồi, với tư cách là đối tượng yêu đương mà nghĩ thì, theo biểu hiện mà nói thì Bạch Hạ Di là một đối tượng không rồi —

Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, còn có thể leo núi.

Nhưng mà vẫn có chỗ xấu, mỗi lần đều chọc mình đến cạn lời. Lục Khoảnh nghĩ đến đây, hai má thoáng phồng lên, dáng vẻ như không hài lòng lắm. Hắn cũng là không phải không nghĩ tới đánh trả Bạch Hạ Di giống như đánh trả với Phạm Song, nhưng mà mỗi lần chống lại đôi mắt cười đó, miệng lưỡi hắn đột nhiên trở nên vụng về, đầu óc trống rỗng, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Là vì trong ánh mắt kia phản chiếu ra hình ảnh ngu si của mình ư —

Gió lạnh thổi qua, phất qua khiến Lục Khoảnh rung mình. Hắn càng nghĩ càng không thích hợp, lỗ tai ửng đỏ, lại gác lại, trốn tránh, thu dọn đồ đạc về nhà.

Công viên vui chơi mới sắp khai trương. Chỉ cần là người, đi trên đường, hoặc là xem tivi, không có ai mà chưa xem quảng cáo của công viên vui chơi. Áp phích diện rộng trên xe buýt, báo chí TV giới thiệu, công viên vui chơi còn chưa nghênh đón ngày khai trương đã bắt đầu ồn ào, đặc biệt người trẻ tuổi đều đang nhón chân trông ngóng.

Thẻ khách quý có phúc lợi, ngoại trừ miễn phí toàn bộ chi phí, trước khi khai trương sẽ có một ngày đưa thử vào hoạt động, những vị khách quý có thể đến công viên trò chơi để tham quan trước.

Lục Khoảnh vẫn không hiểu ý nghĩa của việc phát thẻ khách quý là gì, nhóm cổ đông gần như đều là thanh niên trai tráng. Sau này nghĩ lại, hẳn là còn có thể cho bọn nhỏ trong nhà đi chơi, cái này sau này hẳn mới lý giải được.

Bắt đầu từ đầu tuần, Bạch Hạ Di đương nhiên không thể không bận rộn, gần như tất cả các hạng mục trong thành phố đều kết thúc rồi, cậu cũng có thể rút ra thời gian gọi điện thoại cho Lục Khoảnh. Hai người trong điện thoại đều ngậm miệng không đề cập tới cuộc hẹn, chỉ là chia sẻ những chuyện thú vị giống như trước đây.

Ngược lại như vậy cũng rất tốt, trong lòng Lục Khoảnh cảm thán, làm anh em thì tốt biết bao nhiêu chứ.

Đáng tiếc thế sự khó liệu, cho dù hẳn định bỏ mặc thời gian, ngày nên tới cũng đã sắp tới.

20. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Công viên vui chơi được xây trên một ngọn núi nhỏ, được bao quanh bởi hoa cỏ, điều kiện môi trường xung quanh rất tốt. Chỉ là thiết kế thấy thế nào cũng rất trẻ con, màu sắc sắc sỡ, tạo hình dễ thương, đến đây đều là người trẻ tuổi và con nít. Lục Khoảnh thật sự là không có cách nào nhấc chân qua cửa được.

Hai người bọn họ đã tới cửa ra vào công viên vui chơi từ sớm. Bởi vì là thử đưa vào hoạt động, du khách cũng không nhiều, chỉ có thừa thớt mấy người.

Vì khiến mình không lộ vẻ quá già, Lục Khoảnh còn đặc biệt lục tìm áo thun in hình con chó từ mấy năm trước và quần bò để mặc vào, Bạch Hạ Di thì mặc áo sơmi quần bình thường, trái lại hai người lại có vẻ trẻ trung thần kỳ.

Khi Bạch Hạ Di nhìn thấy Snoopy [1] trước ngực Lục Khoảnh thì không nhịn được mà phì cười ra tiếng, Lục Khoảnh ngại ngùng không thôi, lập tức xoay người ý đồ che khuất chính mình. Bạch Hạ Di bận rộn bắt hẩn không để hẩn cử động, hai người nhẹ nhàng đùa giỡn một phen, ngây thơ giống như hai học sinh trung học.

“Rất dễ thương mà, đừng che mà.” Trong lời Bạch Hạ Di căn bản không che dấu được tiểu ý, khi nói còn mang theo giọng cười run run, vươn tay muốn sờ lại Lục Khoảnh đang lộn xộn.

“Tôi không muốn.” Trong lòng hối hận vì đã mặc áo in hình chó Snoopy Lục Khoảnh liều chết không chịu, xuất ra kỹ xảo dẫn bóng hơn người năm xưa, trái phải linh hoạt tránh né, khiến cho Bạch Hạ Di bất huyệt

mấy lần. Thấy mặt Bạch Hạ Di lộ vẻ không cam tâm, tâm tình Lục Khoảnh có chút chuyển biến tốt đẹp, xoay người một cái thoát thân dưới tay cậu, đứng ở nơi cách cậu vài bước cười sáng lạn với cậu.

Hắn cười làm cho buồn bực giữa lông mày tan ra, Snoopy trên áo cũng ngây ngô cười với hắn, vốn cũng không già, cái này lại càng giống học sinh hơn rồi.

Trái tim Bạch Hạ Di khẽ rung động, đi lên vài bước đứng bên cạnh Lục Khoảnh.

“Chúng ta vào thôi.” Cậu làm bộ như thuận tiện nắm cổ tay Lục Khoảnh đi về phía trước, Lục Khoảnh cũng không có giấy dựa, “Ừ” một tiếng liền ngoan ngoãn bị cậu kéo đi. Bạch Hạ Di chỉ cảm thấy ngón tay chạm đến da thịt lạnh lạnh, rất thoải mái, lại nhìn không được dùng ngón tay cọ vài cái.

Thẻ khách quý có thể tùy ý chơi bất kỳ trò chơi gì. Sau khi hai người bọn họ vào cổng công viên vui chơi, đầu tiên chính là một đài Mỹ nhân ngư phun nước, sau lưng là các bậc thang nghiêng nghiêng thay đổi màu sắc liên tục, tất cả các trò chơi đều nằm trên khu vực rộng lớn phía cuối bậc thang.

Đi đến phía trước, trước mắt đều là các loại trò chơi khổng lồ. Lần trước Lục Khoảnh đến công viên vui chơi là vào lúc tiểu học. Lúc ấy trò chơi ở công viên vui chơi không nhiều, các bạn nhỏ cũng không được chơi trò cảm giác mạnh. Bây giờ đột nhiên lại đi đến công viên vui chơi, nhìn các trò chơi mới lạ xung quanh, mắt hắn lộ ra khát vọng, trong lòng nóng lòng muốn thử.

Tự xưng là chưa tới công viên vui chơi bao giờ, Bạch Hạ Di cũng hơi động lòng. Từ nhỏ cậu đã không có ngày cuối tuần, không phải là học lớp thì là học bổ túc.

Bỏ đi chính trang ngày thường, dường như cũng giải phóng tính trẻ con vì bị tuổi tác áp chế. Lục Khoảnh cùng Bạch Hạ Di liếc nhau, không cần ngôn ngữ, ăn ý đi về phía nhảy Bungee [2] gần nhất.

Nhưng mà vui quá hóa buồn, chân tưởng vẫn luôn đến chậm.

Đã cài lên dây an toàn, bên tai vang lên tiếng đếm ngược thời gian, Lục Khoảnh đột nhiên phát hiện, mình dường như có chút sợ độ cao.

Tôi không chơi nữa—mấy chữ này còn chưa nói ra khỏi miệng, nháy mắt đã bị áp suất không khí khi rơi xuống chặn lại. Lục Khoảnh căn bản không dám mở mắt, hai tay gắt gao nắm chặt đai bảo hộ đến đau đớn. Bạch Hạ Di bên cạnh hắn trái lại lại là vui sướng la lên khi nhảy Bungee.

Mạo hiểm nhất chính là lúc rơi thẳng đứng vào giây cuối cùng, nửa giây sau khi bay trên không đã khiến tim Lục Khoảnh đập như sấm, ứa ra mồ hôi lạnh. Hắn gắt gao nhắm mắt lại, hai tay dùng sức đến khớp xương trắng bệch.

Cũng trách bản thân mình quá trì độn, nào có ai lại quên mất bản thân mình sợ độ cao chứ?

Lúc Bungee dừng lại dường như đã có mấy đời, Lục Khoảnh muốn thả tay ra, mới phát hiện tay nắm quá chặt đến không còn cảm giác, phải chờ một lúc lâu mới cử động được ngón tay.

—quả thật xấu hổ chết người ta rồi!

Lục Khoảnh nhớ lại biểu hiện vừa rồi của mình, cơ hồ không dám thừa nhận đó là chính mình. Bạch Hạ Di chơi thật sự tận hứng, cả người giơ tay nhắc chân đều mang theo vui sướng và hưng phấn. Vì che giấu dáng vẻ lúng túng của mình, Lục Khoảnh giả vờ mình rất có hứng thú với công viên vui chơi, ho khan một tiếng, chỉ về phía đối diện, nói với Bạch Hạ Di: “Qua bên kia không?”

Chủ ý của hắn là đi vào sâu bên trong hơn, mà Bạch Hạ Di lại cho rằng hắn muốn đi chơi xe cáp treo bên đó, vì thế lập tức gật đầu đồng ý, nhanh chóng kéo hắn đến chỗ cáp treo.

Lục Khoảnh: “.....”

Vì duy trì hình tượng, trong lòng Lục Khoảnh có hối hận như thế nào cũng không nói ra miệng. Hắn cùng Bạch Hạ Di ngồi xuống cáp treo cuối cùng, trong lòng nơm nớp lo sợ. Bạch Hạ Di nhìn sắc mặt do dự của hắn, thân thiết hỏi: “Sao vậy?”

Lục Khoảnh mặt không chút thay đổi cật mạnh: “Không có gì.”

Cực kỳ may mắn là, có lẽ là vì trước đó đã nhảy Bungee rồi, nên nếu so sánh với đi cáp treo thì không là gì cả. Lục Khoảnh vùng trộm mở to mắt, cảm thấy độ cao này vẫn có thể chấp nhận được, cũng chậm chậm buông chường ngại tâm lý ra, bắt đầu hưởng thụ cảm giác kích thích xóc nảy gào thét trong gió.

“Phong cảnh đẹp không –”

“Rất đẹp –”

Hai người giống như kẻ ngốc vậy, gào to với nhau, gào xong thì cười ha hả.

Mỗi trò mỗi trò đều chơi qua, thậm chí có trò bọn họ chơi lại nhiều lần, thời gian cũng chậm chậm trôi qua, đảo mắt đã sắc trời đã chạng vạng.

Bọn họ cầm đồ uống trong tay, một trước một sau chậm rãi đi trên đường. Lúc này thật sự không thích hợp lại chơi trò cảm giác mạnh gì nữa rồi, hơn nữa chơi cả một ngày, cũng nên nói tới chuyện chính. Bạch Hạ Di nhìn bóng dáng người phía trước, lại một lần nữa, tiến lên đưa tay kéo lại góc áo của hắn.

“Chúng ta ngồi vòng đu quay đi?” cậu yên lặng nhìn hắn quay đầu lại.

Lục Khoảnh dường như biết cậu sẽ nói như vậy, nói: “Được.”

Vòng đu quay tọa lạc ở nơi cao nhất của công viên trò chơi, đưa mắt nhìn xa xa, vòng quay hình tròn dần lên bầu trời lãng mạn buổi chiều, bên trên lại có vài đám mây nhẹ nhàng, vô cùng xinh đẹp.

Hai người không nhanh không chậm, đi về phía vòng đu quay, lại đều yên lặng không nói. Cả ngày điên cuồng đều yên lặng vào lúc này, chỉ còn tiếng gió xẹt qua bên tai.

Đi đến dưới vòng đu quay, hai người dưới sự giúp đỡ của nhân viên đi vào trong buồng đu quay.

Bọn họ ngồi đối mặt với nhau, nghĩ đến vấn đề chút nữa phải nói, trong lúc nhất thời cũng không nói gì. Vòng đu quay chậm rãi chuyển động, trước sau như một, Bạch Hạ Di phá vỡ trầm mặc, cười nói: “Ánh mắt của nhân viên vừa rồi nhìn chúng ta dường như không đúng lắm.”

Lục Khoảnh nhớ lại, mặt nhân viên vừa rồi quả thật là đầy quỷ dị nhìn bọn họ vào buồng đu quay.

“Ai bảo hai người đàn ông lại đi ngồi đu quay làm gì?” Lục Khoảnh bất đắc dĩ nói.

Bạch Hạ Di nhỏ giọng nói: “Nếu cậu đã biết như vậy, vì sao lại đồng ý cùng tôi đi ngồi vòng đu quay này chứ?”

Lục Khoảnh ngênh hướng ánh mắt cậu quăng tới, đang muốn mở miệng.

“Bởi vì –”

Chỉ nghe thấy “Loảng xoảng” một tiếng, vòng đu quay cứ như vậy mà ngừng lại!

Bạch Hạ Di lập tức quay đầu nhìn từ cửa sổ xuống bên ngoài, trong lòng lo lắng, vội vàng nói: “Sao thế này?”

“Không biết.” Lục Khoảnh nghiêm túc nói, vừa ngắn vừa nhanh, hiển nhiên là vô cùng sốt ruột.

Vì duy trì sự cân bằng của buồng đu quay, hai người bọn họ không dám lộn xộn, chỉ có thể ngóng trông rướn cổ nhìn xuống dưới. Nhân viên đã chạy ra, hình như là đang nhìn quanh lên phía trên.

“Phía dưới có người. Di động có tín hiệu không?” Bạch Hạ Di lập tức hỏi, đồng thời lấy ra điện thoại của mình.

Lục Khoảnh cũng ý thức được điểm ấy, lấy di động ra, nhú mào: “Không được, ở đây rất cao.” Hắn giơ điện thoại lên cho Bạch Hạ Di xem, cột tín hiệu trên màn hình ngay cả một gạch cũng không có. Bạch Hạ Di cũng thế.

Buồng đu quay của hai người bọn họ đúng lúc ở điểm cao nhất, là nơi cao nhất trong công viên vui chơi, ánh tịch dương dịu dàng chiếu rọi từ đằng xa tới, vốn nên rất lãng mạn, nhưng lúc này hai người lại không có tâm tình, trong lúc nhất thời, không khí trong buồng đu quay trở nên vô cùng nặng nề.

Bạch Hạ Di vẫn luôn chú ý đến tình hình trên mặt đất, nhân viên đã lấy microphone ra, hình như là đang nói gì đó với bọn họ, nhưng bởi vì rất cao, lại nghe không rõ lắm. Nhưng ít ra cũng phát hiện ra bọn họ. Bạch Hạ Di thở dài một hơi trong trong, quay đầu lại nói với Lục Khoảnh: “Chúng ta nhất định sẽ được cứu.”

Cậu vừa quay đầu lại thì phát hiện, mặt Lục Khoảnh không chút thay đổi, trán lại thấm ướt mồ hôi, cánh tay chống lên chỗ ngồi.

Độ cao này đủ để chứng sợ độ cao của Lục Khoảnh phát tác, hấn động cũng không dám động, sợ buồn ngủ quay sẽ mất cân bằng. Lúc này một đôi tay chụp lên tay hắn, độ ẩm hoàn toàn tương phản với hắn.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Bạch Hạ Di nhỏ giọng lặp lại, nghiêng người về phía trước, chậm rãi mở ngón tay đang căng cứng ra, kéo đến đặt ở trên đùi, hai bàn tay sát lại chồng lên nhau.

Động tác trấn an kì dị của Bạch Hạ Di làm cho bất an xao động của Lục Khoảnh dần dần trầm tĩnh lại.

“Ừm.” Lục Khoảnh đơn giản phát ra một chữ, giật giật tay muốn tránh thoát, lại bị đè lại.

Hắn giương mắt liếc nhìn Bạch Hạ Di, còn Bạch Hạ Di lại không chọn thời điểm mà bắt đầu trêu đùa.

“Chúng ta đã lên đến đỉnh, *bây giờ cậu có thể cho tôi hôn một cái không?”

[Theo truyền thuyết, khi hôn nhau ở điểm cao nhất của vòng đu quay thì sẽ có một tình yêu vĩnh cửu]

Hết chương 19

Tác giả có lời muốn nói: [phỏng vấn] Đối với việc Lục Khoảnh sợ độ cao có cảm nghĩ gì?

Lục Khoảnh:.....

Phạm Song: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Đừng nói lung tung! Khổ qua nam thần của chúng ta cả đời trong sạch không có chỗ nào bẩn hết á!

Bạch Hạ Di: Sao lại có người dễ thương như thế chứ [lâm bầm lầu bầu]

Chú thích

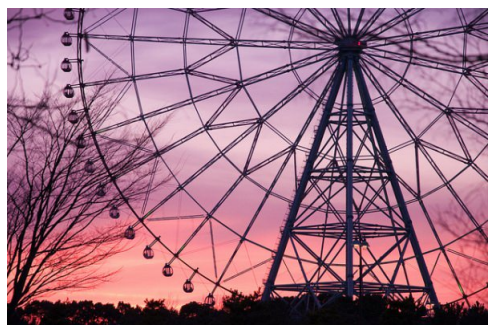
[1] Snoopy: Nếu nói về các nhân vật hoạt hình nổi tiếng nhất trong thế giới truyện tranh, không thể không nhắc đến chú chó nổi tiếng Snoopy. Cùng với cậu bé Charlie Brown, bộ đôi này đem đến tuổi thơ cho hàng triệu đứa trẻ trên khắp thế giới thông qua bộ truyện nổi tiếng “Peanuts”

Snoopy

[2] Nhảy Bungee: Bungee là cú nhảy của cảm giác cực mạnh, của khát khao chinh phục độ cao. Đó là cảm giác khi huyết áp tăng đột ngột. Tim đập ít nhất 150 lần/phút. Và thế giới đang lộn nhào...

Macau Tower Bungee

Editor: Nhớ lại lúc đi Đầm Sen ghê, chơi đủ trò, kích thích nhất là “Tàu lượn siêu tốc”, “Viking” và “Vượt thác”, tiếc là chưa chơi “Tàu xoay siêu tốc”. Muốn đi một lần nữa quá, ahuhu.

21. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh

Lục Khoảnh trầm mặc không nói một lời, ánh mắt lại chuyển qua chỗ khác. Trong lòng Bạch Hạ Di có chút thất vọng, đang muốn cổ vũ chính mình phải cố gắng tiếp, lại nghe được Lục Khoảnh nói.

“Vì sao cậu lại thích tôi?”

Ngữ khí của hắn vừa như mê mang lại như hoang mang. Bạch Hạ Di mỉm cười.

“Vậy vì sao cậu thích ăn khổ qua?”

Lục Khoảnh ngẩn ngơ, không chút do dự nói.

“Bởi vì tôi thích.”

Bạch Hạ Di thâm tình nhìn hắn.

“Cho nên, bởi vì tôi thích cậu, cho nên thích cậu.”

Cậu lớn mật nói trắng ra, ánh mắt nhìn thẳng qua, thâm tình đó đâm xuyên qua làm cho Lục Khoảnh không còn một mảnh giáp, vành tai hồng hồng, lông mi run run, càng không dám nhìn thẳng vào cậu.

“Tôi.....” Lục Khoảnh muốn nói gì đó, rồi lại không biết nói gì. Hắn rối rắm, phân tích cả buổi, từ điểm ban đầu quanh co vòng vòng một hồi lại trở về chỗ cũ, biến thành một vòng tròn, quẩn lầy lẩn.

Bạch Hạ Di chú ý tới động tác nhỏ của hắn, ý cười càng nhiều, nghiêm túc trong mắt cũng càng nồng đậm: “Không phải cậu nói cho tôi biết đấy sao? Thích là phải nắm ở trong tay. Cho nên, tôi sẽ cố gắng hết sức để bắt được cậu.” Cậu nói đến đây đồng thời cũng siết chặt đôi tay đã bị cậu phủ lên ấy.

Lục Khoảnh bị lời này của cậu làm cho ngốc hẳn luôn, dùng sức nhớ lại một lúc lâu mới nhớ đến mình rốt cuộc từng nói qua những lời này ở đâu.

Không nghĩ tới, năm đó tùy tiện nói một câu mà lại tự đào hố chôn mình. Trong lòng Lục Khoảnh bất đắc dĩ cảm thán, nhưng cũng biết, ở giữa không trung như thế này, hắn cũng không thể nào lại tiếp tục trốn tránh tình cảm của người này nữa.

Lục Khoảnh nhắm mắt lại, lại mở ra lần nữa, dùng một chút sức, rút tay mình từ trong tay Bạch Hạ Di ra. Trong nháy mắt, mặt Bạch Hạ Di trở nên ảm đạm, thất vọng. Lục Khoảnh ho khan một tiếng, mang theo vài phần ngượng ngùng mở miệng.

“Chúng ta chơi trò chơi đi..”

Bạch Hạ Di còn đắm chìm trong cảm giác mất mát khi bị từ chối, nghe nói như thế, trong mắt đột nhiên sáng lên, nháy mắt hiểu được ý của Lục Khoảnh. Lòng cậu mềm mại như được mùa xuân lướt qua, lại khấn trương đến mức co lại thành một đoàn, âm điệu dịu dàng như muốn bay ra ngoài cửa sổ.

“Được.”

Lục Khoảnh dường như cũng khấn trương như cậu, lại giả vờ ho khan vài tiếng, ánh sao trong mắt đó nhìn trái nhìn phải nhưng không nhìn cậu.

“Đoán xem là nói dối hay là nói thật, ai đoán sai sẽ bị phạt búng trán.”

“Được.” Bạch Hạ Di cười nói, cậu đã không thể không chế được nụ cười trên mặt mình.

Lần này xem ra Lục Khoảnh đã dám nhìn thẳng vào cậu, nhưng chỉ có như vậy cũng đã dùng hết dũng khí của hắn rồi. Thế cho nên, trong lúc máu chốt, không phụ sự mong đợi của mọi người mà lắp bắp nói.

“Cậu... cậu...cậu, cậu đoán thử, tôi... tôi... tôi không thích ai, là thật hay là giả?” một câu này hắn nói giống như súng đã hết đạn vậy, trong lòng Lục Khoảnh tức giận, lại phát hiện sau khi nói xong, tiếng tim đập như trống đánh đang dần dần, dần dần dịu đi.

Trong mắt Bạch Hạ Di mang theo kỳ vọng, thốt ra.

“Là giả.”

Lục Khoảnh không trả lời ngay, lúc này đến lượt Bạch Hạ Di khấn trương không thôi chờ đợi. Cho tới nay, mỗi lần hai người bọn họ ở chung vẫn luôn là Lục Khoảnh bị Bạch Hạ Di trêu chọc đến không thể cãi lại, lúc này rốt cuộc hòa nhau một vấn.

Lục Khoảnh nhìn Bạch Hạ Di ở đối diện nhìn chằm chằm mình nôn nóng muốn biết đáp án, cứ như đó không phải chuyện liên quan đến mình vậy, trong lòng còn vui vẻ nghĩ thầm: Thì ra đây chính là nguyên nhân bọn họ thích trêu chọc, quả nhiên rất vui vẻ.

Đương nhiên, Lục Khoảnh cũng không phải người thú vị như vậy, hắn chậm rì rì nói.

“Trả lời sai rồi.”

Bạch Hạ Di sửng sốt. Hiếm khi thấy được dáng vẻ này của cậu, Lục Khoảnh cười thầm trong lòng, nhưng mặt vẫn như trước không thay đổi nói.

“Mau nhắm mắt lại, tôi muốn trừng phạt cậu.” Hắn làm bộ đưa tay ra.

Bộ dạng này, tư thế này của hắn khác hoàn toàn với bộ dạng ngu ngơ trước kia, hừ cho Bạch Hạ Di không cam lòng nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy nghi vấn. A Khoảnh đã chấp nhận mình rồi sao? Cậu ấy có thích mình không?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên cậu cảm nhận được trên trán mình dường như có một sợi lông vũ ấm áp lướt qua.

Đây không phải là —

Bạch Hạ Di đột nhiên mở to mắt, chỉ thấy mặt Lục Khoảnh vẫn không có cảm xúc như trước, mím môi, rử mắt, mà gương mặt của hắn thì đỏ hơn vừa rồi, như là bị nhiễm lên màu sắc của buổi chiều tà. Lông mi hắn ngược chiều ánh sáng, trong không gian nhỏ hẹp này, tại căn buồng đang dừng lại giữa không trung.

Lục Khoảnh nói: “Là như vậy đấy. Cho... cho cậu.”

Tâm đang treo cao của Bạch Hạ Di từ từ hạ xuống, cuối cùng vững vàng rơi xuống đất. Chỉ cần ý nghĩ thông suốt trong nháy mắt này thôi, cậu lại khôi phục lại dáng vẻ nắm chắc phần thắng như thường ngày.

Bạch Hạ Di giả hoạt cười, nói: “Chỉ như vậy thôi sao? Không đủ.” Cậu đột nhiên nghiêng người về phía trước, đè tay Lục Khoảnh lại, mười ngón tay đan vào nhau, chóp mũi hai người chỉ còn cách nhau một ngón tay. Buồng đu quay bởi vì động tác này của cậu mà nhẹ nhàng lắc lắc, Lục Khoảnh sợ tới mức nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh, động cũng không dám động, chỉ có thể trách mắng: “Đừng lộn xộn!” Nhưng bởi vì lo lắng, khiến cho giọng nói nhỏ nhẹ này hoàn toàn không có sức thuyết phục.

Bạch Hạ Di không để ý đến lời mắng khê của hắn, cười tủm tỉm đưa mặt lại càng gần hơn. Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng thời cơ hiếm có, cậu vẫn luôn muốn bắt được, hôm nay người đã ở trong lòng, sao có thể bỏ qua được chứ?

“Tôi muốn, là như thế này –”

Cậu khàn giọng nói, chữ cuối cùng đã hoàn toàn biến mất ngay khi môi chạm vào nhau. Cậu cũng không dùng kỹ thuật gì, chỉ dựa vào sự nhiệt tình vad tình cảm mà tuần tra trên môi đối phương, Lục Khoảnh bị cậu làm cho vừa thẹn vừa giận, nhưng cả người lại cứng đờ không dám cử động, cứ như thế mà hôn với cậu. Hơi thở hai người hòa vào nhau, gần bó dây dưa, ngoài cửa sổ là bầu trời rộng lớn, còn hai người bọn họ lại đang ở trong không gian chật hẹp này.

Cho dù tình ý nồng nàn, buồng đu quay thỉnh thoảng rung lắc nên bọn họ không thể tiếp tục được nữa. Bạch Hạ Di tốt xấu gì cũng biết đúng mực, hôn đủ rồi liền ngồi về chỗ cũ, chờ buồng đu quay khôi phục lại sự cân bằng, chỉ là hai bàn tay đan vào nhau của bọn họ không có buông ra.

Bạch Hạ Di liếm liếm khoe miệng mình, thỏa mãn híp mắt, gọi: “A Khoảnh –”

Lục Khoảnh còn đang bình phục hô hấp dồn dập, nghe vậy chỉ lãnh đạm “Ừ” một tiếng.

Bạch Hạ Di giữ chặt tay hắn, bỗng nhiên nói: “Tôi còn cho rằng, người chậm hiểu như A Khoảnh, tôi nhất định có thể trở thành người đầu tiên kết giao với cậu cơ đấy. Xem ra, là do tôi quá tự đại rồi.”

Cậu thốt ra lời này, Lục Khoảnh đột nhiên liền nghĩ đến lời Phạm Tư Kỳ từng nói với hắn. Hắn muốn nâng tay vỗ vỗ Bạch Hạ Di, an ủi cậu, Bạch Hạ Di lại nắm chặt không buông, Lục Khoảnh đành phải lấy ngón tay cọ cọ mu bàn tay cậu.

“Nhưng mà, chỉ có cậu biết nấu khổ qua.” Lục Khoảnh nghiêng đầu đáp.

Đúng vậy, hắn đã tìm được người có thể nấu khổ qua vì hắn.

Bạch Hạ Di cười rộ lên, nhìn chằm chằm môi người trước mặt mà ngứa ngáy trong lòng.

Không sao cả, vẫn còn nhiều thời gian.

Không qua bao lâu hai người đã được cứu. Nhân viên cứu viện leo lên bậc an toàn trên vòng đu quay, đập lên bàn đập kéo hai người ra ngoài. Lúc từ bậc an toàn đi xuống, suýt chút nữa là Lục Khoảnh đã ngã rồi, hai chân như nhũn ra, nhưng vì mạng sống, cũng kiên trì bò xuống, toàn bộ hành trình sắc mặt trắng bệch, cuối cùng ngay cả xuống tới mặt đất như thế nào cũng không biết.

Nhân viên cứu viện còn khen ngợi tố chất tâm lý của bọn họ tốt thật, bị nhốt ở trên cao mà không có vẻ mặt kinh hoảng. Bạch Hạ Di dáng vẻ đáng thương kia của Lục Khoảnh, cười thầm trong lòng, đi nhanh đến bên cạnh hắn, an ủi.

Lục Khoảnh cầm lại tay cậu, miễn cưỡng lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Tôi muốn ăn khổ qua.”

Bạch Hạ Di buồn cười, hôn trên mặt hắn một cái.

“Được, về nhà rồi sẽ làm cho cậu.”

Hết chương 20

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ban-cau-nghe-noi-ve-kho-qua-chua>